JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

JAZZ

NİSAN - MAYIS - HAZİRAN 2007 / 02 • 106422 • YIL 11 • SAYI 46 • 5 YTL

Nilüfer Verdi

Sabri Tuluğ Tırpan

Gilad Atzmon

Michael Brecker

Jaco Pastorius

IAJE

Süheyl Denizci

1932-2007

02

9 771300 884003

Asus, Microsoft® Windows® XP Professional ürününü önerir.

intel Centrino® Duo

Core™ 2 Duo inside™

Dijital Deri Modası

ASUS Deri Notebook Koleksiyonu

S6, Reddot ve iF China tasarım ödülleri sahibi

S6 W6 DERİ KOLEKSİYONU

Sıradışı güç ve çekiciliğiyle, ASUS'un deri kaplı notebook'larını keşfedin. 13.3 inç W6 ve 11.1 inç S6 geniş ekran serisi, açık ve koyu kahverengi olmak üzere iki ayrı renk seçeneği sunuyor. ASUS S6F ve W6Fp serileri, Intel® Centrino® Duo Mobile Teknolojisiyle destekleniyor.

ASUS W6 / S6 Deri Koleksiyonu

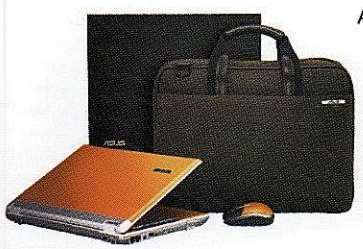

- W6Fp, Intel® Centrino® Duo Mobile teknolojisiyle desteklenmektedir.
  - Intel® Core™ 2 Duo İşlemci T5600
  - Intel® PRO / Wireless
- Windows® XP Home
- 13.3" WXGA Color Shine LCD
- Açık / Koyu Kahverengi

- S6, Intel® Centrino® Duo Mobile teknolojisiyle desteklenmektedir.
  - Intel® Core™ Duo İşlemci L2400
  - Intel® PRO / Wireless
- Windows® XP Professional
- 11.1" XGA Color Shine & Splendid LCD
- Açık / Koyu Kahverengi

Gerçek deri

Parlatılmış klavye

Color Shine geniş ekran

Zarif hızlı tuş tasarımı

ASUS TEKNİK DESTEK MERK
(0216) 521 47 25

ASUS
Rock Solid · Heart Touchi

www.asus.com.tr

Intel, Intel logosu, Centrino logosu ve Centrino, Birleşik Devletler ve diğer ülkelerde, Intel ya da yan kuruluşlarının ticari markası ya da tescilli markasıdır.

Sayı: 46
Nisan - Mayıs - Haziran 2007 ISSN 1300 - 6846

NARDIS

Merhabalar,

Bu sayımız 10 gün kadar gecikti. Her şey hazır, baskıya girmek üzereydik, TRT Caz orkestrası'nın kurucusu olan **Süheyl Denizci** ağabeyimiz yitirdiğimiz haberi üzerine dergiyi biraz geciktirmeyi göze alarak malzeme arayışına geçtik. 5 yıldır Tunçel Gülsoy ile birlikte Süheyl Denizci ile röportaj yapmaya çalışıyorduk. Ama her seferinde bir şeyler yapıp bizi atlatmayı beceriyordu. Cenaze töreninde Ankara Radyosu ve İstanbul Radyosu elemanlarının büyük çabası ile kendisi ile 2002'de yapılan bir röportaj olduğunu öğrendik ama arşivlerde bulunamayan bu TRT Televizyonu kaydını emekli bir radyocu olan Cemil beyin arşivinden bularak çıkarttık. Hızla deşifre ederek bu sayıya yetiştirdik. Herkese bu vesile ile çok teşekkür ediyoruz.
Bu sayımızın konuları arasında yeni kayıt yapan müzisyen arkadaşlarımızla yapılmış röportajlar var, **Nilüfer Verdi**, **Sabri Tuluğ Tırpan** bunlar arasında. Ayrıca ülkemize son dönemde oldukça sık gelip giden **Gilad Atzmon** ile ve Kanadalı davulcu **Terry Clarke** ile yapılmış röportajlarımızı mutlaka okuyun deriz.

İstanbul dışında Ankara, Eskişehir ve İzmir'de de jazz'lı organizasyonlar jazz severlere keyifli günler, geceler geçirtiyor. Tüm bu etkinlikleri dergimizin sayfaları arasında bulacaksınız.

Jazz dünyasının yitirdiği uluslararası isimler **Michael Brecker**, **Don Butterfield**, **Leroy Jenkins**, **Peggy Gilbert** için veda yazılarımız var. Bu yeni kayıplardan başka, adı hiçbir zaman unutulmayan **Jaco Pastorius** için bir biyografi çalışmasını ülkemizin önemli bascılarından, ayrıca çok iyi bir eğitmen de olan Raci Pişmişoğlu yazdı.

Önümüzdeki sezon İstanbul Jazz Festivali vakti geliyor. Heyecanla programın açıklanmasını beklerken **Wynton Marsalis** ve orkestrası dedikodularını duyuyoruz.

Tatil programınızı ve bütçenizi konserlere göre ayarlayacağınızı ümit ediyor, hepinize mutlu, umutlu yeni bir sezon diliyoruz.

ZUHAL FOCAN
focan@nardisjazz.com

JAZZ

Boyut Yayıncılık ve Tic. A.Ş. adına sahibi ve
Genel Yönetmen
Bülent ÖZÜKAN

Genel Sanat Yönetmeni
Murat ÖNEŞ

Genel Müdür
Nilgün ÖZÜKAN

Genel Müdür Yardımcısı
(Reklam)
Yaprak ÜNER

Yayın ve Reklam Yönetmeni
Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

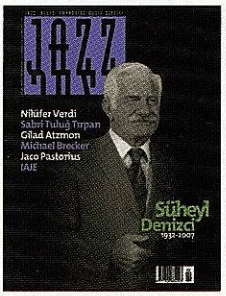

Kapak: Süheyl Denizci
Fotoğraf: Muammer Yanmaz

Reklam Müdürleri
Selim Erem
Aslı Balımtaş

Katkıda Bulunanlar
Alp Kaliber, Can Ergelmiş, Devrim Dikkaya, Elçin Joyner, Emra İşlek, Emre Memecan, Esra Kaliber, Ferit Odman, Filiz Küçük, Heymi Bahar, İmge Özbek, Ozan Boz, Özgen Özman, Özgü Özman, Özlem Oktar Varoğlu, Pınar Alpay, Raci Pişmişoğlu, Seda Binbaşgil, Selim Benba, Sezgi Olgaç, Sirel Ekşi, Ulaş Özdemir, Uğur Hüküm.

Grafik - Tasarım
Bülent USTAOĞLU

Matbaa Müdürü
Memduh ARSLAN

Müessese Müdürü
Ejvet OKTAY

Abone İlişkileri
Sedef Varıcı

Boyut Abonelik ve Müşteri Hizmetleri Hattı
0212 444 53 53

Reklam İletişim
0212 413 33 28

Bu yayın ve diğer tüm Boyut ürünlerini edinmek için yukarıdaki telefon numarasından gönderim ücreti ödemeden sipariş verebilirsiniz.

Yönetim Yeri
Jazz Dergisi
Matbaacılar Sitesi 1. Cadde No: 115
(Milliyet Gazetesi Arkası)
34204 Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 0.212.413 33 33
Fax: 0.212.413 33 34

Antalya Bürosu:
Barbaros Mah. Akarçeşme Sok No: 23
Kaleiçi/Antalya
Tel: 0.242.244 49 90-91
Fax: 0.242.244 49 92

Basıldığı Yer
Boyut Matbaacılık A.Ş.

BOYUT YAYIN GRUBU

© 2007 BOYUT YAYINCILIK ve TİCARET A.Ş.

Badi Assad
İstanbul Jazz Festivali
Fotoğraf: Murad Şekerli
2005

içindekiler

1 NARDIS

4 RIFFS
- VIJAY IYER Elçin Joyner
- THEO BLECKMANN Serdar Karabatı
- CUONG VU Serdar Karabatı
- BRANFORD MARSALIS Emra İşlek
- KEITH JARRETT Selim Benba
- EVRİM DEMİREL Ulaş Özdemir
- İSTANBUL CONNECTION Ulaş Özdemir
- CAPE TOWN Heymi Bahar
- JAZZARAZZI Tunçel Gülsoy
- WILLIAM PATERSON Genç Cazcılar

28 ŞU JAZZ DEDİKLERİ
- Ali Sönmez

30 RÖPS.
- SUHEYL DENİZCİ Zuhal Focan
- TERRY CLARKE Ozan Boz & Özgü Özman
- NİLÜFER VERDİ Tunçel Gülsoy
- SABRİ TULUĞ TIRPAN Tunçel Gülsoy
- GILAD ATZMON Alper Kaliber

48 NELER OLACAK
- SCOTT HENDERSON Zuhal Focan
- SPYRO GYRA Can Ergelmiş
- BODRUM FEST-4 İmge Özbek
- ANKARA'DA LATİN RÜZGARI İmge Özbek
- MICHELLE NICOLLE QUARTET İmge Özbek
- BABYLON BAHARI Zuhal Focan
- JC'S NEWYORK RÜZGARI Hülya Tunçağ
- MARK MURPY Sezgi Olgaç
- NARDIS JAZZ CLUB Zuhal Focan
- 24.ANKARA MÜZİK Pınar Alpay

68 NELER OLDU
- VICENTO AMIGO Zuhal Focan
- ERNIE WATTS Sevin Okyay
- ESKİŞEHİR AMATÖR JAZZ Devrim Dikkaya
- 14.İZMİR AVRUPA JAZZ Sirel Ekşi
- MART FEST ODTÜ İmge Özbek
- IAJE Ferit Odman
- DON BUTTERFIELD Victor Bensusan
- LEROY JENKINS Victor Bensusan
- PEGGY GILBERT Victor Bensusan
- MICHAEL BRECKER Can Ergelmiş
- PARIS'TEN Uğur Hüküm

89 BİYOGRAFİ
- JACO PASTORIUS Raci Pişmişoğlu

93 GÖRÜŞ AÇISI
- EVRİM ÖZŞUCA Filiz Küçük

94 KLİNİK
- ETUD Cem Tuncer

96 HI-FI
- Zuhal Focan

100 CD VİTRİNİ
- Sabri Tuluğ Tırpan (My Red Color), İstanbul Connection (İstanbul Connection), Evrim Demirel (Makamsız), Burhan Öçal (Trakya All Stars), Hakan Aysev (İnci Avcıları), Wynton Marsalis (From the Plantation to the Penitentiary), Metheny & Mehldau (Metheny & Mehldau), Papa John DeFrancesco (Desert Heat), Paolo Fresu & Uri Caine (Things), Don Byron (Do The Boomerang), Norah Jones (Not Too Late), Elizabeth Withers (It can happen to anyone), Marc Moulin (Calm You), Fabrizio Bosso (You've Chanced), Sarah Vaughan (Music For Lovers), Dianne Reeves (Music For Lovers), Joe Williams (Music For Lovers), Erik Truffaz (Arkhangelsk), Buscemi (Retro Nuevo), Sergio Cammariere (Il Pane, Il vino e, La Visione), Italian Moods (EMI 94132 (2007), Ennio Morricone (The Platinium), Steve Cole (True), Reuben Wilson (Movin' On), Lionel Loueke (Virgin Forest), Bebo Ferra & Paolino Dalla Porta (Aria), Mina Agossi (Well You Needn't), Dave Koz (At he Movies), Frank Sinatra (Songs From the Heart)

- Seda Binbaşgil'in Seçtiği Yeniler

108 RADYOLAR
- Filiz Küçük

110 KÖRLEME
- EYLEM PELİT Serdar Karabatı

112 BULMACA
- Serdar Karabatı

112 CAZGIR
- Özgen Özman

İLANLAR
- ÖN KAPAK İÇİ Asus
- 4-5 Hundai
- 7 Deniz Yatırım
- 9 Garanti Bankası
- 11 Akbank
- 13 Fortis
- 15 İş Sanat
- 17 Pioneer
- 21 Nefan
- 23 Arçelik
- 25 Nefan
- 27 Ufotek
- 33 Babylon
- 41 Lila
- 53 Boyut
- 56-57 Saab
- 61 İstanbul Jazz Center
- 103 Lale Plak
- ARKA KAPAK İÇİ Boyut
- ARKA KAPAK Extreme Audio

HYUNDAI www.hyundai.com.tr

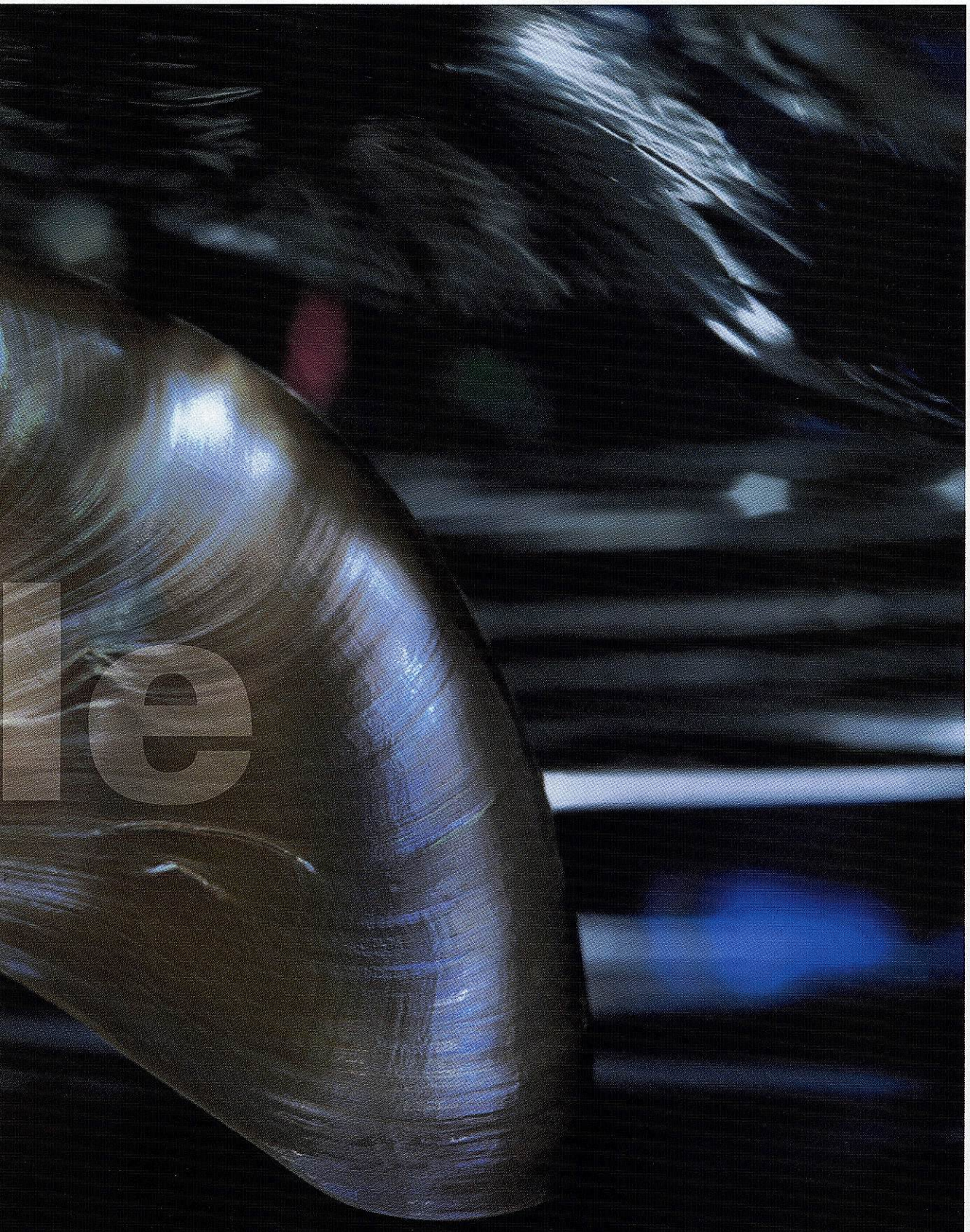

Drive your way

Hayatı erteleme...

Sen sadece yola çık... Hayata Hyundai'nle git... Keyifle git.

Elçin Joyner
elcinjoyner@gmail.com

Jazz'a gelen taze kan; Vijay Iyer

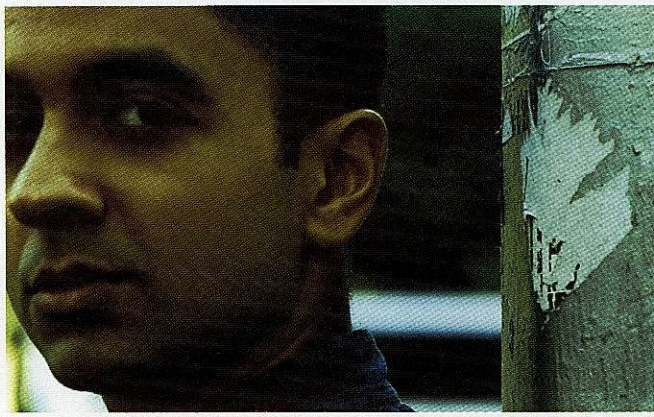

New York East Village'de saksofon üstadı John Zorn'un uzun emekler sonucu vücuda getirdiği The Stone, Zorn'un kendi deyimi ile bir "jazz laboratuarı"; çünkü onun sahnesi sadece deneysel ve avant- garde jazz icracılarının simyacılık hünerlerini sergilemeleri için yaratıldı.

The Stone ile ilk kez Yuko Fujiyama'nın, daha sonra oldukça büyük ses getirecek "Tag" isimli deneysel albümünün tanıtım partisi ile tanışmıştım, uzun bir aradan sonra bu kez başka bir deneysel piyanist Vijay Iyer'in usta Steve Coleman'la ile yapacağı düeti dinlemek için gittim. Vijay Iyer uzun zamandır bir çok müzik eleştirmeni tarafından son yılların en yenilikçi ve yetenekli genç jazz piyanisti olarak betimleniyor ve hatırı sayılır jazz medyasında hakkında oldukça olumlu yorumlara yer veriliyor. Vijay Iyer'in performans davetiyesini aldıktan hemen sonraki bir hafta içinde, Iyer ile ilgili önce U. S. News & World Report, daha sonra da The New Yorker gibi iki önemli yayında satırlar dolusu methiye okuyup ve dahası onun "today's most important piyanist" (günümüzün en önemli piyanisti) gibi iddialı bir etikete mazhar olduğunu öğrenince elimdeki davetiyeyi biraz daha sıkı kavradım.

Onu daha önce dinlememiş olanlar için Vijay Iyer'in konser öncesi, *The Stone* 'un sahnesinde gazeteciler ile yaptığı mütevazı sohbet, sakin ve rahat tavırları oldukça aldatıcıydı, çünkü birazdan o sakin, yumuşak bakışlı adam gidecek piyanosu ile ateşli kavgalar eden, hırslı parmaklarıyla yüksek sesli kelimeler bağıran başka biri gelecekti. Vijay Iyer, canlı performansında da en az albümlerindeki kadar cesur cümleler kuruyor, yaratıcılığını ancak kendi enerjisi ile sınırlandırıyor. Performansın ilk setinde sahne alan, Iyer'in Stephan Crump (bas) ve Marcus Gilmore (davullar) ile oluşturduğu trio ağırbaşlılıktan oldukça uzak ve Iyer'in temposu yüksek kompozisyonlarını, onların kendilerine has dinamiklerini dinleyiciye en iyi şekilde hissettirecek kadar deneyimliydi. Iyer'in, muadili diğer müzisyenler tarafından son zamanlarda sıkça tekrarlanan klişelere inat, oldukça orijinal ve özgün bir dizilim tarzı var. Düzenlemeleri ise "son zamanların en yenilikçi piyanisti" ünvanını her kelimesine dek hakedecek kadar yaratıcı ve liberal.

Vijay Iyer, 1972 yılında Güney Hindistan'dan göçmüş bir ailenin yeni dünyada doğmuş ilk ferdi olarak New York'da dünyaya geldi. Müziğe olan özel ilgisini, annesinin yanında çalıştığı müzik öğretmeni farketti ve erken yaşlarda keman ile ilk müzik derslerine başladı. Altı yaşında kendi başına piyano çalmayı öğrenen Iyer, uzun yıllar hiç bir özel müzik dersi almadan piyano çalmaya hobi olarak devam etti. 22 yaşında psikoloji master'ını tamamladıktan sonra, ilk kez müziğe olan yeteneğini ciddiye aldı ve U.C. Berkeley'de müzik doktorası yapmaya karar verdi. Doktorasını yaparken, San Francisco ve çevresindeki jazz kulüplerinde sahne almaya başlayan Vijay Iyer, bu performansları sırasında Steve Coleman, George Lewis, David Wessel, Miya Masaoka, Liberty Ellman, Imani Uzuri, Elliot Humberto Kavee, Aaron Stewart ve Rudresh Mahanthappa gibi usta müzisyenlerin dikkatini çekti ve onlarla birlikte çeşitli projelerde sahne aldı. Sound'unda sıklıkla kökleri olan Hint ve Afrika ezgilerinden organik olarak beslenen Iyer'e ilk albüm teklifi Güney Amerika'da Asya ve Africa tandanslı yaratıcı projelerin çoğunun çıkış noktası olan plak şirketi, Asian Improve'dan 1995 yılında geldi. Iyer ilk solo albümü *Memorophilia*'da Steve Coleman ve George Lewis'den tam destek aldı ve bu büyük destek ikinci solo albümü *Architextures*'da da devam etti. *Memorophilia* ve *Architextures* Iyen'in sound'unun karakteristiklerini anlamak ve sonraki albümlerinde bu karakteristiklerin nasıl şekillendiğini ve geliştiğini kavramak adına, biz dinleyiciler açısından oldukça önemli iki başlangıç albümü. Ardı ardına çıkan bu iki albüm Vijay Iyer isminin özellikle New York jazz çevrelerince daha sık tekrarlanmasını ve müzisyenin yerini pekiştirmesini sağlarken, Iyer sadece Birleşik Devletler'de değil, Avrupa'daki bir çok önemli jazz etkinliğinde de konserler vermeye başladı. 2001 senesinde, bu kez kendinden daha emin ve deneyimli bir müzisyen olarak, kafasındaki jazz atölyesinde yarattığı sıradışı tonları ve dizilimleri daha yüksek sesle dinleyenlere duyurmaya karar verdi. Aynı sene kaydettiği *Panoptic Modes* ona daha sonra 2003 yılında bir kez daha almaya hak kazanacağı Alpert Awards gibi prestijli bir ödülü de yanında getirdi. *Panoptic Modes*?u, önce *Your Life Flashes,* daha sonra tamamen şekillenecek ve Iyer'in imzası haline gelecek stilinin ilk önemli örneklerini verdiği 2003 tarihli *Blood Sutra* takip etti. *Blood Sutra* ile Iyer'in ismi bu kez, Downbeat dergisinin uluslararası en iyiler listesine girmeye başladı, 2005 yılında ise aynı derginin en itibarlı ödülleri olan; yükselen piyanist, yükselen kompozitör ve en iyi jazz performancısı ödüllerini kazandı. *Stimulated Progress,* 2005 yılının en iyi jazz albümü seçilen *Reimagining,* 2006 yılının en çok konuşulan ve ses getiren jazz kayıtlarından biri olan *Raw Materials* ve raflarda henüz yerini almış özel bir projenin ürünü olan *Still Life with Commentator,* Iyer'in çalışkan yaratıcılığının en önemli örnekleri.

Vijay Iyer, jazz müziğinin ve bir piyanistin sınırlarını sonuna kadar zorlamaktan çekinmeyen bir müzisyen. Kompozisyonlarındaki akıcılık, verdiği farklı duygular arasında yaptığı eşsiz melodik bağlantılar, enerjisinin ve yaratıcılığının özgünlüğü onu benzerlerinden farklı kılıyor. Jazz'a getirdiği eşsiz yorum ile kulakları tazeleyen Iyer, her albümü ile kaçırılmaması gereken bir isim.

DenizYatırım ile uzak sandığınız hedefler aslında

çok yakında.

DenizYatırım, hep daha ileriyi hedefleyerek, beklentilerinizden çok daha fazlasını sunmak üzere kendisiyle yarışıyor.

DenizYatırım

DEXIA

www.denizyatirim.com / 444 0 800

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

Theo Bleckmann

Theo Bleckmann'ın ismini tam olarak koyamayacağımız bir stili var. İnsan sesine dair unsurların, nefes, çığlık, hepsini bir arada kullandığı, baroktan jazz'a çok renk barındıran 'beyaz' bir durum. Zaman zaman parodiyi de içine almasıyla, 'ses oyunculuğu'na benzeyen bir uğraş olduğu da söylenebilir bu çizginin. Bleckmann'ın No Boat (Songlines, 1997), Static Still (gpe, 2000), Origami (Songlines, 2001) ve anteroom (Traumton, 2005) albümlerinden sonra Las Vegas Rhapsody: The Night They Invented Champagne başlıklı kaydı Winter & Winter'den yayınlandı. Puslu, uzağa bakan, teatral bir müzikaliteyi keşfetmek isteyenler Theo Bleckmann'ın çalışmalarına mutlaka kulak vermeli.

www.theobleckmann.com

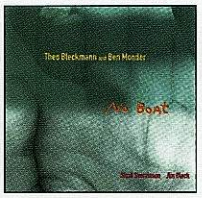

No Boat avantgarde camiadan gitarist Ben Monder ve basçı Skuli Sverisson'un katılımıyla güçlenmiş bir albüm.

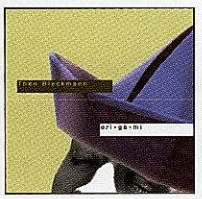

Theo Bleckmann'ın piyano becerilerini de sergilediği Origami müzisyeni tanımak isteyenler için uygun bir başlangıç.

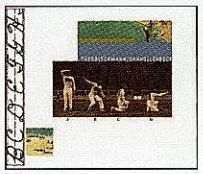

Static Still Bleckmann'ın önceden hazırlanmış elektronikler, oyuncak sesleri ve perküsyon arasında, çok kişisel bir havada hazırladığı, özel meraka hitap eden bir kayıt.

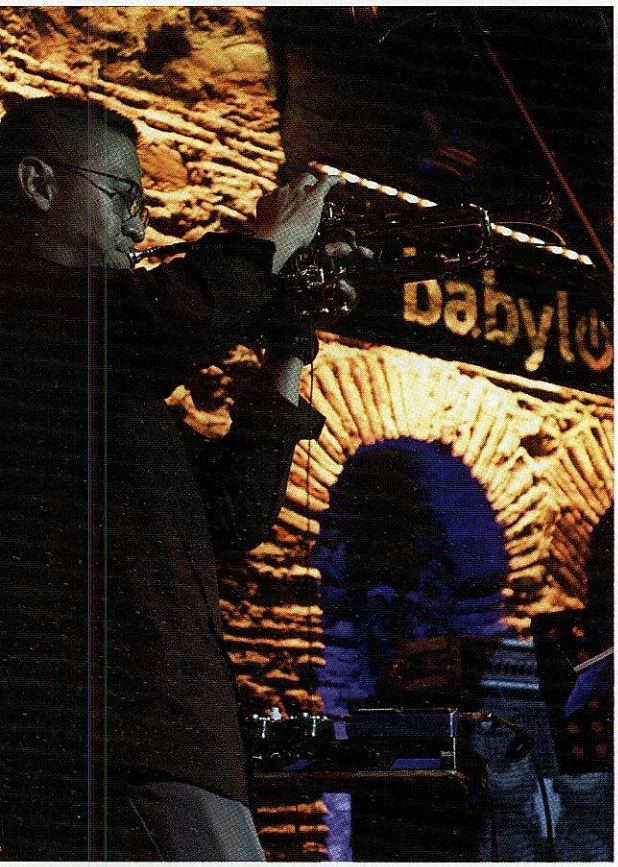

Cuong Vu

Jazz albümde durduğu gibi durmuyor. Yani, bazen. Geçtiğimiz Akbank Jazz Festivali'ndeki Cuong Vu Trio bir kez daha gösterdi ki, belli mecralardaki müzikleri anında, hemen yanıbaşında hissetmek gerekiyor. Tarih 11 Ekim idi sanırım, çalanla dinleyen ayrımının mümkün olabilecek en küçük sınıra, neredeyse sıfıra çekildiği ender durumlardan birini daha yaşamış ve yükselmiş olduk. Üçlünün basçısı Stomu Takeishi Cuong Vu ile uzun süredir çalışmakta olan, avantgarde addedilen projelerde sıkça yer almış bir isim. Davulcu Ted Poor ise John Hollenbeck'in (bkz. Nisan 2006 sayısı) bu gruptaki halefi. Babylon'daki buluşmada her biri harika performans çıkaran Vu, Takeishi ve Poor bence son dönemdeki en iyi konsere imza attılar. Bu aralar yolu Mexico City'ye düşenlere tavsiye olunur.

www.cuongvu.com

Cuong Vu Trio'nun daha önceki kayıtlarında (2000 yılı Pure ve 2001 Come Play with Me) davulda John Hollenbeck yer alıyordu.

Ekim'deki konserin zirvelerinden biri de It's Mosty Residual albümünden Expressions of a Neurotic Impulse'ın döne döne çalındığı bölümdü.

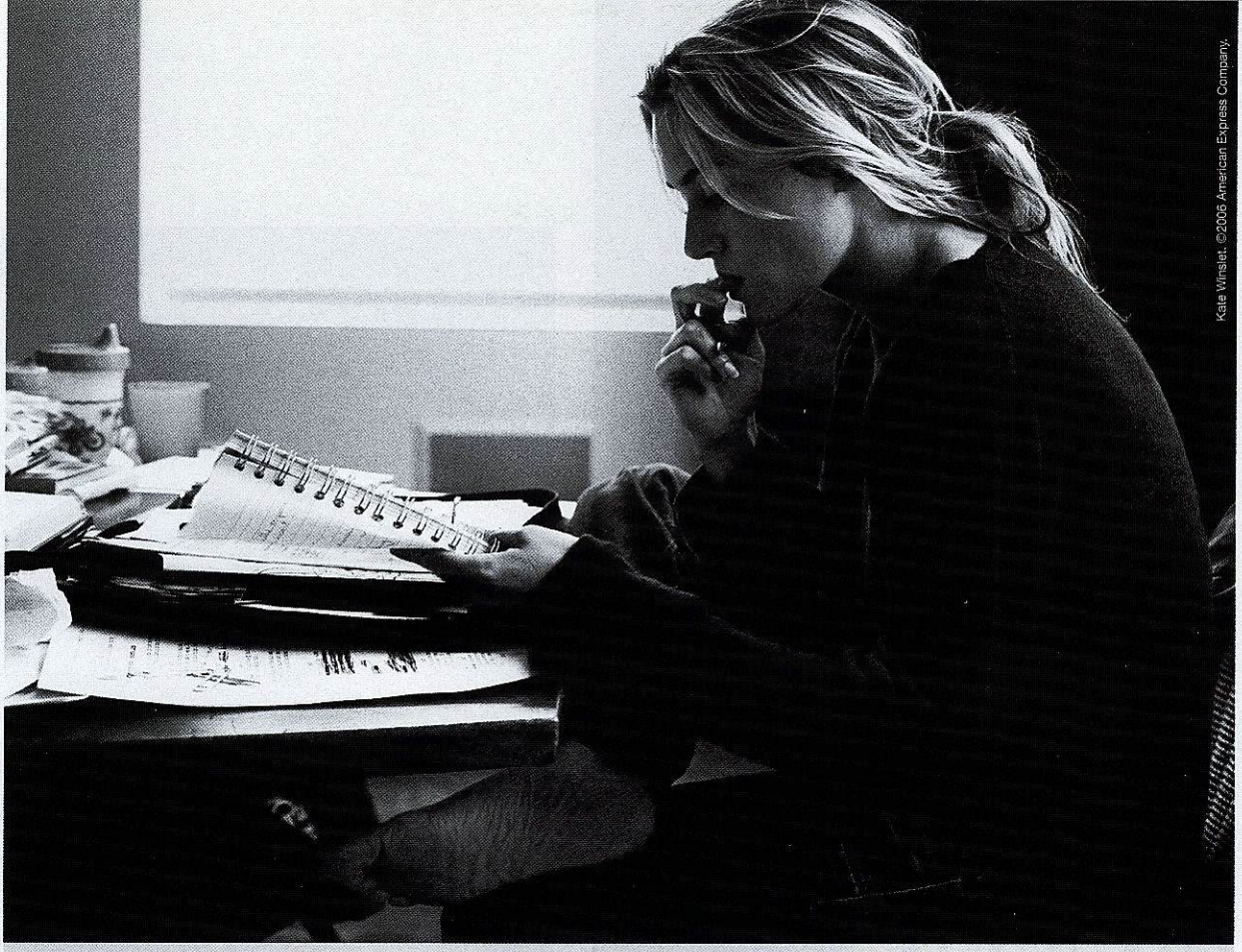

My name ..... Kate Winslet

childhood ambition ..... To act

fondest memory ..... Camping as a child in Cornwall U.K

indulgence ..... Chocolate

last purchase ..... Latte and a muffin

favorite movie ..... Waiting for Guffman

inspiration ..... My parents

My life ..... is my family

My card ..... is American Express

Kate Winslet

My life. My card.℠

Adım: Kate Winslet. Çocukluk hayalim: Oyuncu olmak. Unutamadığım anım: Cornwall İngiltere'de çocukken yaptığımız kamp.
En düşkün olduğum şey: Çikolata. En son aldıklarım: Sütlü kahve ve kek. En sevdiğim film: Guffman'ı Beklerken.
İlham kaynağım: Annem ve babam. Hayatım: Ailem. Kartım: American Express.

American Express® Garanti'de.
Başka bir arzunuz?

Garanti

American Express® Card

www.americanexpress.com.tr

Emrâ İşlek
www.emraislek.com

Branford Marsalis Dörtlüsü

Ne zaman büyük haz duyarak bir jazz konseri dinlesem, bir jazz müzisyeni olsaydım diye iç geçiririm hep... İşte bana bu duyguları yaşatan yüzlerce jazz sanatçısından oluşan listenin baş sıralarında, çağdaş jazz dünyasının çok yetenekli saksofoncusu Branford Marsalis gelir. Çoğu jazz sanatçısını bir kaç cümle ile anlatıp tanımlamak kolayken, BM'nin jazz müziğini farklı yönlere çekerek, sürekli sınırlarını zorlayarak ve kendini geliştirerek önümüze getirdiği yeni projeleri nedeniyle bu jazz'cıyı iki cümleye hem sığdırmak zor, hem de anlatmak... Biz jazz severlere hissettirdikleri ile tanımlamak daha kolay BM ve muazzam grubunu...

Umarım BM Dörtlüsü'nün Mart ayındaki İş Sanat Konserini kaçırmadınız. Grup, son albümleri '*Braggtown*'un Avrupa turnesi nedeniyle İstanbul'a geldi. Bu yazıda jazz'ın kraliyet ailesinin en büyük prensi hakkında konuşmaktan çok, sahip olduğu ritim grubundan ve son albümlerinden biraz bahsedelim istedim. Hani dedim ya, jazz müzisyeni olma hissi uyandıran devler diye... BM sadece bunu değil, mükemmel liderliği ve grubun uyumu sebebiyle; jazz müzisyeni olacaksam da bana BM'nin grubunda yer almayı yeğlerdim, dedirtiyor.

BM, kendi plak şirketi, Marsalis Müzik tarafından yapımını gerçekleştirdiği son çalışması 'Braggtown' ile günümüz jazz dünyasında, piyasada olan en iyi ritim grubuna sahip olduğunu bir kez daha ispat etti. Marsalis, bu çalışmasında tüm dikkatleri grubunun üzerine çekmiş. Piyanoda Joey Calderazzo, basda Eric Revis ve davulda Jeff 'Tain' Watts, Marsalis'e eşlik etmekte. Aslında eşlik etmek pek de doğru sayılmaz, beraber dans etmekteler, çılgınca. Albümde Calderazzo, Revis ve Watts imzalı parçalar da var. Bu orijinal besteler sayesinde, albüm taptaze eserlerle dolu...

'Braggtown'u çalmaya başlar başlamaz, album, ilk notasından itibaren beni esir alıyor. J.C.Trane tarzı bir açılışla, Marsalis 'Jack Baker'in notalarını çalmaya başlıyor. Parçanın bağımlılık yapan bir melodisi var. Daha 'Jack Baker'ın başından itibaren, Braggtown'un sizi harika bir yolculuğa çıkaracağını anlıyor insan. Watts'in mükemmel solosunun yanı sıra, Marsalis ve Calderazzo'nun da sololarını kızdırmasına şahit olmak büyük haz. Zaten albümü Marsalis, kendi deyimiyle 'sıkı bir patlayıcı' olarak tanımlamakta.

Albümde iki tane ballad tarzında parça var. Bu yıl Grammy Ödülü'ne aday olarak gösterilen ve Calderazzo'nun bestelediği, 'Hope' ve Marsalis bestesi 'Fate'. 'Hope' çok zarif, saf ve kederli notalarla dolu. 'Fate' ise yine aynı güzellikteki bir melodiye sahip, blues tınısı ile bezenmiş. Sanki kaybedilen sevgilinin arkasından yakılan sessiz bir ağıt.

Watts'ın Godzilla filminden ilham alarak bestelediği 'Blakzillaa' ise albümün güçlü parçalarından. Revis'in 'Black Elk Speaks' parçası, Kızılderili tarihini anlatan aynı adlı kitaptan ilham alınarak yazılmış. Revis kitabı okuduktan sonra Kızılderililer'e karşı yapılan haksızlıklara olan kızgınlığını dile getirmek için bestelemiş bu parçayı. Bu albümün en komplike ve ağır parçası. Başçının parçada sert notalarla dolu bir solosu var ve parça Revis'in yanılmıyorsam aynı kitaptan bir alıntısı ile bitiyor. 'Today is a good day to die'. Unutmadan, eminim jazz severler Revis'i, Kerem Görsev'in birçok albümündeki yorumlarından hatırlayacaklardır.

Albümde göze çarpan parçlardan bir tanesi de, Barok besteci Henry Purcell'in 'O Solitude'si. Marsalis'in klasik müziğe olan düşkünlüğü, hem çeşitli senfoni orkestraları ile yaptığı çalışmalarla, hem de klasik müzik ağırlıklı 'Creation' albümüyle bildiğiniz bir gerçek. Bu parçada da Marsalis'in tenör saksofon solosu ve Calderazzo'nun şık pianosu 17. yy müziği karşısında saygıyla eğiliyor.

Özetle, albümün her saniyesi insanın tüylerini zevkten diken diken etmekte. Bu muazzam grup, neredeyse son 8 yıldır beraber. Jazz yaptıkları zaman gerçek bir grup ola-

Akbank Sanat
Sanat üretmek, paylaşmak, tartışmak ve yaşamak için...

Beyoğlu'nda sizleri bekliyor.

>**Bilgi için**
(0212) 252 35 00 - 01
İstiklal Cad. Zambak Sok. No:1
34435 Beyoğlu, İstanbul
www.akbanksanat.com

AKBANK SANAT

rak çalıyorlar. Hani kimi zaman bir jazz grubunu dinlerken, her bireyin lider olma çabası içinde birbirini bastırmaya çalıştığı karmaşada kaybolursunuz ya... İşte BM dörtlüsü bunun tam tersi, jazz'ı hak ettiği mertebeye oturtuyorlar, biz jazz severler için. Bu grubu özel kılan unsur, müzisyenlerin birbirlerini ne kadar iyi tanıyıp takip ettikleri ve gelecek olan hamleyi daha yapılmadan fark edip harekete geçmeleri. Müzisyenler birbirlerini öyle iteliyorlarki, sonuç her birinin çalmaya başladığı en yaratıcı ve güzel jazz notaları ile sonuç buluyor.

Kimi jazz grupları sanatsal özgürlük, farklı müzik aletlerinin gruba dahil edilmesi, şiir ya da hip-hop unsurlarını bünyelerine katarak sınırlarını zorlarken, BM ve grubu akustik jazz'ın sınırlarını zorlamayı tercih ediyor bu son çalışmaları ile. Aslında bu müzik , grubun bundan önceki *Eternal* (2004), *Romare Bearden Revealed* (2003) ve *Footsteps of Our fathers* (2002) albümlerinin bir devamı. Her yeni albümde bir önceki albümün sanatsal ve yaratıcı yoğunluğunu takip etmek mümkün. Watts, Marsalis'le birlikte jazz kariyerinin başından beri çalışıyor. Birbirlerini Berklee'de öğrenciyken tanımışlar. O zamandan bu zamana ayrılmaz bir müzik beraberlikleri var. Bu sebepten dolayı, ikisinin arasında inanılmaz bir elektrik var. Revis ise ilk, müzisyenin *Requiem* (Columbia, 1999) albümü ile gruba katıldı. Calderazzo ise *Contemporary Jazz* (Columbia, 2000) albümü ile gruba katılmış. BM de grubun başarısındaki payını her zaman dile getirmekte. Kendisinin verdiği bir röportajda 'Ron, Tony, Herbie and Wayne, Miles'a ne verdiyse; Elvin, McCoy ve Jimmy de Coltrane'e aynı şeyi verdi' diyerek Calderazzo, Revis ve Watts'ın yerini belirliyor. Zaten eğer Dörtlü'yü geçtiğimiz son 3-4 yılda izlemiş olanlarınız aradaki gelişmeyi hemen fark edecekler. Grup hem grup olarak, hem de bireysel olarak daha iyi çalıyor. Müzikte birbirlerini mükemmel bir uyum ve güven içinde takip etmelerinin yanı sıra, aniden farklı yönlerde yol almaktan da çekinmiyorlar. Zaten niye çekinsinler, birbirlerini o kadar iyi tanıyorlarki, yaptıkları her harekette grubun diğer üyelerinin değişimi yakalayıp, takip edeceğinden eminler.

Branford Marsalis

BM profesyonel jazz kariyerine 80'li yıllarda Art Blakey'in Jazz Messengers'inde başladı. 1982 ve 1985 yılları arasında kardeşi Wynton Marsalis grubuna katılan Branford, daha sonra Sting ile çalmak için jazz'a ara verdi. 1986'da kendi grubunu kurduktan sonra, 1995 yılına kadar Jay Leno'nun programında Tonight Show grubu olarak çalışmaya başladı. Bu programdan ayrıldığından beri, Marsalis dönüp arkasına bakmadı. BM hiç yorulmak nedir bilmeden kendini geliştirmeye devam ediyor. Yorumcu, besteci, yapımcı, plak şirketi sahibi derken tüm zamanını jazz mirasına daha neler katabilirim savaşı vererek harcıyor. Kimi zaman kızgın bir savaşçı, kimi zaman ballad'ların romantik ve şık virtüöz yorumcusu olarak karşımıza çıkan Marsalis; jazz severlerin ayağını, hiç çaba sarf etmeden, kesebilen nitelikte bir jazz adamı. Aynı zamanda, grubuna sahnede daha fazla zaman ayırması ve sahnenin karanlık köşesinden gururla ve keyifle dahi müzisyenlerini dinleyişini izlemek büyük keyif. Bir kaç konserde, Marsalis'in grubuna verdiği zamanın çokluğundan şikayet eden jazz severlerle tanıştım, istedim ki onlar da benim gördüğüm güzelliğe şahit olsunlar ama nafile, onlar çoktan kararlarını vermişti. Halbuki, gerek Calderazzo, gerek Watts, gerekse Revis'de ayrı ayrı ferdi olarak grup sahibi olan ve lider olarak mükemmel konserlere imza atan jazz'cılar.

Katrina Kasırgası ve Müzisyen Köyü

Katrina ve Rita kasırgalarının, birçok müzisyeni New Orleans'ı terk etmeye zorlaması, şehirdeki jazz ve blues dünyasını çok feci bir şekilde etkiledi. Çoğu canlı müzik kulüpleri kapandı. Müzisyenler geri dönmek isteselerde gidecek yerleri olmadığı için geri gelmekten çekindiler. Bu sebepten dolayı, New Orleans'lı Branford Marsalis ve Harry Connick Jr. biraraya gelerek New Orleans'ın jazz mirasını ve kasırgadan feci çekilde etkilenen jazz sanatçılarını korumak amacıyla bir girişimde bulundular. *Habitat for Humanity* sivil toplum örgütü ile birlikte çalışarak *Müzisyenler Köyü* kuruldu ve çalışmalar hala da devam etmekte. Köyde, Habitat tarafından inşa edilen evler ve BM'nin babası Ellis Marsalis adını taşıyan bir Müzik Merkezi kuruldu. Müzik Merkezi, New Orleans'ın müziğine ve müzisyenlerine odaklandı. Konser odaları ve müzik sınıfları olan merkez, jazz ve blues'a sahip çıkarak yeni nesil jazz müzisyenlerinin önünü açacak. Eğer daha fazla bilgi almak ya da bağışta bulunmak isterseniz, devamındaki internet sayfalarından yararlanabilirsiniz.

www.habitat.org/musiciansvillage

www.branfordmarsalis.com

BM Dörtlü'sü, bize jazz'ın son yıllarda ne kadar geliştiğini ve jazz'a aslında ne kadar çok sahip çıkıldığını ispat ediyor. Bu gibi müzisyenler jazz dünyasında olmaya devam ettiği müddetçe jazz'ın gelişimi ve paylaşımı genişleyecek.

Ben aslında jazz'ın yazılıp okunması değil de yaşanması taraftarıyım. Bu grubu da zaten yazıyla anlatmak mümkün değil, en azından benim daha fazla anlatmam mümkün değil. Umarım kendiniz gidip bizzat şahit olmuşsunuzdur. Aksi takdirde yeni CD'leri 2006 Ekim ayından beri raflarda. Aman jazz'sız kalmayın.

Diskografi

2006 Braggtown
2004 A Love Supreme Live - (DVD/CD)
2004 Eternal
2003 Romare Bearden Revealed - Amerikalı ressam Romare Bearden'in sanatıyla ilgili bir albüm.
2002 Footsteps of our Fathers
2001 Creation
2000 Contemporary Jazz - En İyi Enstrümental Jazz Albümü dalında Grammy Ödüllü.
1999 Requiem
1997 Music Evolution - the second Buckshot LeFonque project
1996 The Dark Keys
1996 Loved Ones - Ellis Marsalis(piano)
1994 Buckshot LeFonque
1993 Bloomington
1992 I Heard You Twice The First Time - (B.B.King, John Lee Hooker, Rip Tip Johnson) Grammy Ödülü
1991 The Beautiful Ones Are Not Yet Born - Wynton Marsalis (trompet) &Courtney Pine (tenör sax)
1990 Crazy People Music
1990 Mo' Better Blues - soundtrack
1989 Do The Right Thing
1989 Trio Jeepy - standardlar Milt Hinton (bas) and Jeff Watts (davul)
1988 Random Abstract
1987 Renaissance - "The Peacocks": Herbie Hancock – Piano, Buster Williams - Bas
1986 Royal Garden Blues
1986 Romances for Saxophone
1984 Scenes In The City

FORTIS

Şimdi Fortis'i dinleme zamanı.

www.fortis.com.tr | 444 0 144

Selim Benba
selim.benba@gmail.com

Keith Jarrett

The Carnegie Hall Concert

Keith Jarrett son yılların en önemli albümlerinden biri ile tekrar karşımızda... Jarrett 1970'li yılların başlarından bu güne değin Miles Davis, Art Blakey ve Charles Lloyd ile ortak projeleri, Dewey Redman, Charlie Haden ve Paul Motion'un katılımı ile oluşturduğu "Amerikan Dörtlüsü", sonrasında Jan Garbarek, Palle Danielson ve Jon Christiansen ile birlikte kurduğu "Avrupalı Dörtlü", sonrasında solo konserleri ve Gary Peacock ve Jack deJohnette ile birlikte oluşturduğu Standards Trio ile hep gündemde olan bir piyanist ve besteci...Barok müzikten, 20.yy müziğine, gospel ve blues'dan free jazz'a uzanan son derece geniş bir müzikal spektrumda muazzam bir teknik, inanılmaz bir tuşe ve müzikalite ile gezinen, her ne kadar kökten jazz'cılara pek yaranamasa da yaşayan en önemli piyanist, besteci ve doğaçlamacılardan biri olarak kabul edilen Jarrett uzun bir aradan sonra yine solo konserler çalmaya başladı. Önce 2005 yapımı Radiance, sonra da Carnegie Hall...

Jarrett ilk solo albümü Facing You (1973) dahil olmak üzere bugüne kadar toplam 18 solo performans kaydetti. Bunlardan birçoğu tamamen serbest doğaçlamalardan oluşan konser kayıtları idi. Özellikle 3 milyon kopya satan Köln Concert tarzının en klasik örneği olarak Keith Jarrett hayranlarının en gözde albümlerinden biridir.

Son yıllarda müziğe yaklaşımında belirgin bir şekilde yeni arayışlara giden Jarrett, eski konserlerinin aksine uzun ve meditatif emprovisyanlardan kaçınıyor, yakaladığı bir müzikal fikri yeterince işlediğine ikna olduğu anda çaldığı doğaçlamayı hemen bitiriyor. Köln Concert, Sun Bear Concerts, Vienna Concert, La Scala ve birçok diğer konserinde 20-30 dakika, bazen daha uzun emprovizasyonlar yapan Jarrett, bir önceki solo çalışması olan Radiance'tan itibaren bu yeni yaklaşım ile çalıyor.

"Çalmaya başladıktan yarım veya bir dakika sonra parçanın bittiğini hissediyorum. Bu, bitirmenin doğru olduğunu düşündüğümde çalmayı kesmenin özgürlüğü...Daha önce kendi kendime koyduğum kuralların beni yönettiğini ve bazen de zor durumlara düşürdüğünü ve adeta kilitlediğini farkettim. Artık bunun aksine basit kurallar belirliyor ve onların beni yeni yerlere götürmesini deniyorum". Keith Jarrett bir söyleşisinde yeni müzikal dilini bu kelimeler ile anlatıyor. Kanımca Keith'in Amerika'nın belki de dünyanın en prestijli konser salonlarından biri olan Carnegie Hall'da 25 Eylül akşamı çaldığı konser, 30 yıl öncesinde çaldığı Köln Konseri'ni aratmayacak, hatta belki de bazı anlarında o konserden bile daha yoğun, daha etkileyici...

İki CD'den oluşan albümde Keith Jarrett uzunlukları üç ile dokuz dakika arasında değişen on serbest doğaçlama çalıyor. Part I-X...Bu doğaçlamalarda son 35 yılda kaydettiği Dimitri Shostakowich'in prelüd ve füg'lerinden, Köln Concert'e, Trio kayıtlarından, A Melody At Night With You'ya ve At The Deer's Head Inn'e değişik anları ve kesitleri yakalamak mümkün. Son derece modern ve serbest tınlayan Part I, oldukça yalın bir motif üzerine çalınan oriental etkiler taşıyan kısa bir doğaçlama, Part II... Sonrasında çok yoğun bir lirizm, basit ve buruk bir melodi, dalga dalga gelen akorlar. Keith Jarrett'in Part III'te piyanodan çıkardığı sesin güzelliğini tarif etmeye kelimeler gerçekten yetmiyor. Atonal ve hızlı bir Part IV'ten sonra yine sakin ve post romantik, bir yarı klasik doğaçlama olan Part V ile ilk CD tamamlanıyor.

İkinci CD yine soyut, Jarrett'in üstün tekniğini sergileyen ve György Ligeti'nin solo piyano parçalarını andıran bir emprovizasyon, Part VI ile açılıyor. Sonrasında bundan önceki parçalar ile ciddi bir kontrast teşkil eden, fakat yine de garip bir şekilde bütünlük içinde yeralan bir gospel blues geliyor. Part VII, en basit akor dizilerinin büyük bir ustanın açık kalpli ve samimi ifadesi ile ne boyutta bir güzellik ve anlam kazanabileceğini, ne kadar yoğun bir atmosfer yaratılabileceğini kanıtlıyor. Carnegie Hall'u 25 Eylül 2005 akşamı dolduran müzikseverlerin tanık oldukları sıradışı performans Part VII'den itibaren kendini göstermeye başlıyor. Jarrett, yedi dakika otuzbir saniye süren blues'da enerjiyi ve tansiyonu bilinçli bir şekilde kademe kademe yükseltiyor. Sonunda seyircilerden yükselen müthiş alkış ile gerilim yerini sükunete bırakıyor (bu albümde müzik dışında yüksek volüm ile tüm uzunluğu ile kaydedilmiş ve fade-out edilmemiş alkışlar da inanılmaz bir etki bırakıyor). Sonrasında yine meditatif ve karanlık, ama yine de iyimser bir hava salonu kaplıyor. Ve Part X: Köln Concert havası taşıyan, Jarrett'ın sol ile kendini tekrarlayan bir motifin üzerine çaldığı muhteşem solo ile emprovizasyonlar tamamlanıyor. Sonrasında seyirciler Jarrett'i beş kez bis yapmaya davet ediyor. Yeni besteler, The Good America ve Paint My Heart Red'i, 1977'de Garbarek ile birlikte çaldığı My Song'un nefis bir solo piyano yorumu takip ediyor. Bir Boogie Woogie olan True Blues'un sonrasında Jarrett son bis olarak Youmans/Adamson/Gordon bestesi bir standart, Time On My Hand çalarak bu müthiş konseri bitiriyor.

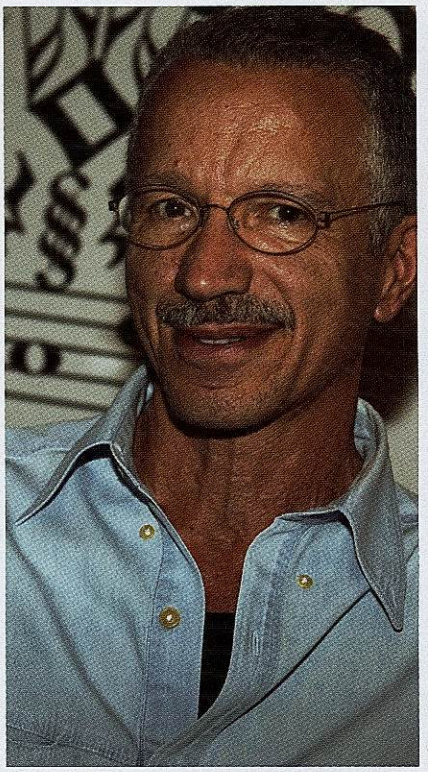

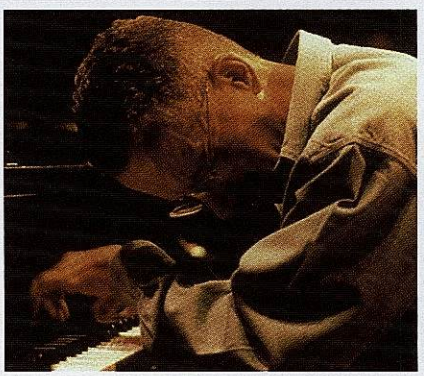

Keith Jarrett'in solo konserleri her zaman etkileyici olmuştur. Jarrett'in uzun yıllar sonrasında Amerika'daki ilk performansı olan Carnegie Hall konseri, bence diğerlerinden çok daha farklı ve etkileyici... Sanki otuzbeş yıllık müzikal birikimin iki saatlik bir özeti, kendi ile bir yeniden buluşma, yeniden doğuş... The Carnegie Hall Concert, tüm Keith Jarrett severlerin, aslında tüm müzikseverlerin arşivinde mutlaka olması gereken bir başyapıt...

Herkese müzik dolu günler dilerim.

8 MAYIS SALI SAAT 20:00

STACEY KENT

İş sanat

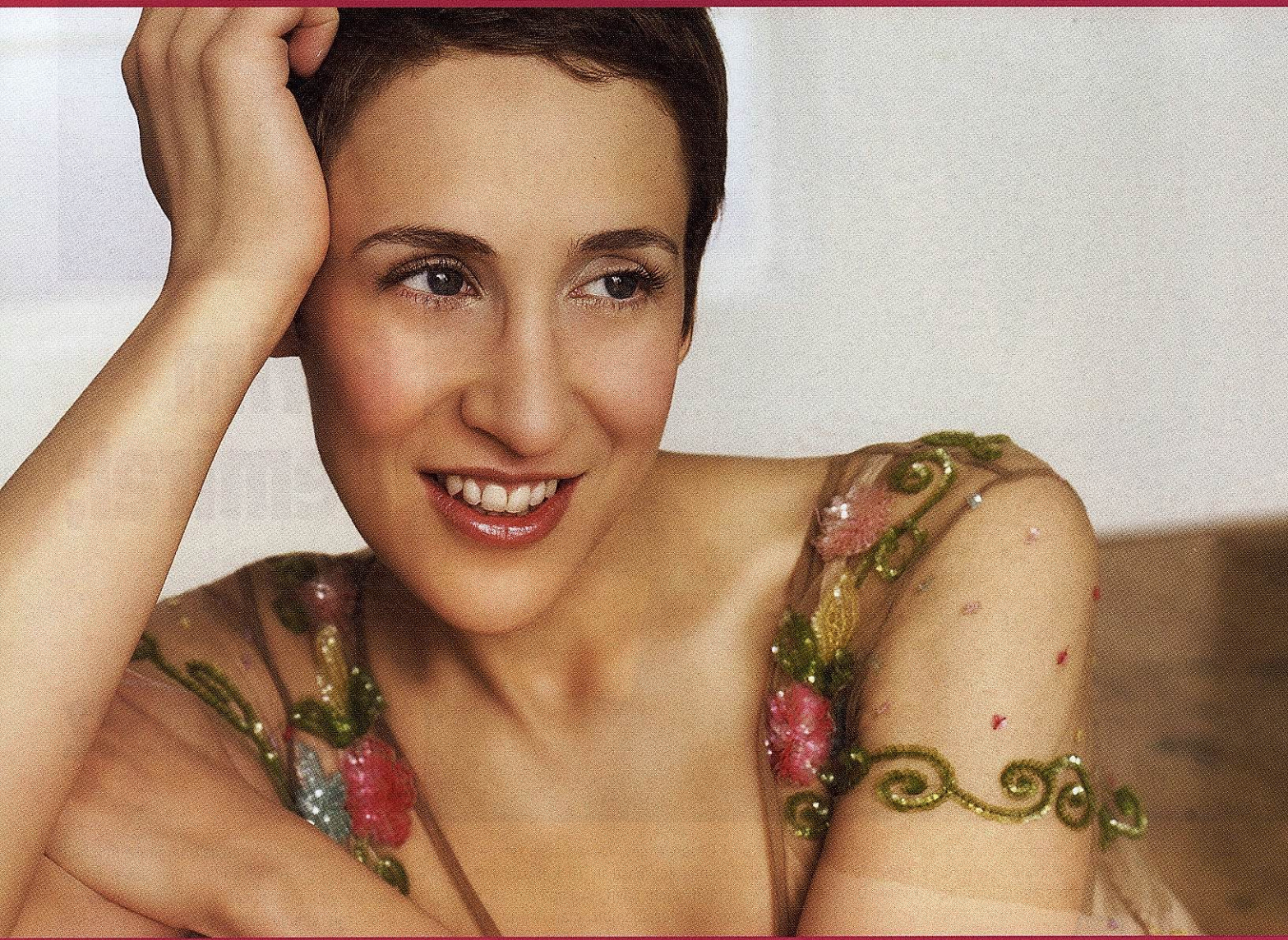

Amerikalı bir dilbilim öğrencisi olarak eğitimini sürdürmek için geldiği Avrupa'da dünyanın en iyi caz vokalistlerinden biri olarak kariyer yapan **Stacey Kent,** en çok satanlar listesine giren 6 albümü, aralarında 2001 İngiliz Caz Ödülü ve 2002 BBC Caz Ödülleri "En İyi Vokalist" ödülü, 2004 Backstage Bistro Ödülü ve 2006 "Yılın Albümü Ödülü"nün de bulunduğu birçok ödülle son zamanların en gözde caz sanatçılarından biri. Eğitim gördüğü Oxford'da tanıştığı ve evlendiği tenor saksofoncu Jim Tomlinson'la yaptığı çalışmalarla Londra caz çevrelerinde yıldızı parlayan sanatçı, 1997'de çıkardığı ilk albümü "Close Your Eyes"dan itibaren yaptığı bütün çalışmalarda müzik severlerin ve eleştirmenlerin haklı övgüsünü kazandı. Örnek aldığı caz müzisyenlerine adadığı son albümü "The Boy Next Door"un tanıtımı için bütün dünya üzerinde iki yıllık bir turneye çıkan sanatçı, bu albümün yüz bin satmasıyla Altın Plak ödülünü kazandı. Romans tadındaki müziğiyle dikkat çeken sanatçı, şarkılarında sofistike aşk hikayelerini konu ediniyor.

Biletler satıştadır.

biletix

Bilet için: www.biletix.com Tel: (0216) 556 98 00 ve Biletix satış noktaları

İş Sanat'ın tüm etkinlikleriyle ilgili ayrıntılı bilgi için: Tel: (0212) 316 10 83 **www.issanat.com.tr**

Ulaş Özdemir
ulas@kalan.com

Evrim Demirel - Biyografi:

1977 İzmir doğumlu Demirel, kompozisyonun yanı sıra jazz piyano eğitimi aldı. "Osmanlı Minyatürleri" adlı senfonik eseri ile Hollanda Genç Besteciler yarışması'nda 2. lik ödülü kazandı. Eserleri, Türkiye, Hollanda, Estonya, Kanada ve İtalya'da seslendirildi, radyolarında yayınladı. Hollanda Senfoni Orkestrası, Estonya Ulusal Senfoni orkestrası Demirel'in eserlerini seslendirdi. Yapıtları Hollanda müzik yayınları kuruluşu Donemus tarafından yayınlandı.

www.evrimdemirel.com

Evrim Demirel; Makamsız

(Kalan Müzik)

Avrupa'nın önde gelen klasik müzik orkestraları için özel siparişle yaptığı besteleri ile bilinen Evrim Demirel'in "Makamsız" adlı albümü Kalan Müzik etiketiyle piyasaya çıktı. Albümde Hollanda'nın önemli orkestraları yer almakta, klasik müziğin bugününe dair net izlenimler edinebileceğimiz bu çalışmada Demirel'e ait güçlü bir imza karşımıza çıkıyor. Genç yaşta kendi çizgisini yakalayabilmiş, uluslararası arenada başarılı ender bestecilerimizden olan Demirel'in eserlerinde, çağdaş bir Osmanlı, Türk Müziği tınısı dikkat çekiyor. Osmanlı dönemi saz eserlerinden halk şarkılarına, mehterhaneden sufi müziğine kadar çeşitli etkilerin, çağdaş, akıcı, doğal ve anlaşılır bir dille sunumu bu albümde göze çarpan unsurlardan.

Albümde en dikkat çekici eserlerden birisi hiç kuşkusuz "Anadolu'dan Dört Halk Şarkısı". Çin, İran, Ermenistan, Azerbeycan, Türkiye ve Hollanda'nın önde gelen müzisyenlerini bir çatı altında birleştiren Atlas Ensemble, bu faklı kültürlerin çalgılarıyla batı çalgılarını birleştirerek günün müziğindeki sınırsızlığın harika bir örneğini sunmakta.

Kudsi Ergüner (ney) Neva Özgen (kemençe) gibi alanında çok başarılı Türk müzisyenlerin de yer aldığı canlı kayıt, Avrupa'nın en prestijli konser salonlarından biri olan Amsterdam Concertgebouw'da gerçekleştirilmiş. Ney, kanun, ud, kemençe bendir gibi alışık olduğumuz çalgılar, Demirel'in müziğinde kimliklerini kaybetmeden çağdaş bir anlayışla ustaca kullanılmış.

Bütün bu yönleri ile "Makamsız" kafamızda Türk Müziği'nin geleceğine dair soru işaretleri oluşturacak gibi görünüyor.

Genç besteci Batı'nın çalgılarını Batılı olmayan çalgılarla bir arada kullanarak çok çeşitli renkler elde ediyor. Bunu, ele aldığı çeşitli öğelere dair yoğun bir entellektüel kavrayışla yapıyor ve müziğinde olağanüstü bir yenilik yakalıyor.

Rene van Peer, Eleştirmen

Yaklaşık kırk yıldır Türk bestecileri tanıyan bir besteci olarak, Evrim Demirel gibi, müzikal köklerinden, halk ezgilerini doğrudan doğruya kullanmaktan daha soyut bir biçimde yararlanabilen genç ve çok yetenekli bir Türk besteciyle karşılaşmak benim için yeni bir deneyim oldu.

Elbette, Bela Bartok'tan da bildiğimiz gibi, halk ezgilerinin doğrudan kullanımının karşı çıkılacak bir yanı yok, ancak yine Bartok'un bizlere göstermiş olduğu üzere, bestecinin, geleneksel halk müziklerine ya da herhangi bir müzikal geleneğe ait öğeleri kendi kişisel tarzı içerisinde yoğurması, bundan daha zor ama daha değerli bir iştir. Evrim'in bu yoldaki ilerleyişini büyük bir keyifle izliyorum.

Theo Lovendie, Besteci

Alıntıladığı müzikal stil ve öğeler post modern olarak adlandırılabilir, fakat bu müzik basit bir eklektik yapıdan oldukça uzak. Duygusal ve akıcı tını kümeleri çok iyi bir denge içersinde. Durağan tınılarda dahi devinimsel bir yapı bulunmakta.

Bu müzikte birbirinden uzakmış gibi görünen müzikal öğeler, bariz bir anlatımla vurgulanmadan, doğal bir şekilde, ustalıkla kaynaştırılmış.

Demirel dinleyiciye daha önce duyulmamış bir tını dünyası sunmaktadır.

Martin Greve, Müzikolog

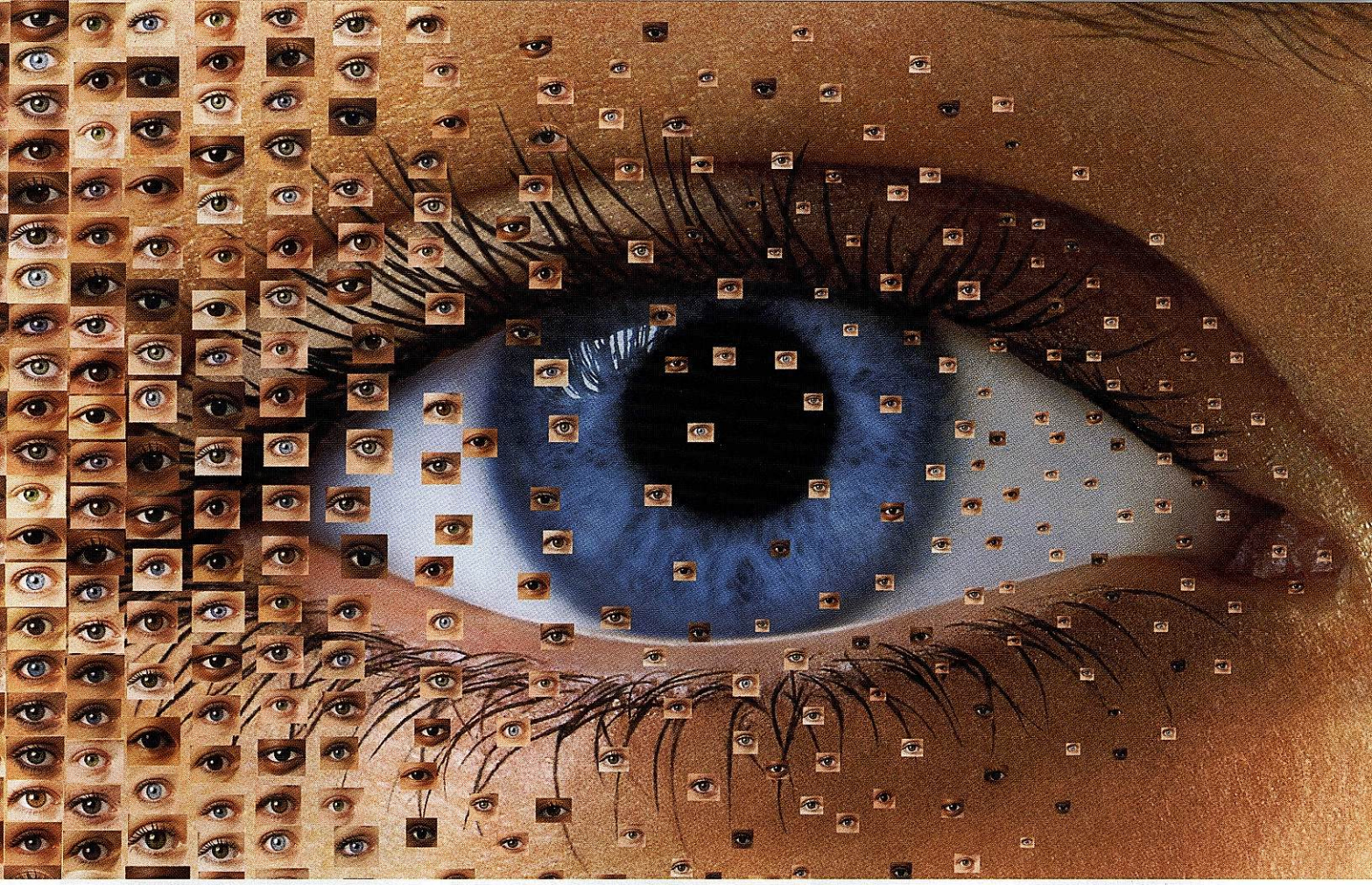

Pioneer sound.vision.soul

Hayat HD ile daha gerçek...
Yeni Pure Vision HDTV serisi.

EISA AWARD Best Product 2006-2007
HD-Component
Pioneer PDP-5000EX

Yeni 7. jenerasyon Pioneer Pure Vision HDTV'nin görüntü kalitesini karşılaştırın. Gözlerinize inanamayacaksınız. Çünkü daha önce hiç görmediğiniz keskinlikte canlı görüntüye ulaşmak için 50 inç plazma TV, gerçek High Definition'ın limitlerini zorluyor ve 1080p'e ulaşıyor. İzlemeye hazır mısınız?

HD ready

Pioneer, dünyanın "plazma teknolojisi" üreten 5 markasından biridir.

212 470 0 800 | www.digicom.com.tr

DIGICOM

Ulaş Özdemir
ulas@kalan.com

Istanbul Connection

(Kalan Müzik)

Erkan Oğur-gitar ve fretless gitar
Dick de Graaf-tenor ve soprano saksofon
Baki Duyarlar-piyano
Ruben van Rompaey-bendir, darbuka, tabla, def
Erdal Akyol-akustik bas
Joost Kroon-davul

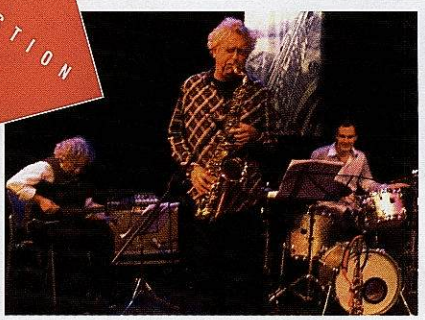

Müzik bizi kimi zaman beklenmedik, heyecan verici yolculuklara çıkarabiliyor. Müziğin kendisinin, tahayyül edilebilecek her türlü kültürel titreşimle sürekli olarak etkileşime girdiği bir dünya, hiç kuşkusuz, ilginç müzikal işbirliklerine de sahne oluyor. *Istanbul Connection*, iki ayrı müzikal dünya arasındaki bu tür özgün bir kaynaşmanın ürünüdür. Temelleri Hollandalı jazz müzisyenleri Dick de Graaf (saksofon) ve Ruben van Rompaey (davul/perküsyon) tarafından atılan grubun hedefi, müzikal sınırları olmayan, özgün bir Dünya Müziği yaratmak. Esin dolu isimlerin bir araya geldiği) bir topluluk oluşturmak amacıyla, Türkiye'nin en önemli perdesiz gitar virtüözü Erkan Oğur, İstanbul'da yaşayan uluslararası üne sahip jazz müzisyenlerinden piyanist Baki Duyarlar ve kontrbasçı Erdal Akyol, Hollandalı genç ve enerjik davulcu Joost Kroon gibi seçkin müzisyenler *Connection*'a davet edildiler. İlk olarak 2004 yılı Aralık ayında, Kulsan Vakfı'nın desteğiyle bir araya gelen grup, Hollanda'da verdiği çok başarılı konserlerin ardından bir öğleden sonra seansı için stüdyoya girerek kayıtlar yaptı. Bu çalışmalar, jazz ve Türk müziğinden öğelerle harmanlanmış oldukça çarpıcı ve ilginç bir Dünya Müziği repertuarının örnekleri olan yedi kompozisyondan oluşan, topluluğun anlık bir fotoğrafı niteliğinde bir derlemeyle sonuçlandı. Albümde, atmosferik saksofon ezgileri perdesiz gitarın lirik sesleriyle doğal bir şekilde iç içe geçerken, ince, hafif perküsyon kullanımı da müziğe kendi rengini katıyor. *Istanbul Connection*, müzikteki arayışlarını halen sürdürüyor... Müzikal sınırları aşmanın tam zamanıdır!

Çifte Belâ *(R. van Rompaey)*

Parça, New Orleans esinli bir "second line" davul groove'uyla açılıyor. Gitar ve tenor saksofonla çalınan akılda kalıcı bir ezgiyi, canlı bir saksofon solosu ve dokunaklı bir perdesiz gitar solosu takip ederken, hafif perküsyon öğeleri de fonu renklendiriyor. Solo bölümlerdeki akor değişimlerine dikkat...

Saba Nefes *(E. Oğur / H. Dede)*

Perdesiz gitarın yaptığı lirik giriş, parçanın havasını eksiksiz bir şekilde yansıtırken, şarkıya verilen geçici adı da (Saba; sabahleyin gün doğusundan esen hafif ve yumuşak rüzgâr) tasvir eder gibidir. 9/8'lik (2-3-2-2) temanın ardından 4/4'lük ritmde, açık atmosferik sololar ve son olarak da tekrarlar gelir.

Acemaşiran Son Yürük Semai

(S. Ergüner)

6/8'lik geleneksel Yürük Semai usulünde, Acemaşiran makamında bir 'Türk blues'u'. Sololar müziğin enerjisini artırıyor. Saksofon solosu sırasında git gide yükselen enerjiye dikkat....

Tünel *(R. van Rompaey)*

Doğu'ya özgü çeşitli renkler barındıran bir ritim kompozisyonu. Tabla ve darbuka arasındaki hareketli atışmaların ardından Hint tablasının akışkan groove'u geliyor ve *Arap müziğine özgü Saidi ve Falahi ritimlerine dönüşüyor.*

Tesadüfi *(B. Duyarlar)*

Albümün ballad'ı olan bu parça (10/8'lik ölçüde çalınan) tipik bir 5/8'lik ritim üzerine kuruludur. Temanın perdesiz gitar ve soprano saksofonla çalınan melankolik ezgisi, kompozisyonun 'tesadüfi' atmosferini eksiksiz bir şekilde yansıtır.

Kuşlar Neden Hep Ötüşür *(D. de Graaf)*

Makamsal bir atmosferin damga vurduğu değişken ezgi, perdesiz gitar ve soprano saksofonla, hızlı bir jazz vals ritmi üzerine çalınıyor. Gitar solosunun ardından bir saksofon solosu geliyor ve bu noktada müziğin enerjisi büyümeye başlıyor. Davul ve darbuka arasındaki atışmalar, parçayı final temasına taşıyor.

Götürüler

(Geleneksel / Düzenleme D. de Graaf)

Çok eski bir geleneksel Türk ezgisine dayanan bu kısa parça, albümün titreşimlerle yüklü atmosferine tam olarak oturuyor. Saksofonlar ve flütler yumuşak bir şekilde iç içe geçerken, uzaklardan çan sesleri işitiliyor.

Heymi Bahar
heymibahar@superonline.com

Jazz Şehirleri: Cape Town, Johannesburg

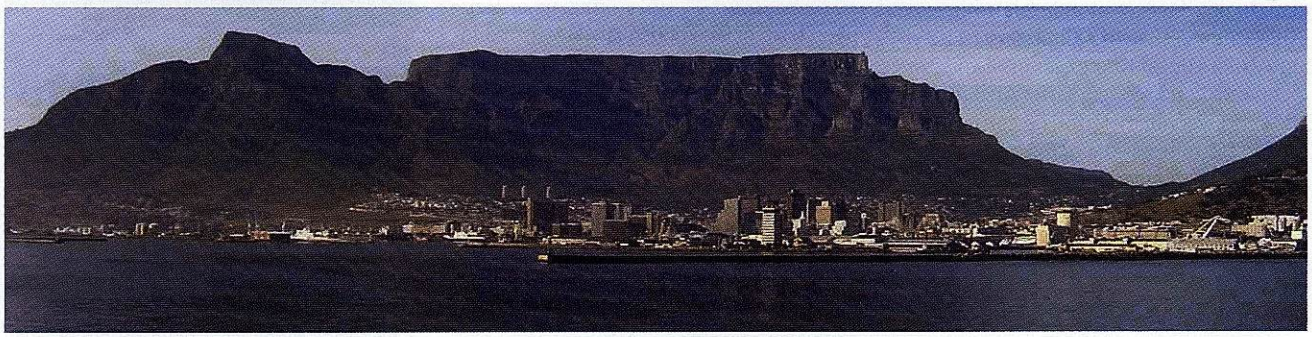

"West'in" Tarihçileri yine "Rest'i" Yazıyor

Genelde jazz müziğinin başlangıç noktası kolonileşme döneminde köleleştirilen Afrikalıların Kuzey Amerika kıtasına gelip, buradaki insanlarla kültürlerini ve müziklerini birleştirmeleri olarak kabul edilir. Burada merak edilecek soru; 16, 17, 18 ve 19. yüzyıllarda Afrika'da yaşayan tüm siyahların Amerika'ya ya da Avrupa'ya mı gittikleridir? **Kolonileşme** ve köleleştirmenin en önemli merkezlerinden biri olan günümüz Güney Afrikası da yukarıda sorulan soruya cevap bulmak için iyi bir model olabilir. Tabiki de sorunun cevabının evet olması imkansız olduğu için cevap tabiki hayırdır. **İspanyolların** ve İngilizlerin Afrika'yı kolonileri haline getirdikleri dönemde de burada Afrika müziğinin varolduğundan söz edilebilir. Ancak bu müzikler ya da parçalar sadece İngiliz tarihçilerin yazdıkları oranda günümüze ve tarihe yansımıştır. Oldukça ilkel olan Afrika toplumu 1900'lü yıllara kadar baskı ve güçsüzlüğü nedeniyle tarihin sayfasına kendi adına çok birşey yazdıramamıştır. Aynı durum maalesef müzik için de geçerlidir. Bu nedenle ?Afrika müziği acaba Kuzey Amerika ya da Avrupa gibi bir coğrafi bölgede başka insanlarla buluşmayıp Afrika coğrafyasında kalsaydı, günümüz jazz müziğine dönüşebilir miydi? sorusuna cevap bulmak oldukça zor bir hal alır. Bunun neden yukarıda belirttiğim gibi **West**'in tarihçilerinin **Rest**'i yazmasından kaynaklanıyor. Bu durumun sadece müzik için geçerli olmadığı düşünülürse Afrika eski tarihinin ne kadar taraflı yazıldığı hala önemli bir tartışma konusudur.

Güney Afrika: Deniz ve İyi bir Coğrafya

Güney Afrika'nın kolonileşmesinin önemli iki ana nedeni vardır: Birincisi **Ümit Burnu**'nun eşsiz coğrafik avantajı, ikincisi ise zengin pırlanta yatakları. Bu nedenle 15. yüzyıldan itibaren sırayla İspanya ve Hollanda'nın, 19. yüzyılın sonunda nihayet İngiliz İmpartorluğu'nun tamamen eline geçmiştir. Yüzyıllar boyu özellikle Johannesburg, altın ve pırlanta madenleri olduğu için ve Cape Town, denize yakınlığı ve jeografik önemi için **İspanya, Hollanda ve İngiltere** arasında bir çekişme haline gelmiştir. Bu bölgede müziğin gelişmemesinin başlıca iki neden altında toplayabiliriz. Bunlardan birincisi şehirler her imparatorluğun değişiminin ardından kültür ve dilde farklılıklar ile karşılaşıyorlardı. Böylece gelen her imparatorluk baskı ile kendi dilini ve kültürünü **Güney Afrika** toplumuna yerleştirmek amacındaydı. İkinci neden ise birinciye bağlı olarak özellikle siyahların ağır çalışma saatleri sırasında başka hiçbir iş ile uğraşmaya zaman bulamamalarıdır. Bunun sonucu olarak daha çok madenlerde çalışan binlerce işçi Amerika'da olduğu gibi Pazar günleri kiliselerde rahatça kültürlerinin ritüellerini uygulamıyorlardı. Bir diğer neden de siyahların sürekli gerekli **köle** işçi ihtiyacı duyulan çeşitli şehirlere gönderilmesi sayılabilir.

Salvation Army, Ama Bu Müzik Bizim Değil mi?

Salvation Army 1865 yılında Londra'da kurulan bir organizasyondur. Bu organizasyonun amacı dünyadaki tüm insanları İsa'nın fikirleri doğrultusunda birleştirmektir. Bu misyoner kurum 1890 yılında Güney Afrika'ya Johennesburg'a gelmiştir. Gelişinin en önemli sebebi de yavaş yavaş tüm Afrika'nın İngiliz Kolonisi altına girmeye başlamasıdır. Salvation Army'nin bünyesinde ilk jazz müziği olarak nitelendirilen ve daha Amerika'da bile yeni yeni başlayan **Brass Band** müzik eğitimi de vardı. Aslında bakıldığında Johannesburg, jazz ile Paris, Varşova ve Stockholm'den daha önce tanışmıştır. Ancak ilginç olan konu Brass Band'in vurmalı tempoları ve vuruşları Johannesburg'da bu müziği dinleyen **Siyah Afrikalılara** oldukça tanıdık gelmişti. Bunun en önemli nedeni kuzeyde bu müziğin kendi kardeşlerinin etkisiyle oluşmaya başladığını anlamış olmalarıdır. Ancak bu benzerliğe rağmen kötü yaşama koşulları hiçbir zaman Afrikalıları müziğe odaklanmaya itememiştir.

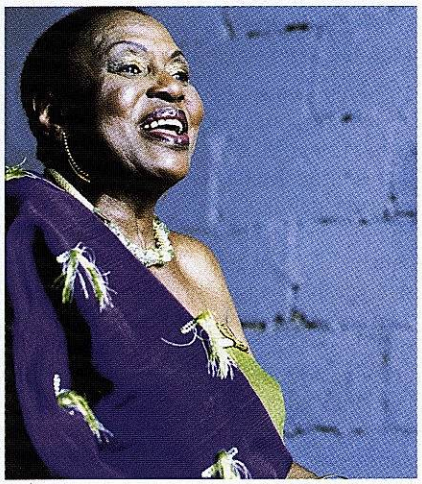

Afrika Kurtuluş Marşı: Nkosi Sikelel'iAfrika

1800'lü yılların ikinci yarısında siyah Afrikalılar yaşam koşulları ve üzerlerindeki baskıdan kurtulmanın yolunu aramaya başladılar. Bazılarına göre Afrika artık özgürlüğüne kavuşmalı ve siyahların çoğunukta olduğu bir hükümet kurulmalıydı.

Bunun için Afrika Ulusal Kongreleri toplanmaya ve örgütlenmeye başlamıştır. Bu tarihsel süreç içerisinde 1897 yılının kritik bir önemi vardır. Yıllar sonra Güney Afrika'nın milli marşı olarak kabul edilecek **Nkosi Sikelel' iAfrika (God Bless Africa, Tanrı Afrika'yı kurtarsın)** şarkısı Johannesburg 'da **Enoch Sontonga** tarafından İngiliz baskısı altında olan bir evde **Xhosa** dilinde kaleme alınmıştı. 1912 yılın Afrika Ulusal Kongresi'nin resmi marşı olarak kabul edilen şarkı Afrikalıların da şarkı yapabilmelerini göstermek açısından bir mihenk taşı olarak kabul edilebilir. 1909 yılında ise **Reuben Caluza** ilk defa gizli olarak Afrika'da **Zulu** koro müziği hakkında eğitimler vermiştir. Böylece geleneksel Afrika müziği kendi içinde gelişme göstermeye başlamıştır. 1920'lerde Caluza **Amerika**'ya gidip eğitimine burada devam edecektir. Caluza ayrıca Afrikada org ve piyanonun kullanımında da etkili olmuştur, böylece **Marabi** müziği olarak adlandırılan ve Amerika Ragtime tarzının başlangıç noktası olarak kabul edilen müzik ortaya çıkmaya başlamıştır.

Marabi Jazz'a Yaklaşıyor

1920'nin hemen başında Johannesburg bir kanun çıkartır. Bu kanuna göre siyahların artık beyazların yanında çalışmaları bile sınırlandırılmıştır ve **siyah beyaz ayrıştırma politikaları** başlamıştır. Amerika'nın Harlem'i gibi siyahlar endüstrinin geliştirildiği modern Johannesburg'dan şehir dışına, gelişmemiş bölgelere tamamen sürülmeye başlamışlardır. Bu da Afrikalıların kendi mikro kültürlerini daha kolay yaşayabilecekleri bir ortamı hazırladı. **Sophiatown** orta sınıf fakir işçilerin sokakta **Marabi** kültürünün öğelerinden dans ve müzik şovlarını yaptıkları önemli kasabalardan birisi olarak kabul edilir. 1930'lu yıllarda Marabi müziği kendini geliştirerek yavaş yavaş **Afro-Amerikan ve Vaudville** müziğine doğru kayma gösterdi. Ancak yapılan bu müziklerin çoğunun eğlenceli ve hareketli müzikler olduğunu söylemek oldukça zordur. Bunun en önemli nedeni toplumun baskı ve zorluklar içerisinde yaşamasıdır.

Manhattan Brothers ve Amerikan Etkileşimi

Siyah-Beyaz ayrıştırma politikalarının daha fazla etkisini gösterdiği dönemlerde müzik siyahlar için bir nefes alma aracı olmaya başladı. Manhattan Brothers'ın amacı kötü durumda yaşayan Afrikalıların hayatlarına biraz renk katmaktan geçiyordu. Ancak kasabalarda çalan gruba siyahlar tarafından talep beklenildiğinden çok daha fazla oldu ve grup 1933 İngiliz bir şirket ile anlaşıp stüdyoya girdi. Kendilerini Amerikan müziği ile birleştirdiklerini söyleyen grubun müziği stüdyoda ingilizler oldukça çağ dışı gelmişti. Ekonomik kriz ve savaşın etkisiyle bir albüm

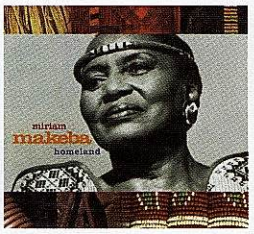

hiçbir zaman yapılamadı. Ancak jazz kültürü yerini almaya başladı; Amerikan jazz'ından, Afrika geleneksel müziğine, Hristiyan koro geleneğinden Afrika vurmalıların kadar geniş bir yelpaze oluşmaya başladı. Johannesburg'da doğan ve Güney Afrika'nın süperstarı olarak kabul edilen **Miriam Makeba** da 1950'de Manhatten Brothers grubunda kendini göstermiştir. Makeba, Afrika halkının acılarını anlatan bir anne gibi görülmektedir. Günümüzde hala yaşamını sürdüren sanatçı yaptığı tüm açıklamalarda ve şarkılarda Afrika halkının ayrıştırma politkalarında çektiği acıları anlatmaktadır. 1967 yılında kendi grubu ile çıkardığı **"Pata Pata"** şarkısının daha sonra salsa müziği ile birebir örtüştüğü görülmektedir.

Dollar Band, Afrika Jazz'ı Dünyaya Açılıyor

Cape Town'ın jazz ile tanışması Johannesburg'dan biraz daha geç olmuştur. Dolar Brand İslam dinine geçmesine kadar müzikle oldukça fazla ilgilenmiştir. 1950'li yıllarda Afrika jazz'ının gelişiminde söz sahibi olmuştur. **Willie Max Big Band** ile birleşmesinin ardından, 7 yaşından itibaren piyano çalması ve müzik eğitiminin devam etmiş olmasının da etkisiyle Afrika'da bir star haline gelmiştir.

Afrika'nın ünlü trompetçilerinden **Hugn Maskela** da Dollar Band ile birleşip ayrı bir quartet oluşturmuştur. Maskela'nın **Grazing in the Grass** albümü 1968 yılında Amerika listelerinde **1.** sıraya oturmuştur. Birkaç yıl sonra Afrika'yı kasıp kavuracak bebop hareketinin ünlü temsilcisi **Jonas Gwangwa** da Quartet'ın üyeliğini kabul etmiştir. Jazz Afrika'da etkisini öyle bir göstermiştir ki **maden işçileri federasyonu** kendi için de amatör bir jazz grubu bile kurmuştur.

1950'lerin başında Afrika'da radyonun yayılması da jazz'ı etkileyen önemli faktörlerden sayılabilir. Her ne kadar politik söylemler siyahlar için yasak olsa da müzikleri radyo yayınlarında dinleyici karşısına çıkıyordu. 1963 yılı Dollar Brand ve Afrika jazz'ı için bir dönüm noktasıdır. Çünkü Brand Avrupa turnesine katımıştır ve burada **Duke Ellington** tarafından sahneye takdim edilmiştir.

Jazz'cılar Birer Politik Figür

Zakes Nkosi, Elijah Nkwanyana ve Michale Zabu'dan oluşan grupta yaptığı müziklerde hep Afrika'da yaşayan siyahların kötü dürümünü anlatmaya çalışıyorlardı. **Chris McGregor** ise Afrika müziğinin gelişimini sağlayan bir beyaz İngilizdir. McGregor 1940'lı yılların başında Afrika'ya gelir ve buradaki müzikten çok etkilenir ve Afrika'da kalmaya karar verir. Hayatının bir çoğunu önyargıları yıkmak ve siyah beyaz toleransını arttırmak için politik bir figür olarak çalışmıştır. İlk başlarda siyahlarla iletişim kurmakta zorlanan Gregor 1970'lerde siyahlarla beyazların beraber eğitim alabileceği **Cape Town Üniversitesi**'nde eğitim vermeye başlamıştır. **1980'li yıllar** Johanesbourg ve Cape Town için dayanılmaz yıllar olarak nitelendirir. Nelson Mandela'nın liderliğini yaptığı siyah ayaklanmaları sokaklara taşmıştır ve huzur tamamen kaybolmuştur. Hem Miriam Makeba hem de Dollar Brand (**Abdullah İbrahim**) Amerika'ya taşınmak zorunda kalmışlardır. Jazz müziği yapan onlarca kişi de Avrupa'nın çeşitli bölgelerine akın etmiştir. **1990'lı yıllar** ise dönüş yıllarıdır **1991**'de Makeba 20.000 kişiye, **1992**'de ise Abdullah İbrahim 10.000 kişiye **Cape Town** ve **Johannesburg**'da konserler vermiştir.

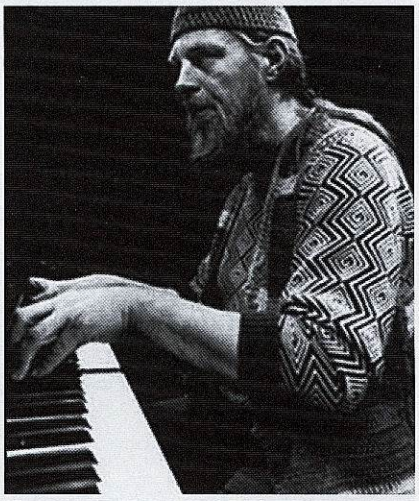

Baskı ve Ayrışma Politikaları Arasında Büyüye(meye)n Jazz

Cape Town ve Johannesburg'da jazz'ın gelişimi İngiliz baskısı ve 1940'lardan itibaren başlatılan siyah-beyaz ayrıştırma politikaları ile sürekli sekteye uğramıştır. Bunlara rağmen Güney Afrika jazz'ının kendi içinde büyüdüğünü söylemek yanlış olmaz. Jazz'ın ölü hayatlarda bir nefes olduğu da doğrudur. Günümüzde Cape Town'da dört jazz kulübü vardır ve uluslararası bir jazz festivali yapılmaktadır. Johannesburg'da ise ufak jazz organizasyonlarının dışında 2 adet jazz kulübü bulunuyor.

SM | Efsanevi Performans Mikrofonları

Konser ve performansların sesi klasik Shure mikrofonları ile belirlenir. Sanatçılar ve ses mühendisleri nesiller boyunca SM57® ve SM58® mikrofonlarını endüstri standardı haline getirmişlerdir. Yeni SM86® kondansatörlü vokal mikrofonu bu standardı yeni sınırlara çekiyor.

SM86®
Kondansatörlü Solist Mikrofonu

SM58®
Vokal Mikrofonu

SM57®
Enstrüman Mikrofonu

KALİTE KOPYALANAMAZ
SHURE SAHTELERE KARŞI

NEFAN TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hattat Halim Sok. No: 8 Gayrettepe - İstanbul Tel: (0212) 288 4139 Fax: (0212) 275 9118
Uğur Mumcu Sok. No: 5/8 G.O.P. Ankara Tel: (0312) 447 0792 Fax: (0312) 447 0793
nefan@nefan.com www.nefan.com

SHURE®
It's Your Sound®
www.shure.com

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

JAZZARAZZI

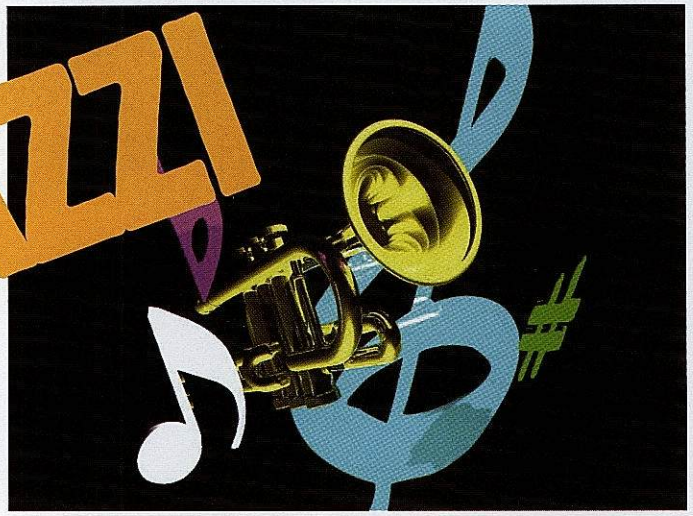

Yahu bu aşk denen şey nedir?

İnsanlık var olduğundan beri aşkın ne olduğunu keşfetmeye çalıştı, hala da çalışıyor, peki netice ne oldu deseniz şunu söyleyebilirim; insanlar da asırlardan beri aşkı körlerin fili tarif etmesi gibi tarif etmeye devam ediyorlar. Herkesin aşk anlayışı diğerlerininkinden farklı. Cole Porter ölümsüz şarkısı 'What is is this thing Called Love'da sorunun cevabını vermiyor ama aşkın neden kendisini aptal durumuna düşürdüğünü sorarak olaya farklı bir boyuta getiriyor.

Bana gelince, benim gerçek aşkım jazz.

Peki bu jazz denen şey nedir? Bence jazz denen şey aşkın ta kendisi. Bir çok kişi de benim gibi düşünüyor. Gene de çok kişi diyerek sizi yanıltmayayım, ne yazık ki çok kalabalık değiliz.

Buna rağmen son günlerde Türkiye'de jazz denen şeye olan ilgi artıyor. Festivaller, konserler, sponsorluklar ve kulüpler birbiri ardından mantar gibi çoğalıyor.

Geçenlerde NTV Radyoda sürdürdüğüm 'Evde Çalamadıklarım' radyo programının 250.sinde konuğum olan Lloyd Chisholm'dan öğrendim. Dünyada Amerika ve Fransa'dan sonra jazz ile tanışan 3. ülke Türkiye olmuş. Lloyd'a göre Sidney Bechet jazz'ın Amerika'da ortaya çıkmasından sonra dünyayı dolaşan ilk jazz müzüsyeni olmuş. Önce Fransa'ya gitmiş, ardından da 1928 yılında Atatürk'ün huzurunda, Türk alfabesinin tanıtıldığı sırada Sarayburnu'nda bir konser vermiş. Lloyd bunu okumuş olduğu Sidney Bechet'in otobiyografisine ve Lord Kinross'un ünlü Atatürk kitabına dayanarak söylüyor. Demek ki jazz rüzgarının bu topraklarda esmesi bir tesadüf değil.

Peki bu hikaye gerçek olabilir mi? Bence olabilir. Buna benzer bir örnek daha vereyim. Dünyada ilk serbest bölgeyi kurduran kişi de Atatürk idi. Şimdiki Tophane semtinde Ford otomobillerin parça halinde getirilerek monte edildiği bir fabrika vardı. Bu bir varsayım değil, ben bu gerçeği bizzat orada yaşamış ve o fabrikada çalışmış bir İngiliz'den öğrendim. Sarayburnu'nda jazz çalınmış olması bu gerçeğe bakınca olamaz diye gözükmüyor. Bu rüzgarın devamı olarak 1956 yılında Dizzy Gillespie Türkiye'ye geldiğinde onu Ankara Havaalanında karşılayanlar arasında be-bop çalan Türk müzisyenleri olan Cüneyt Sermet, Maffi Falay ve rahmetli Erol Pekcan varmış. Peki o devirde bizimkiler nasıl oluyor da çok yeni bir akım olan be-bop çalmayı biliyorlardı. Muhakkak ki bu işin bir kökü olmuş.

Dizzy'i karşılayanlar arasında yer alan Süheyl Denizci ağabeyimiz de ne yazık ki geçtiğimiz günlerde aramızdan ayrıldı. Onunla bir röportaj yapabilmek için Gerek Ali Sönmez kardeşim gerek ben çok uğraştık. Ben Süheyl ağabeye yalvardım, rica ettim, tehdit ettim, araya ailesini koyarak istedim ama ne yaparsam yapayım onunla bir röportaj yapmaya muaffak olamadım. Allah çabalarımın şahididir.

Jazz'a ilgi artıyor dedik. Son günlerde jazz dinlenecek hoş yerler çoğaldı. Tüneldeki Cafe Gramofon bu konuda benim ilk göz ağrımdır. Elimde olsa o mekanı satın alır evim yapar içinde oturur daha sonra da oturma odamda jazz çaldırarak insanlarla paylaşırdım. Sevgili arkadaşım Mert Aybek de buna benzer bir şey yapıyor ama bildiğim kadarıyla o akşamları başka bir evde uyuyor.

Nardis ise bir başka alem. Benim anlayışıma en yakın jazz mekanı, sıcak mı sıcak bir yer. Zuhal ve Önder Focan burayı yoktan var ettiler ve bir çok genç Türk jazz müzisyeni fidelikte yetişen çiçekler gibi burada serpilip büyüdüler. "Jazz Kulüpte Dinlenir" sloganını hiç taviz vermeden sürdüren bu mekan geçtiğimiz günlerde dünyanın en iyi jazz kulüpleri arasında gösterildi. Bütün kalbimle bu tesbite katılıyorum.

Babylon'a gelince, bu ilginç mekanın sahipleri Mehmet ve Ahmet Uluğ kardeşler ve Cem Yegül burayı bir jazz kulübü olarak nitelendirmeseler de burası da dünyanın en iyi jazz kulüpleri arasında gösteriliyor. Jazz buraya az uğruyor ama uğradığında ise çok keyifli şeyler oluyor. Benim gönlüm daha çok jazz, daha az cuzz istiyor ama işin içine ticari hayatın gerçekleri girince saf bir dünyada olmadığımızı hatırlıyoruz.

İstanbul Jazz Center daha varlıklı bir müşteri kitlesine hitap etmesine rağmen canlı örnekler veren bir wikipedia ansiklopedisi gibi İstanbullu jazz severleri birbirinden güzel jazz müzisyenleri ile buluşturuyor. Kerem Görsev, Süha Kurultay ve Aytek Şermet jazz'ın finans ve basın ilişkileri yönlerini çok iyi beceren arkadaşlarım. Geçtiğimiz ay orada Ernie Watts'ı dinledim. Biraz da sohbet etme fırsatım oldu. Ernie ha bire albümlerimizden alın diyordu, etrafa bakıp albümleri bulamıyınca garsona sordum. Meğer eşi albümleri kendi çantasına doldurmuş set aralarında bizzat satarmış. Baktım baba Ernie hanımının yanında tıpkı süt dökmüş bir kedi gibi masum masum bakıyor. Albümleri ve paraları hanıma kaptırmanın rahatlığı içerisinde oturuyor. Dünyanın en önemli jazz müzisyenlerinin de bizler gibi birer insan olduğunu görmek hoş bir duygu.

Aşkın Arsunan son yıllarda İstanbul'un incisi Nişantaşı'nın göbeğinde Niş'i jazz ile tanıştırmaya devam ediyor. Buna da çok seviniyorum çünkü dünyadaki her türlü güzel şeyin var olduğu ve kafe kültürünün en güzel örneklerinin bulunduğu Nişantaşında jazz'ın olmaması gerçekten bir görgüsüzlük olacaktı.

Geçtiğimiz aylarda Beyoğlu'nda bir de Ghetto diye yer açıldı. Buraya davetli olduğumu sanarak yanlışlıkla gitmiştim, içeride bir tane bile jazz dünyasından arkadaşıma rastlamadım. Yavuz Baydar ile karşılaştığımda önce sevindim ama daha sonra onun da jazz'cı değil gazeteci kontenjanından geldiğini öğrendim. Ayakta kalmamak için kendime bir köşe bulmuştum, sonra bir garson geldi ve burası sponsorların diyerek beni kaldırdı, benim yerime yeni yetme bir iş adamı kılıklı tıfıl bir oğlanı oturttu. Yanlış adreste olduğumu fark edince mekanı clubbar'lara terk ederek balık pazarının aşına sokaklarından uzayıp gittim. Bir rivayete göre buranın sahipleri de aslında jazz seviyorlarmış, hatta buraya jazz müzisyenleri de geliyormuş. Bir daha bakmak lazım.

Festivallere gelince, bu konuda söylemek istediğim şeyleri gelecek sayıya bırakıyorum, hele şu İstanbul Jazz Festivali başlasın ona göre konuşalım istiyorum.

Jazz nedir sorusuna dönersek henüz ilk çıktığımız yerden uzaklaşmadık ama şurası muhakkak ki Türkiyede jazz denen şey var. Zaten jazz'ın özüne bakarsak böyle olması da normal, jazz da bizim topraklarımız gibi bir göç yolu, her gelen bir şey bırakıyor, her giden bir şeyler almış oluyor. Belki de bu noktada jazz nedir sorusunun cevabını da bulmuş oluyoruz.

Jazz bana göre Türkiye'dir, deli dolu, kıpır kıpır, renkli, canlı, herşeye açık, herşeyi etkileyen bir kavram. Sonsuz bucaksız bir fil, ve dostlar biz bu file bayılıyoruz.

Bizlerle paylaşmak isteidğiniz görüşleriniz ve duygularınız olursa çok memnun oluruz.

Sevgiyle ve jazz'la kalın...

Arçelik'ten
devrim yaratacak bir yenilik.
Buharlı Çamaşır Makinesi.
Lekeye buhar püskürterek
önce kabartıyor sonra yıkıyor.
Leke buhar olup uçuyor.

8144 BJ

arçelik

444 0 888 www.arcelik.com

Genç Cazcılar
genccazcilar@gmail.com

William Paterson Üniversitesi "Müzik Bölümü"

Yurt dışındaki müzik okulları ve jazz eğitimi ile ilgili bölümümüzün bu sayıdaki konuğu William Paterson Üniversitesi Müzik Okulu.

William Paterson Üniversitesi'nin tarihi 19. yüzyıla dayanıyor. 1855 yılında kurulan Üniversite, kuruluşundan bugüne Kuzey New Jersey'de resim, eğitim, işletme, sağlık, bilim ve teknoloji profesyonelleri yetiştiriyor. Kurulduğu ilk günlerde, New Jersey'de nerdeyse bir devrim yaratan okul, bölgeye eğitim, yaşam kalitesi ve umut getirerek New Jerseylilerin hayatına maddi manevi zenginlikler katmış, o günden bugüne de kültürel yapıda önemli değişimlere neden olmuş.

Üniversite'nin bugünkü rektörü Arnold Speert. 150 yıldır eğitim hizmeti veren üniversite, Amerika'nın kültür başkenti New York City'e de sadece 20 mil uzaklıkta bir banliyöde yerleşmiş durumda. Toplam 11.200 öğrenciye eğitim veren William Paterson Üniversitesi bugün, İletişim Sanatları, Christos M. Cotsakos İşletme, Eğitim, Uygarlık Tarihi ve Sosyal Bilimler ile Bilim ve Tıp olmak üzere 5 farklı okulu, 30 önlisans ve 19 lisans programıyla bünyesinden bulunduruyor. New Jersey vatandaşlarınca da desteklenen okulun 350 tam zamanlı fakültesi var. Üniversite, Amerika Birleşik Devletleri hükümetinden destek alan az sayıda okuldan biri.

150 hektarlık bir arazi üzerinde bulunan üniversite yerleşkesinde; bir Atrium, öğrencilerin bilgisayar laboratuvarlarının bulunduğu bir akademik bina, son teknoloji ürünü malzemelerle donatılmış bir dil laboratuvarı ve bir Uygarlıklar Medya Merkezi bulunmaktadır. Yenilenen ve kapasitesi arttırılan David ve Lorraine Cheng Kütüphanesi 350.000 kitabın yanısıra; yeni bir e-ticaret finansal öğrenim merkezi bulunmaktadır.

SHURE®

E500PTH

Ses Yalıtımlı Kulaklıklar

Benzersiz Akustik Hassasiyet :
Üçlü Yüksek çözünürlüklü detaylı sürücüler, her kulakta 1 tiz 2 bas frekans sürücüsü

PTH (Push to Hear) Kontrolu :
Kullanıcı VoicePort® mikrofonu aktive ederek kulaklıkları çıkarmadan konuşmayı sağlar.

Teknik Özellikler:
18 Hz - 19 kHz
119 dB SPL/mW
36 Ω
30 Gr,
3.5 mm altın kaplama konnektör

MP3 çalarların vazgeçilmez tamamlayıcıları

Ses Yalıtımlı Tasarım :
Özel tasarım ile çevre gürültülerini süzerek daha düşük ses seviyesinde daha kaliteli müzik dinlemeyi sağlar, kulak sağlığını korur

Kişisel Kullanım Uyumu :
Düzgün kablo tasarımı; her boy silikonlu ve esnek kulağa uyum adaptörleri; pratik taşıma çantası

Sağlam Yapı :
1.5 mt esnek kablo ve güçlendirilmiş, altın kaplama stereo jak konnektör

E2/E2c	E3/E3c	E4/E4c
Dinamik Mikrosürücü Teknolojisi	Geniş bantlı Mikrosürücü Detaylı Tiz ve Baslar	Ayarlı Geçit Teknolojisi ile Ultra Geniş Frekanslı ses kalitesi
16 Ω 30 Gr, 105 dB SPL/mW	26 Ω 28 Gr, 115 dB SPL/mW	29 Ω 31 Gr, 109 dB SPL/mW

TÜRKİYE YETKİLİ DİSTRİBÜTÖRLÜĞÜ

NEFAN TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hattat Halim Sok. No: 8 Gayrettepe - İstanbul
Tel: (0212) 288 4139 Fax: (0212) 275 9118
nefan@nefan.com www.nefan.com

SHURE®
It's Your Sound®

Kampüste ayrıca, Hobart Hall İletişim Kompleksi, bir Bilim kompleksi, Gösteri ve Güzel Sanatlar Merkezleri, çok amaçlı dinlenme ve öğrenci merkezleri ve yaklaşık 2300 öğrenci barındırma kapasiteli bir de yurt bulunmaktadır.

William Paterson Üniversitesi Müzik Bölümü

William Paterson Üniversitesi Müzik Bölümü, New York City'nin 20 mil batısında, Wayne banliyösünde yer alıyor. Üniversite'nin eğitmen kadrosu mesleğinde çok başarılı olmuş ünlü ve saygın sanatçılardan oluşuyor. "Gündüz Dinletileri, Pazar Jazz Dinletileri, Yeni Müzik Festivali konserleri ve High Mountain Senfonisi Konserleri" gibi müzikal dinletiler hem okul öğrencilerine, hem de New Jerseylilere yönelik okul tarafından düzenlenen sürekli müzik etkinliklerinden bazıları.

William Paterson Üniversitesi Müzik bölümünde; 1000 kişi oturma kapasiteli bir Shea Oditoryumu; aralarında Steinways, Bechsteins ve Bosendorfer gibi mükemmel piyano markalarının bulunduğu 7 büyük piyano, tam ekipmanlı 24-kanal kayıt kapasiteli bir stüdyo ile; 8 bilgisayar/MIDI/Keybord istasyonu ve akustik enstrümanların dijital samplinglerinin gerçekleştirildiği izole bir stüdyodan oluşan son teknoloji ürünü bir "Elektro-Akustik Müzik Merkezi" gibi olanaklar var. Tabii ki, bunlar müzik okumak isteyecekler için, seçim kararı vermek açısından önemli kıstaslar. Üniversitenin müzik bölümü Amerikan Ulusal Müzik Okulları Birliği'nce tanınmış ve tescil edilmiş.

Müzik Okulu Lisans Eğitimleri

Üniversitenin Lisans müzik eğitimi; klasik performans ve jazz olarak iki ana dala ayrılıyor. Bizim ilgi alanımız jazz olduğuna göre, size okulun jazz eğitimi hakkında biraz daha detaylı bilgi vermek istiyoruz. Müzik okulu jazz çalışmaları eğitimi, müzik okulunun özel eğitim programı olarak kabul edilebilir.

Çok az sayıda kişinin kayıt olabildiği yaklaşık 65 lisans, 20 yüksek lisans öğrencisinin alındığı kısıtlı sayıda öğrencinin seçildiği özel bir program "Jazz Çalışmaları". Her sese ve enstrümana yaklaşık 10 öğrenci alınıyor. Öğrenci sayısının kısıtlı tutulmasının nedeni, eğitmenlerin tüm öğrencilerle bire bir ilgilenebilmesini sağlamak. Bir sınıfta yaklaşık 12 öğrenci bulunuyor. Bu programa yeni bir öğrenci alınması için bir öğrencinin mezun olmuş olması gerekiyor. Yer boşalmadan, yeni öğrenci kaydı yapılmıyor. Dolayısıyla her yıl, Eylül ayında bölüme her enstrüman stüdyosu için en fazla 3 yada 4

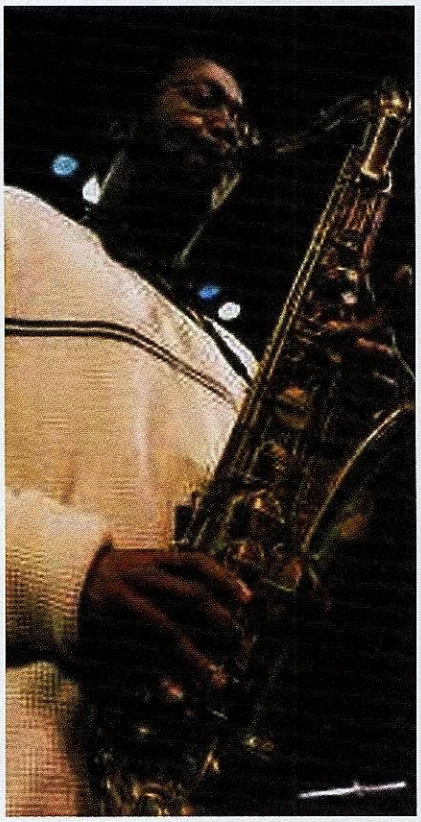

öğrenci alınabiliyor. Yani her 6 ila 7 başvurudan ancak 1'i okula girebiliyor. Bazı enstrümanlara az sayıda başvuru yapılırken, saksofon, perküsyon ve gitar gibi enstrümanlar için talep çok daha fazla olabiliyor. Bu da, programa kayıt olasılığını güçleştiren bir diğer etken.

Jazz çalışmaları eğitimi toplam 130 kredi saat. Bu kredilerin 100'ü jazz dersleri ve müzik teorisi gibi derslerinden oluşuyor. Kalan 30 kredi ise, İngilizce, dünya tarihi, sosyoloji, psikoloji, iletişim, resim ya da tiyatro, matematik veya fen gibi derslerden oluşuyor. Jazz programı için herhangi bir dil zorunluluğu aranmıyor. Sadece matematik ya da fen derslerinden birinden 3 kredilik bir seçim yapılması gerekiyor.

Jazz öğrencileri her hafta New York'a gitme şansına sahip. Üniversite yerleşkesi Manhattan'dan sadece 18 mil uzakta yer alıyor. Müzik Okulu ise New York Jazz Topluluğuna üye. Yerleşke ile kampüs arası trafiğin yoğun olmadığı saatlerde ulaşım 1 saatten az sürüyor. Öğrenciler New York'taki büyük jazz konserlerini ve New York jazz kulüplerinde gerçekleşen jam sessionları takip etme şansına sahipler.

"Jazz çalışmaları" programı da kendi içinde, müzik eğitimi, müzik yönetimi, ses mühendisliği sanatları, müzikal çalışmalar, music minor ve musik honor programı olmak üzere 6 yan dala ayrılıyor.

William Paterson Üniversitesi Müzik Bölümü "jazz çalışmaları" programını ve buradaki eğitim sürecini diğer okullardan ayıran en önemli özellik, New York bölgesindeki jazz geleneği. Öğrenciler, bir taraftan müzik ve jazz konusunda teorik bilgilerini geliştirirken, öte yandan tam da jazz'ın merkezinde yaşayarak, bu müziği daha yakından tanımak, jazz'ın nabzını tutmak ve jazz'la ilgili tüm gelişmelere ilk elden şahit olmak fırsatına erişiyorlar bu okulda.

Müzik Okulu Yüksek Lisans Eğitimleri

Müzik okulu, Yüksek Lisans Eğitimi ise; Jazz Çalışmaları, Müzik Eğitimi ve Müzik Yönetimi olmak üzere 3 yan dala ayrılıyor.

Jazz çalışmaları yüksek lisans bölümü eğitimi gerçekten çok özel bir eğitim ve uzmanlaşmak isteyenler için harika bir fırsat. Küçük jazz grupları, solo performans, düzenleme ve kompozisyon gibi alanlarla genişletilen eğitim sırasında yüksek lisans öğrencileri doğaçlama ve enstrümental / vokal becerilerini çok yetkin bir seviyeye çıkartma şansına erişiyorlar. Sadece New York'ta bulunan yüksek standartta ilk elden araştırma ve müzik yazımı fırsatları ile doğaçlama ve düzenleme konusundaki son pedagojik teknikleri görme şansına sahip olmaları, yüksek lisans öğrencilerinin kendilerini geliştirebilmelerine olanak tanıyor.

William Paterson Üniversitesi Müzik Okulu Jazz Çalışmaları eğitimi hem lisans hem de yüksek lisans olarak jazz konusunda uzmanlaşmak ve jazz dünyasının kalbinde, jazz'ın kalp atışlarını takip ederek eğitim almak isteyenler için mükemmel bir fırsat. Bu okulda jazz eğitimi almak gerçekten erişilmesi zor fakat unutulması imkansız bir rüya olabilir. Daha fazla bilgiye okulun internet web adresinden ulaşabilirsiniz; www.wpunj.edu

WPUNJ Jazz Odası Konserleri

1978'de başlayan Jazz Odası (Jazz Room) konserleri Amerika'daki en uzun soluklu kampüs jazz dinletileri ünvanına sahip. Zaman içinde çok prestijli bir müzik olayı haline gelen Jazz Odası konserlerinin, Joe Williams, Sonny Rollins, J.J. Johnson, Slide Hampton, Benny Golson, Kenny Burrell, John Scofield, Marian McPartland, Michael Brecker ve Muhal Richard Abrams gibi önemli katılımcıları oldu. Dinletilere ayrıca, Vanguard Jazz Orkestrası ve Mel Lewis ve Toshiko Akiyoshi gibi çok büyük grupların yanı sıra New York Yaylı Sazlar Trio ve Eliane Elias Trio gibi nispeten küçük gruplar da katıldı. Her Pazar günü, William Paterson Üniversitesi'nin 24 seçkin jazz grubu konserin açılışını yapar.

DATRON
MOBILE

Buluşma Noktamız:
Son Teknoloji

intel Centrino Duo
Core™2 Duo inside™

1399$ +KDV
24 Ay 108 YTL
12 Ay 194 YTL

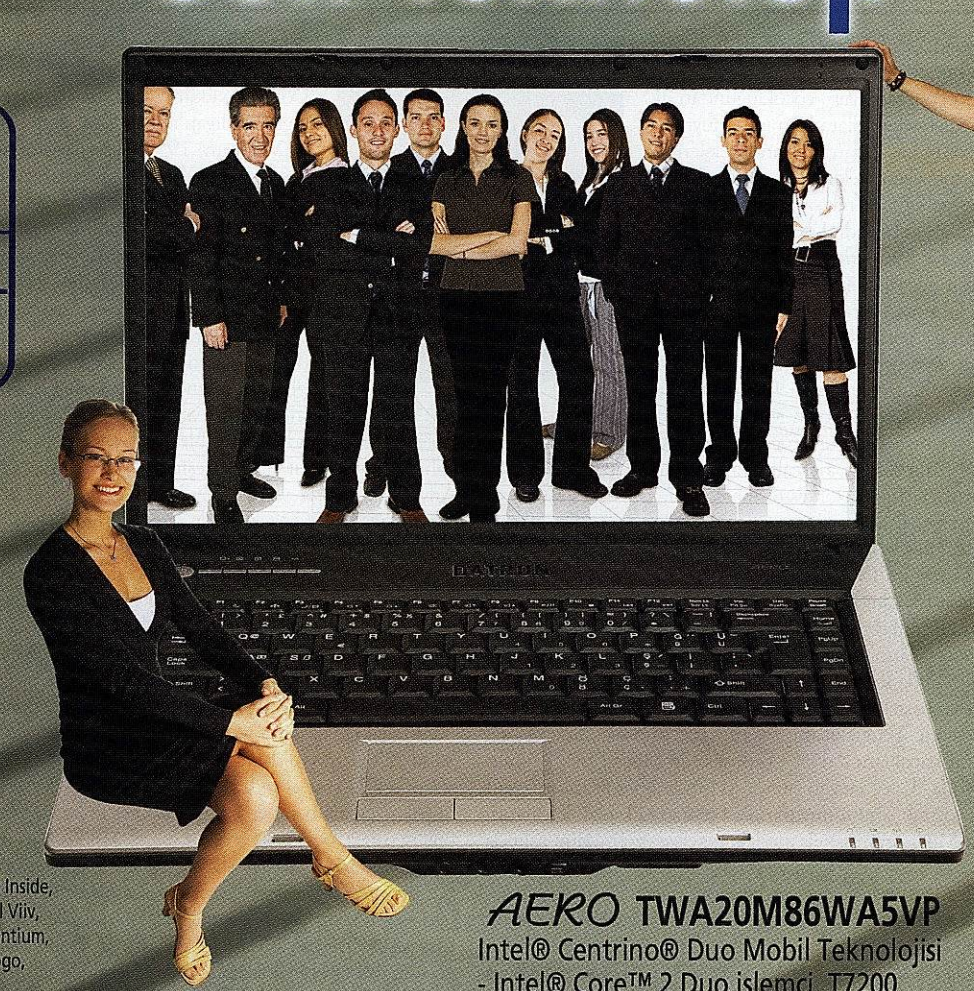

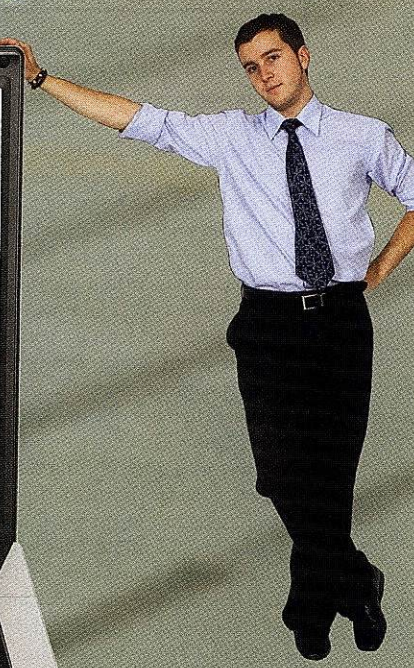

Celeron, Celeron Inside, Centrino, Core Inside, Intel, Intel Inside, Intel SpeedStep, Intel Viiv, Intel Xeon, Itanium, Itanium Inside, Pentium, Pentium Inside, Centrino Logo, Intel Logo, Intel Corporation'un ABD'de ve diğer ülkelerdeki ticari markaları veya tescilli markalarıdır.

AERO TWA20M86WA5VP

Intel® Centrino® Duo Mobil Teknolojisi
- Intel® Core™ 2 Duo işlemci T7200
(işlemci hızı 2.00 Ghz, 4MB cache, 667 MHz)
- Intel® 945 PM Chipset
- Intel PRO/Wireless 3945 Kablosuz Ağ Bağlantısı
15.4" WXGA parlak ekran (1280X800), 1 GB DDR2 RAM 667Mhz , 100GB SATA HDD ,Nvidia GeForce Go 7400 256 MB ekran kartı, Bluetooth, DVD-RW +/- Dual Layer, 5 in 1 kart okuyucu, MS Vista Premium Türkçe işletim sistemi

8-12-24 Taksit

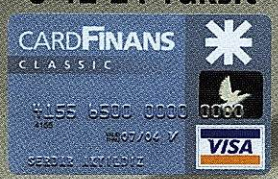

UFOTEK

YTL Taksitler 1 USD: 1,41 YTL olarak hesaplanmış olup satış günündeki döviz kuru üzerinden yeniden hesaplanacaktır.
YTL taksitlere KDV dahildir.

www.ufotek.com.tr

•**ADAPAZARI (0264)** •FEDERAY 277 1420 • UZMAN 279 0048 •**ADANA (0322)** ÖZERK 225 61 03 •AFYON (0272)CANNET 215 4291• AFBİM 214 1032•**ANKARA (0312)** BESTAŞ 4251173 •CHIPSET 4260383 •DURGUNLAR 430 5800 • MSM 230 36 96• METUNET 417 7017• ODESA 231 2586 •PLATO 418 3676 • TERA 481 5656 • YK 428 0913 •**ANTALYA (0242)** AKMEŞE 248 2121•BİLSAM 244 6492 •KARYABELİZ 742 5152 •YAVUZ BÜRO 243 9715 •**AYDIN (0256)** NAZİLLİ/ARMA 315 82 63 •NAZİLLİ/GENÇDATA313 3308 •BİLTEK 2128393 •**AYDIN (0256)** TEKNOFAN 214 5511•**BALIKESİR (0266)** TEKNOKOLİK 245 0080 •DIACOM 239 0606• INTERCITY 3734173 •NETCOM 244 3924 •**BARTIN (0378)** MERKÜR 227 1486 •BOZÖYÜK / BTB 314 1645•**BOLU (0374)** GENÇ 212 3377•**BURSA (0224)** TEKNOKOLİK 252 88 81 •PRO-GEM 272 4224 •**ÇANAKKALE (0286)** NOKTA 2140243 •BİGA / DAMLA 316 02 84• **DENİZLİ(0258)** ON-EM 268 6502 • ÖĞPA 212 8542• **EDİRNE(0284)** ELEKROBİL 212 4000 •ERZİNCAN (0446) FFT 2236245•**ERZURUM (0442)** ÖZGÜR 2344171 •**GAZİANTEP (0342) KALENDER** 2151818 •**HATAY (0326)** NET 213 5838 • **İSTANBUL/AVRUPA (0212)** TEKNOKOLİK 241 3229 •ART SİSTEM 5525242 •ARMA 6467975•ARI 2207030 •BATIKAN 2670801•DOST 624 5335•GÜNEŞ 213 0404•HENDESE 212 2090•K2b 593 2144 •MİKRO 213 8558•REDOKS 5431110 • SİMCOM 6494939 •**İSTANBUL/ASYA (0216)** TEKNOKOLİK 411 6840•KOÇPA 3451666•OKYANUS 4148415•YAKAMOZ 3183811 • **İZMİR (0232)** TEKNOKOLİK 445 3491ALMİRA 374577• BAŞAR 484 3030 • DUZEY 4892827• MARTI 433 6703 • OLBİM 465 5655• TEOREM 4839424 •**KAHRAMAN MARAŞ(0344)** ASKOM 2238841 • **KIRKLARELİ (0288)** LÜLEBURGAZ/ PROBİM 412 4186 • **KOCAELİ (0262)** ALBAY 3243833 •GEBZE/GİSTAŞ 6436566 •KASTAMONU(0366) •DAMLA 212 7711 •EYLÜL 2124226 •RESİTAL 212 9653•KAYSERİ **(0352)** TEKNOARTI 222 6030 •**KONYA (0332)** ALAMAÇ 3206520•BADEL 3206699 •TEKNOVİZYON 3217975 •**KÜTAHYA (0274)** BOĞAZİÇİ 2248897 • MERVE 226 3228• **MALATYA (0422)** DEHA 3216711 •NASA 3217596• **MANİSA (0236)** SALİHLİ/MODEM 714 7784•**MERSİN (0324)** İRİS 2370099 •**MUĞLA (0252)** TEKNOKOLİK 413 7501 •ERCANLAR 2144340 •MARMARİS/SUN 4137500 •NEVŞEHİR (0384)ALFA 2133437•NİĞDE (0388)• BOR/SİSTEM 3113688 •**ORDU (0452)** ALESTA 214 0075 •**SAFRANBOLU (0370)** KURAL 712 3086•**SAMSUN (0362)** FARSOFT 4355556 •DUAL 230 6090 •HEPSİBURADA 234 06 57 •TELLİZADE 231 58 59 •**SİVAS (0346)** ÇÖZÜM 2223636 •**TEKİRDAĞ (0282)** ÇORLU / SİSTEM 654 3030 •**URFA(0414)** EMİN GRUP 3164718•HABİM 3160124•**UŞAK (0276)** ERKSAN 0276-2277802 •TEKNOMARKET 224 7161 •**ZONGULDAK (0372)** ÇALIK 2538858 •EREĞLİ/MAKRO BİLGİSAYAR 3230969 •ÇAYCUMA/ERCOM 615 59 53 •ÇAYCUMA/B&M 615 6583 •DEVREK SAREN 556 0044

Derleyen: Ali Sönmez
(alisonmezjazz@hotmail.com)

Şu jazz dedikleri...

"Jazz and love are the hardest things to describe from rationale.
Jazz ve aşk temel unsurları açıklanması en zor şeylerdir." – MEL TORME

Genç Koleksiyoncu: GERRY MULLIGAN - 1

6 Nisan 1927'de New York kentinin Queens bölgesinde, İrlanda kökenli bir ailenin oğlu olarak dünyaya gözlerini açan Gerald Joseph Mulligan, çocukluğundan itibaren radyoda dinlediği orkestralara hayranlık duymuştu. Küçük Gerry 7 yaşından itibaren piyano dersleri almaya başladı, 11 yaşındayken de klarinet çalmaya heveslendi. Daha sonra saksofona merak saran genç, önce alto, ardından tenor çalmaya başladı. Lisede önce bir dörtlü, bir süre sonra da bir dans orkestrası kurdu. Ailesiyle Philadelphia'ya taşındıkları 1944 yılında, yerel bir radyo orkestrası olan Johnny Warrington topluluğu için yaptığı bazı bestelerin ilgi görmesi üzerine, lise son sınıftayken okulu bıraktı ve müzik çalışmaları üzerinde yoğunlaşmaya karar verdi. 1946 yılında Los Angeles'ta Gene Krupa'nın orkestrasında iş bulan Mulligan, burada Charlie Parker'la tanıştı ve uyuşturucu kullanmaya başladı. Ertesi yıl New York'a gelen ve bariton saksofon çalmaya başlayan genç müzisyen, aynı yıl Claude Thornhill'in öncü orkestrasına katıldı. Bu orkestranın şef aranjörlüğünü yapan Gil Evans'la dostluğunu ilerletti ve Evans'ın evinde toplanıp öncü müzikal fikirlerini tartışan John Lewis, George Russell, Max Roach, John Carisi ve Miles Davis gibi, Jazz müziğinin geleceğini etkileyecek müzisyenlerin arasına katıldı. Evans'la beraber, Miles Davis'in dokuz kişilik ilk grubunun kurulmasına katkıda bulunan Mulligan, bu grup için, kayıtları 1949 ve 1950 yıllarında yapılan ve daha sonra "Birth Of the Cool" adı altında bir albümde toplanacak olan 12 parçadan "Jeru", "Rocker" ve "Venus de Milo"yu besteledi, "Godchild" ve "Darn That Dream"in de düzenlemelerini üstlendi. Yetenekli müzisyenin Jazz dünyasında anılacağı "Jeru" lakabının isim babalığını da, yine o dönemde Miles Davis yapmıştı. 50'li yılların başında "Cool Jazz"ın ortaya çıkışında önemli rol oynayan müzisyenlerden biri olarak ismini duyuran ve bu arada ilk plak kayıtlarını New York'ta yapan Mulligan'ın gerek meslek, gerekse özel yaşamı aslında pek parlak değildi. Sık sık iş değiştiren ve bu arada depresyona girdiği bir dönemde saksofonunu rehin bırakacak kadar eroinin esiri olan Mulligan'ı, bu bataktan Gale Madden adlı sevgilisi çıkardı. Rehin bırakılan saksofonu kurtarıp, 1952 yılında, ikisi birlikte otostop çekerek, New York'tan California'ya gittiler. Burada on adet düzenlemesini Stan Kenton'a satarak biraz olsun moralini düzelten ve ünlü Lighthouse'da birkaç haftasonu çalma olanağı bulan 25 yaşındaki müzisyen, nihayet o yazın başında, Los Angeles'taki The Haig adlı bungalowdan bozma küçük bir kulüpte, Pazartesi akşamları sürekli bir iş buldu. Aslında çoğu eğlence yerinin kapalı olduğu Pazartesi gecelerinin dışında, kulüpte vibrafoncu Red Norvo'nun üçlüsü sahne alıyordu. Bu grupta piyanist bulunmadığı için, kulübün piyanosu da depoya kaldırılmıştı. İşte kaderin bu cilvesi, Mulligan'ı şöhrete ulaştıran piyanosuz dörtlüsünün ortaya çıkmasına katkıda bulunacaktı. The Haig'te çalışmaya başladığı ilk gece, kulübe uğrayan Chet Baker adındaki genç bir trompetçi, Mulligan'la sahneye çıkmış ve neticeden her ikisi de memnun kalmıştı. Mulligan ile Baker'ın birlikte yaptıkları müziğe hayran kalan kulübün basın sorumlusu Richard Bock, etraftan borç alarak, basta Bobby Witlock ve davulda Chico Hamilton'ı da içeren Mulligan dörtlüsüne bir plak kaydı yaptırdı. Batı Sahili'nin en ünlü Jazz plak şirketlerinden biri olarak ünlenecek Pacific Jazz'ın ilk yapımı olan ve 16 Ağustos 1952'de doldurulan bu 78 devirli plakta, "Bernie's Tune" ve "Lullaby of the Leaves" adlı parçalar bulunuyordu. İleride Gerry Mulligan-Chet Baker Dörtlüsü olarak anılacak grubun bu ilk 78'liğinin hemen ardından, piyanist Dave Brubeck'in tavsiyesi üzerine, Fantasy plak şirketi, 10 inçlik bir albüm için genç müzisyenleri Eylül ayında stüdyoya davet etti. Bu seansta kaydedilen parçalardan "My Funny Valentine" yorumu, kısa sürede radyolarda hit oldu ve Jazz'da "Batı Kıyısı" rüzgarlarının daha etkili esmesini sağladı. Kontrpuana dayanan stili ve özgün "sound"uyla şöhreti çok kısa bir sürede tüm Amerika'ya yayılan Gerry Mulligan-Chet Baker Dörtlüsü, Ekim ayında da bu kez Pacific Jazz için, çoğunluğu Mulligan'ın bestelerinden oluşan bir albüm kaydetti. Mulligan, 1953 yılının başında önce alto saksofoncu Lee Konitz'le, hemen ardından da on kişilik bir grupla ilgi uyandıran iki albümün kayıtlarını gerçekleştirdi. Bariton saksofoncu nun meslek yaşamındaki bu başarıları ne yazık ki özel yaşamına yansımamıştı. Gale Madden'i terk eden müzisyen, 19 yaşındaki bir kızla evlendi. 1953 Eylül'ünde uyuşturucu kullanmaktan tutuklanan Mulligan, Noel'e kadar 3 ay hapis yattı. Bu sırada çok hızlı yakaladıkları şöhretin etkisinde kalan Chet Baker, Mulligan hapisten çıktığında, haftada 400 dolar ücret talep edince, iki müzisyenin yolları ayrıldı. Yakışıklı trompetçinin yerine, pistonlu trombonda büyük bir yetenek olan Bob Brookmeyer'i grubuna dahil eden ve bu arada genç eşinden boşanarak, menajerliğini de üstlenen Arlyne Brown'la evlenen Mulligan, 1954'ün Haziran ayında, Brookmeyer'i ve basçı Red Mitchell'ı da içeren dörtlüsüyle 3. Paris Jazz Festivali kapsamında çok başarılı bir konser verdi. 1955 yılında, tenor saksofoncu Zoot Sims ve trompetçi John Eardley'i de aralarına alarak bir altılı kuran bariton saksofoncu, ertesi sene çıktığı Fransa ve İtalya turnelerinde büyük ilgi gördü. 1957 ise, Mulligan'ın Paul Desmond, Stan Getz, Harry "Sweets" Edison, Oscar Peterson, Thelonious Monk ve Al Cohn gibi farklı kuşaklardan değerli müzisyenlerle çeşitli plak projeleri için stüdyoya girdiği bereketli bir yıl oldu. Aynı yılın Aralık ayında Chet Baker'la "Reunion" adlı albümde tekrar biraraya gelen Mulligan, 1958'de de trompette Art Farmer, basta Bill Crow ve davulda Dave Bailey'den oluşan yeni dörtlüsüyle konserler verdi. Yine o yıl CBS'in efsanevi canlı TV yayını "Sound of Jazz"de büyük ustalarla beraber yer aldı... Değerli Jazzseverler, bariton saksofonun büyük ustası, besteci ve aranjör Gerry Mulligan'ın müzik yaşamına gelecek sayıda kaldığımız yerden devam edecek ve ünlü müzisyenin en iyi özgün albümlerinin listesini vereceğiz. Bu sayımızda ise Mulligan'ın farklı dönemlerde yaptığı kayıtlardan derlenmiş albümlerden ve komple setlerden sizin için seçtiklerimizi dikkatinize sunuyoruz. Her zaman olduğu gibi, bunlar arasından belli bir dönemde ülkemize ithal edilmiş olan CD'leri de birer ay-yıldızla işaretledik. Her bölümde öncelikli olarak alınması gereken, en başarılı yapıtları ise birer okla vurguladık.

DERLEME ALBÜMLER

(İlk CD'lerini alacaklar ve kısıtlı bütçeler için)

➲ Legacy (1949-96) N2K 10002
* Complete 1950-1952 Prestige Studio Recordings DEFINITIVE CLASSICS 11227
* Gerry Mulligan Quartet with Chet Baker (1952-53) GIANTS OF JAZZ 53027 C•
➲ The Best of Gerry Mulligan with Chet Baker (1953-57) PACIFIC JAZZ 95481 C•
* Jazz 'Round Midnight (1955-60) VERVE 515389 C•
* Compact Jazz (1955-64) VERVE 830697 C•
➲ Gerry Mulligan Meets the Saxophonists (1957-60) VERVE 827436 C•
➲ Quartets (1958-62) CBS 65627
➲ Compact Jazz: Gerry Mulligan and the Concert Jazz Band (1960) VERVE 38933 C•
* Jazz Masters 36 (1960-62) VERVE 523342 C•
➲ The Art of Gerry Mulligan (1993-95) CONCORD JAZZ 83517 C•

KOMPLE SETLER

(Tuzu kuru "Jeru" hayranları için!)

* Jeru (1951-54) PROPER BOX 96 (4 CD) C•
➲ The Complete Pacific Jazz Recordings of the Gerry Mulligan Quartet with Chet Baker (1952-57) PACIFIC JAZZ 38263 (4 CD) C•
➲ The Complete Verve Gerry Mulligan Concert Band Sessions (1960-62) MOSAIC/UNIVERSAL JAZZ 9860613 (4 CD)
* Triple Play (1993-95) TELARC JAZZ 83453 (3 CD)

ÖLÜMSÜZ STANDARTLAR

Değerli dost, gerçek bir İstanbul efendisi, çok yönlü müzisyen, mütevazi maestro Süheyl Denizci'nin anısına, en sevdiği iki standart (tekrar).

BODY AND SOUL

Söz: Edward Heyman, Robert Sour & Frank Eyton
Müzik: Johnny W. Green

You're making me blue
All that you do seems unfair
You try not to hear
Turn a deaf ear to my prayer

It seems you don't want to see
What you are doing to me
My arms are waiting to caress you
And to my heart they long
to press you, sweet heart

My heart is sad and lonely
For you I sigh, for you, dear, only
Why haven't you seen it?
I'm all for you, body and soul

I spend my days in longin'
And wond'ring why
it's me you're wrongin'
I tell you, I mean it
I'm all for you, body and soul

I can't believe it,
It's hard to conceive it
That you'd turn away romance
Are you pretending?
It looks like the ending
Unless I could have
one more chance to prove, dear

My life a wreck you're making
You know I'm yours
for just the taking
I'd gladly surrender myself to you,
Body and soul

MY FUNNY VALENTINE

Söz: Lorenz Hart
Müzik: Richard Rodgers

My funny Valentine
Sweet comic Valentine
You make me smile with my heart
Your looks are laughable
Unphotographable
Yet you're my favourite work of art

Is your figure less than Greek
Is your mouth a little weak
When you open it to speak
Are you smart?

But don't change a hair for me
Not if you care for me
Stay little Valentine stay
Each day is Valentine's day

Is your figure less than Greek
Is your mouth a little weak
When you open it to speak
Are you smart?

But don't you change one hair for me
Not if you care for me
Stay little Valentine stay
Each day is Valentine's day

ŞU CAZ DEDİKLERİ

Her Cuma gecesi 23:00-24:00 arası, TRT Radyo 3'te.
Önemli kadın Jazz şarkıcılarının tanıtımı, Sarah Vaughan (SV) ve Betty Carter'ın (BC) özgün albümleriyle sürüyor.

6 Nisan	SV: "Live in Japan"
13 Nisan	SV: "How Long Has This Been Going On?"
20 Nisan	SV: "Duke Ellington Songbook" Vol.1 & 2
27 Nisan	SV: "Send in the Clowns" + "Songs of the Beatles"
4 Mayıs	SV: "Crazy and Mixed Up" + "The Singles Sessions" - 1
11 Mayıs	SV: "Brazilian Romance" + "The Singles Sessions" - 2
18 Mayıs	BC: "Meet Betty Carter & Ray Bryant" + "Out There" - 1
25 Mayıs	BC: "Out There" - 2" + "The Modern Sound of Betty Carter"
2 Haziran	BC: "Ray Charles and Betty Carter"
9 Haziran	BC: "Round Midnight" (Atlantic)
16 Haziran	BC: "Inside Betty Carter"
23 Haziran	BC: "Finally"
30 Haziran	BC: "Round Midnight" (Roulette)

BİR KİTAP / BİR VİDEO

SINGING JAZZ
The Singers and Their Styles

Bruce Crowther & Mike Pinefold
Miller Freeman Books
ISBN: 0-87930-519-3
ABD, 1998
256 sayfa; Karton kapaklı
17.95 $

Jazz şarkıcılığı üzerine piyasada bulunan birkaç kitabın belki de en başarılısı olan "Singing Jazz"da, daha önce kaleme aldıkları, 1986 basımı "The Jazz Singers - From Ragtime to The New Wave" adlı kitapta Jazz şarkıcılığının tarihi gelişimini ele almış olan deneyimli İngiliz yazarlar Crowther ve Pinefold, bu kez perspektif değiştirerek dört farklı hedefin peşinde koşuyorlar: Öncelikle Jazz şarkıcılığının ne menem bir şey olduğunu tanımlamaya çalışıyorlar; ardından Jazz tarihinde önemli yer tutmuş Billie Holiday, Ella Fitzgerald, Sarah Vaughan, Mel Torme, vb ünlü şarkıcıların öykülerini anlatıyorlar; daha sonra Jazz şarkıcılarının meslek yaşamları boyunca karşılaşacakları güçlüklere değiniyorlar ve bunu yaparken genç yaşlı pek çok şarkıcının değerli deneyim ve görüşlerine başvuruyorlar. Jazz şarkıcılığının geleceğinin ele alındığı bölümün ardından gelen 32 parlak kuşe sayfada da 56 Jazz şarkıcısının siyah beyaz fotoğrafları bulunuyor. Jazz dünyasının ta başından beri üvey evlat muamelesini layık gördüğü Jazz şarkıcılığı üzerine çok zengin bir enformasyon kaynağı olan ve, vokal Jazz meraklılarının merakla okuyacağı kitabın en son bölümünde ise, 50 sayfa boyunca, 220 Jazz şarkıcısının biyografileri ve önemli albümleri yer alıyor. Jazz şarkıcılığı teknikleri ve bunların nasıl geliştirileceği; Jazz dünyasında ekonomik ve sanatsal açıdan nasıl ayakta kalınabileceği gibi önemli konularda çok yararlı bilgiler içeren bu kitap, özellikle Jazz şarkıcıları ile bu mesleğe soyunmak isteyen gençler için bir hazine sandığı değerinde.

LEE KONITZ
Portrait of an Artist As a Saxophonist

Yönetmen: Robert Daudelin
Efor Films 2869013
ISBN: 8-436028-690138
Andorra, 2005 (1988)
83'; Renkli; 1.33:1; Stereo
DVD Region 0 / PAL-NTSC
12.95 £

Alto saksofonun yaşayan en büyük ustalarından biri olan Lee Konitz (d. 13 Ekim 1927), 60 yılı aşan müzik yaşamının başlarında Claude Thornhill, Lennie Tristano gibi "cool" akımının öncü müzisyenlerinin yanında yetiştiği, tüm çağdaşlarını etkileyen Charlie Parker'ın izinden gitmediği ve Miles Davis'in "Birth of the Cool" kayıtlarını gerçekleştiren dokuzlusunda görev aldığı için, bu akımın en tanınmış alto saksofoncusu kabul edilir. O günlerden beri köprülerin altından çok su akmış olsa da (beraber çalıştığı ya da kayıt yaptığı müzisyenler arasında Stan Kenton, Dave Brubeck, Ornette Coleman, Charles Mingus, Gerry Mulligan, Elvin Jones'u sayabiliriz), farklı tarzda çalışmalarında koruduğu başarı çizgisiyle Konitz günümüzün en saygın Jazz figürlerinden biridir. 1988 yapımı bu belgeselde, piyanist Harold Danko'yla birlikte, Montreal'de Palais des Arts'da gerçekleştirilen bir "workshop"ta müzik eğitimi alan öğrencilere seslenen Konitz, yaptığı müzik ve onu etkileyen müzisyenler hakkında sohbet ediyor. Alışılagelmiş, bir anlatıcının sunduğu ya da dış ses olarak kullanıldığı belgesellere zıt bir şekilde, Kanadalı yönetmen (aslında film eleştirmeni) Daudelin sözü deneyimli müzisyene bırakıp, müzik hayatını birinci elden anlattırmayı seçerek çok akıllıca bir iş yapmış. Filmde yer alan performanslar: "Stella by Starlight", "Strut-tin' With Some Barbecue", "Hi Beck", "Kary's Trance", "Subconscious Lee" ve "She's as Wild as Springtime". Ünlü bir müzisyenin nasıl şekillendiğini görmeyi ilginç bulacak Jazzseverler için.

Jazz Sözlüğü

W

Weed – (Sözlük anlamı: ayrık otu; yabani ot, zararlı ot) Marihuana, haşhaş, ot; **Weedhead** – Haşhaştan kafayı bulmuş kişi ("*Weed Head Woman*" – Champion Jack Dupree)

Weeper – (Sözlük anlamı: ağlayan, sızlayan) Uyuşturucu kullanan kişi ("*Willie the Weeper*" – Louis Armstrong)

West Coast (Jazz) – (Sözlük anlamı: Batı Sahili; Batı Kıyısı) 1950'li yıllarda, ABD'nin Batı Sahili'nde, yani Pasifik Okyanusu kıyısındaki California'da yerleşik, çoğu Hollywood için de çalışan beyaz müzisyenlerin yaptığı, Bebop'a göre daha sade ve "huzurlu" bir Jazz tarzı. **"Cool" Jazz**'dan (bkz. bu sözcük) etkilenen ve ateşli ritmik icralar yerine kontrollu, yumuşak, vibratosuz bir çalış biçimini yeğleyen, California'nın sakin ve keyifli yaşamından esintiler taşıyan bu akımın öncüleri arasında bariton saksofoncu Gerry Mulligan, trompetçiler Chet Baker ve Shorty Rogers, davulcu Shelly Manne, alto saksofoncu Art Pepper, piyanist Dave Brubeck bulunmuştur. Kendilerine merkez olarak, Los Angeles'ta Central Avenue'yü ve Hermosa Beach'teki **Lighthouse** (bkz. Bu sözcük) kulübünü seçmiş olan Batı Kıyısı Jazz müzisyenleri arasında ayrıca, Howard Rumsey, Jimmy Giuffre, Bob Cooper, Wardell Gray, Bud Shank, Chico Hamilton, Conte ve Pete Condoli kardeşler, Leroy Vinegar, Lou Levy ve Mel Lewis sayılabilir. Bu türdeki en parlak plak çalışmaları, genelde bu terimi pazarlama çalışmalarında büyük bir başarıyla kullanarak etkileyici bir imaj oluşturmayı beceren **Pacific Jazz** (bkz. bu sözcük) Capitol, Contemporary plak şirketleri tarafından piyasaya sürülmüştür.

West End – (Sözlük anlamı: Batı Ucu) New Orleans'ın kuzeyinde, Pontchartrain Gölü'nün batısında kalan sayfiye bölgesi. Kafeleri ve gece kulüpleriyle, genelev bölgesi **Storyville**'de (bkz. bu sözcük) doğmuş olan Jazz müziğinin popülerleşmesinde önemli rol oynamış bir semt. ("*West End Blues*" – Louis Armstrong)

West Side – (Sözlük anlamı: Batı Yakası) 2. Dünya Savaşı'nın ardından, Chicago'da, zencilerin geleneksel yaşam alanı olan kentin Güney'indeki mahallelerin kalabalıklaşması üzerine, siyahilerin yavaş yavaş yerleştikleri bölge. Urban Blues'un gelişmesinde etkili, Otis Rush, Magic Sam veya Buddy Guy gibi bu bölgede yetişmiş müzisyenlerin çaldığı Blues parçaları, şiddet ve ümitsizlik içeren bu mahalleyi yansıtır.

Western – 1925-35 yılları arasında, Chicago'da gelişmiş, trompetlerin yanı sıra saksofonlara da ağırlık veren bir Jazz tarzı.

Western Swing – 1930'ların ortasıyla, 1940'ların ortası arasında, Texas'ta ve ABD'nin Orta Batı bölgesinde, küçük grupların yörenin geleneksel Hillbilly müziğini **Swing** (bkz. bu sözcük) anlayışıyla icra etmeleri sonucu ortaya çıkan neşeli, dışadönük "kovboy" Jazz'ı.

Wham Bam Thank You Ma'am – (Sözlük anlamı: ?taktım fişi, bitirdim işi, sağolasın bayan!?) Ünlü basçı Charles Mingus'a göre, davulcu Max Roach duygularını tam ifade edemediğinde bu deyimi kullanırmış! ("*Wham Bam Thank You Ma'am*" – Charles Mingus)

White – (Sözlük anlamı: beyaz) 1. Beyaz adam (**White Trash** – Beyaz çöp; ABD'nin Güney eyaletlerinde, cahil, gariban beyazlara verilen ad); 2. (1940'lardan itibaren) Kokain (**White Death** – Beyaz ölüm; fazla uyuşturucudan kaynaklanan ölüm); 3. ABD'de içki yasağı döneminde, kaçak viski yapımında kullanılan cin veya renksiz alkol (**White Lightning** - Bu şekilde yapılan ucuz, kaltesiz mısır viskisi); **Whiteny** – Zenci argosunda beyazları hor görmek için kullanılan hitap sözcüğü ("*Don't Call Me Nigger , Whiteny!*" – Sly & the Family Stone)

Whoop – (Sözlük anlamı: neşe, keyif çığlığı) 1. Tarlada çalışırken zenci kölelerin attığı çığlık ya da güçlü sesleniş ("*Whoop and Holler Stomp*" – Montana Taylor); 2. Zenci ayinlerinde, müminlerin transa geçme halinde attığı çığlık; **Make Whoopee** – Eğlenmek; aşk yapmak ("*Makin' Whoopee*" – Eddie Cantor)

Wig – (Sözlük anlamı: peruk) 1. Başlangıçta Amerikan argosunda beyni ya da entelektüel gücü ifade etmek için kullanılan bu sözcük, 1940'larda aydınlar ve akademisyenler(i hor görmek) için kullanılmaya başlanmıştır. Bu doğrultuda, 1950'lerden itibaren de Jazz argosuna, hislerinden çok düşünerek (yani "cool" tarzda) çalan ilerici, entelektüel müzisyenleri ifade etmek üzere girmiştir; 2. Zenci argosunda, (saçları düz olduğu için) beyaz adam ya da saçlarının kıvırcıklığını düzletmiş zenci ("*Natural Wig*" – Muddy Waters); 3. Kendine özgü tavırları olan, biraz çılgın bir tip; 3. Düşünce tarzı, mantalite ("*I Dig Your Wig*" – Buddy Guy); **Wigged** – Kafayı yemiş olan, çılgın.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Usta şef, müzisyen Süheyl Denizci'nin ardından...

Uzun zamandır kendisi ile röportaj yapmaya çalışıp da yapamadığımız, daha doğrusu binbir katakulli ile bizi atlatmayı beceren TRT Jazz Orkestrasının kurucusu ve şefi, saksofoncu ve vibrafoncu ağabeyimiz Süheyl Denizci'yi kaybettik.

Aşağıda okuyacağınız röportaj 2002 yılında TRT Ankara Televizyonu yapımcılarından Bahtiyar Demirci tarafından hazırlanmış olup, TRT Jazz Orkestrasının kuruluşunun 20. yılı nedeniyle yapılmış. Röportaj malesef TRT arşivlerinde bulunamadı ama bize binbir zorlukla bu kaydı kendi arşivinden bulup getiren Cemil Kıvanç'a çok teşekkürler ederiz.

2002 yılında Süheyl Denizci ile yapılan TRT kayıtlarından deşifre ettiğimiz bu röportaj yarım saat sürüyor, Süheyl Denizci'nin ilk müzik çalışmalarını ve yaşam hikayesini anlattığı, arada orkestranın prova kayıtlarını da içeren ve TRT tarafından Süheyl Denizci'ye plaket verilen özel bir konserden de kısa bölümler içeriyor.

SD- O dönem piyasaya reklam müzikleri yapıyoruz niye plak yapmayalım, Ayten (Alpman) "ben de sizin solistiniz olurum" dedi. Derken Ayten Alpman'a plaklar yapmaya başladık. "Memleketim", "Tek Başına" gibi plaklar yaptık ancak bizim plaklar çok kaliteli ama masraflı olmaya başladı. Bu masrafların da karşılığını alamadık. Mesela plak piyasada 12.5 liraya satılıyordu, ondan kalıp çıkartıp kopya yapıp satmaya başladılar. Maliye birgün geldi "defterleri görelim" dedi; "oo dedi yalan beyan var burada" dedi. Memleketim, Kıbrıs filan ortalık yıkılıyor bu arada. Meğer bu kalpazanlar aynı renk ve logoda "Ses" olan şirketimizin adını "Set Prodüksiyon" olarak değiştirip plakları satıyormuşlar. Biz para filan kazanamadık tabii.

Ses Prodüksiyon'un en önemli işi reklam müzikleri idi. Bunların arasında hala bugünlerde bile bilinen, hatırlananlar var, 200'den fazla reklam müziği yaptık. İlk hatırlanabilecek olan "Vim müziği"ydi, bunun blues tarzında bir melodisi vardı.

Sonraları 1982'de ilk TRT'nin Hafif Müzik ve Caz Orkestrasını kurduk. Ama böyle bir orkestrayı hadi kuralım deyince hemen kuramazsınız. Bunun önceden hazırlanılması, çalışması gereken 1-1.5 yıl bir süre oldu bu. Dışarıda kolay görünebilir ama Türkiye'de zaten bu konuda çalabilen az müzisyen var, bu kadroyu yaparken çok tereddütlerim oldu ama sonra kotardık.

Mine Çalışal (TRT müzik dairesi başkanı)- O yıllarda (1970) Ankara'da bir TRT Oda

orkestramız vardı, müzikseverler hatırlayacaklardır; Gürer Aykal, Suna Kan'ın da yer aldığı bir yıldızlar topluluğu idi. 70'li yılların sonuna doğru 80'li yılların başında Ankara'da yönetimden "böyle klasik orkestramız var, İstanbul'da da daha farklı formatta bir orkestra kuralım fikri" gündeme geldi. Dönemin yönetim kurulu üyelerinden Rıza Rit bu işi çok ciddiye alarak, yönetim bünyesinde kadrolar çıkarttı. Daha sonra orkestranın formasyonu üzerinde çalışıldı, neye hizmet edeceğiz, bu orkestranın amacı nadir gibi işin projelendirme safhası geldi. O dönem her zaman saygı ile andığımız büyük müzisyenler Ergican Saydam, İrkin Aktüze ile birlikte oturup konuştuk. Radyo Süheyl Beyi bizden daha iyi tanıyordu, o daha önceden radyoya periyodik işler yaptığından bize gelen teklifde Süheyl Denizci yönetiminde kurulmasıydı bu orkestranın. Yani o dönemde bu işi yapacak başka kimse yoktu. Kimseye de o olduğu için ihtiyaç yoktu zaten. Onun liderliğinde orkestrayı oluşturmaya başladık.

SD - Bu orkestranın yapısı hafifi müzik ve caz türleri üzerine kurulmuştur. Jazz dediğimiz zaman belirli bir kadrosu olması gerektiğinden yani 4 ya da 5 trompet, yine 4 ya da 5 trombon, saksofon, bas, piyano ve davul ve gitar olmak üzere bir ritim grubundan oluşmalıdır. Ama başka türleri icra edeceği zaman da senfoni orkestrasından gerekli yaylı sazları almak suretiyle kadroyu 50 kişiye çıkararak o tür müzikleri de çaldık. Başlangıçta müzisyenler nasıl seçildi? Başlangıçta müzisyenler sınavla seçildi. Bugün için de aynı şey geçerli. 82'de kuruldu (bu röportaj 2002'de yapıldığından) bugün bu orkestra kurulalı 20 yıl oldu. Bu arada emekli olan müzisyenler oldu. Ya da başka işlerde çalışma fırsatlarından dolayı ayrılanlar oldu, onların yerine bugün de aynı sistemle müzisyen alıyoruz. Beni bu konuda en sevindiren şey artık gençlerin gelmesi. Günümüzde konservatuarlardan artık çok parlak müzisyenler yetişiyor. TRT Jazz Orkestrası olarak da bunlardan birkaçına biz sahip olduğumuz için ben çok kıvançlıyım.

Leyla Uzman (TRT çok sesli müzik dairesi başkanı) - TRT Jazz Orkestrasını kuran Süheyl Denizci gerçekten çok iyi bir müzisyen, çok titiz bir müzisyendir. Onun için sadece mükemmel vardır. İdare etmek onun bilmediği bir kavramdır. Ne yapacaksa en mükemmelini yapar ya da en mükemmele yakın olanı yapar. Yaptığı müzik türünden hiçbir zaman ödün vermemiştir. Onunla birlikte çalıştığım için çok mutluyum. Böyle nitelikli seçkin ve saygın bir insanla çalışmaktan son derece gurur duyuyorum.

Kamil Özler (TRT Orkestrası gitaristi) – Onun orkestra şefliği benim için çok ilginçtir. Çünkü o çok iyi bir çalıştırıcıdır. Bu tip orkestralarda şefin en büyük görevi elini kolunu sallamaktır. Bir konserde ondan beklenen orkestrayı iyi prova ettirmesidir. Varsa hataları düzeltmesidir. Mesela bazı aranjmanlar vardır, bunlar bizim kapasitemizin üstünde veya altında olur ona göre bir takım düzeltmeler yapmak gerekir, bütün bunların hepsini yapmış biridir o. Hatasız denecek şekilde bizi çalıştırmıştır.

SD - Orkestramız bütünüyle yurtdışında konser vermedi fakat, her yıl Avrupa Yayın Birliği kısa adı EBU'nun değişik ülkelerde konserleri oluyor. Bu oluşturulan orkestralara da bizden de eleman isteniyor. Hattta artık son senelerde ismen istemeye başladılar. Bu bizim için bir başarıdır. İstanbul Jazz Festivalinde, TRT'nin düzenlediği büyük organizasyonlarda, üniversitelerdeki konserlerde, diğer şehirlerdeki etkinliklerde çalmak orkestramızın görevleri arasında yer almaktadır. Ama en çok İstanbul Radyosu'na hizmet ediyoruz. Ben 1997 yılında emekli oldum. Tabi emekli oldum darken tamamen elimi eteğimi çekmedim. Çünkü bu orkestra benim çocuğum sayılır. Benden sonra kumandayı Neşet Ruacan aldı ve başarıyla yürütmektedir.

Programın bu kısmında Süheyl Denizci'ye 20. yıl anısına bir plaket verilir ve orkestra çalar.

SD - Orkestra şefliğinden başka orkestra kurulmadan önce başka görevler de yaptım bu kurumda. Mesela denetim kurulları üyeliği, Eurovizyon yarışmalarında jüri üyeliği, yurtdışı konserlerine uzman olarak katıldım. Çaldığım enstrümanlar, flüt, tenor saksofon, vibrafon, zaten piyano ile başlamıştım, ki her müzisyenin en azından yardımcı enstrüman olarak onu bilmesi gerekir.

Vibrafonda bir talihsizlik yaşadım. Çok iyi bir hocam vardı, bugün ne çalıyorsan ondan öğrendim. 1959 yılında Berklee School of Music'in o zaman hem sahibi hem de hocalarından biri benim çalıştığım yere geldi. Yanında Arif Mardin vardı. Sanıyorum Cüneyt Sermet de vardı. Burs vermek için Avrupa'ya çıkmışlar, dolaşırken Arif "Türkiye'de de bir takım insanlar var, onları da bir dinleyelim, bulabilirsek onlara da burs verelim" demiş. Geldiler dinlediler Laurance Berk, Berklee'nin sahibi, geldi bana "sizi okulda görmek istiyorum, burs verecegim" dedi. Ben tabii ilk ağızda uçtum, bulunmayacak bir fırsat. Hele de bu vibrafon konusunda olduğu için, Türkiye'de vibrafon hocası da bulunmadığından gidip yerinde en iyisini öğrenmek muhteşem birşey olacaktı. Kalktılar gittiler. Sonra bir takım kağıtlar filan geldi, burs ile birlikte. Yanlız şöyle bir takım detaylar var, dışarıda çalışmanıza izin yok. Öyle olunca ben bir duraladım. Kızım yeni doğmuştu, daha bir yaşında bile değildi. Ben nasıl onları annesi ile bırakıp gidecektim. Oraya götürsem bakamayacaktım. Teşekkürler ederek o bursu geri iade ettim.

Neşet Ruacan (TRT Jazz Orkestrası Şefi) - Aslında Süheyl Denizci bir multi enstrümantalist. Saksofon, flüt, vibrafonda profesyonel piyano, bandoneon, cello, bas, davulu da amatör olarak çalabilen bir müzisyendir. Özellikle saksofon ve vibrafondaki 1950'li yıllardaki şöhreti şefliğinden önce gelmektedir.

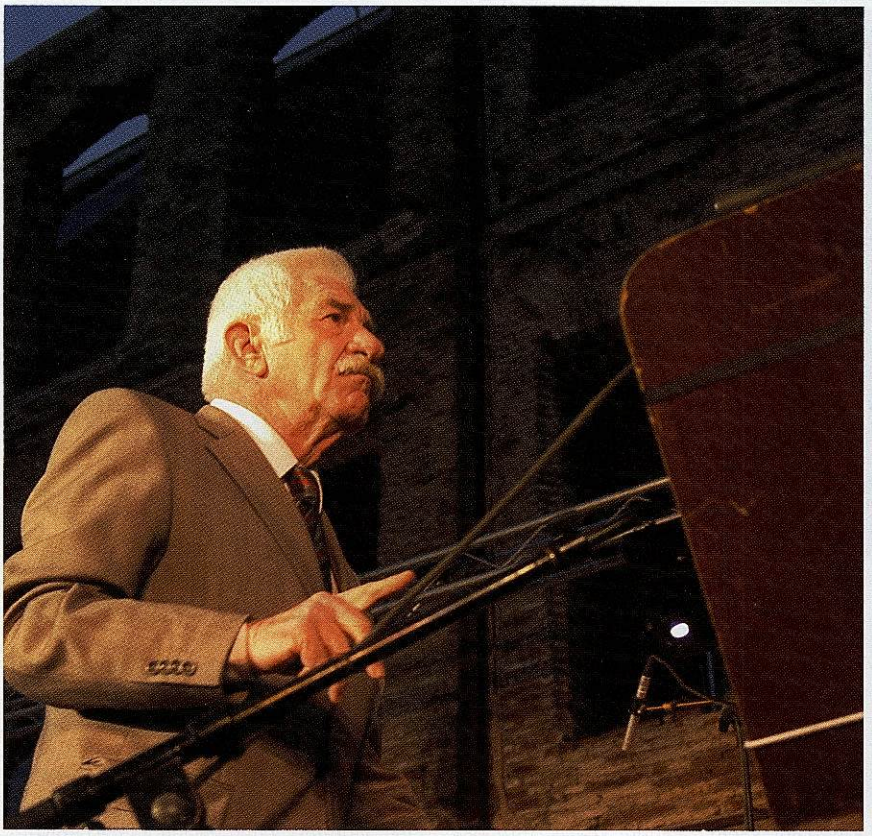

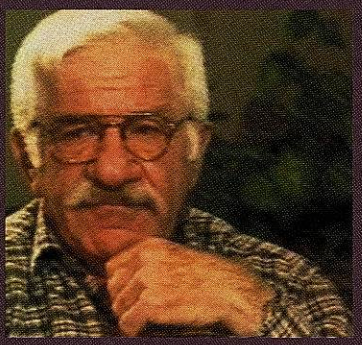

Biyografi

TRT İstanbul Hafif Müzik ve Jazz Orkestrası kurucularından olan Süheyl Denizci, müziğe genç yaşta piyano ile başladı. 1957'de kendi grubunu kuran Denizci, yurtdışında da çok sayıda festivale katıldı. 1982 yılında, kurulmasında da büyük emeğinin geçtiği TRT İstanbul Hafif Müzik ve Jazz Orkestrası şefliğine atandı. 15 yıl kesintisiz süren yoğun bir çalışma dönemi sonunda Orkestrayı teknik, müzikal ve repertuar olarak uluslararası standarda ulaştıran Süheyl Denizci, 15 Şubat 1997'de emekli oldu. Orkestra şefliğinin yanı sıra piyano, tenor saksofon, flüt ve vibrafon da çalan Süheyl Denizci, zaman zaman Orkestranın teknik ve repertuar çalışmalarını da yönlendirmiştir. 11. İstanbul Jazz Festivali'nin 2004 yılı yaşam boyu başarı ödülüne layık görüldü. TRT Caz Orkestrası olarak yayınlanmış bir CD'si bulunmaktadır.

1,5 ay gibi bir zaman içinde konulan kanser teşhisinin sonunda 25 Mart günü, 75 yaşında iken aramızdan ayrıldı.

SD- Bir Siirt maceramız vardır. Babamın beni sürgüne göndermesi; ortaokul 7. sınıftayım, sene ortasındaydık, bir gün müdür beni odasına çağırdı. Dedi ki, "Süheyl siz İstanbul'da da yapmışsınızdır, okulda sene sonunda bir gösteri düzenlenir, bu sene bu gösterinin sorumlusu sensin". Ben de peki dedim ama kaynakları nereden bulacağız. O da "okulun kütüphanesinden istifade edebilirsiniz" dedi. "Bu gösterinin içinde bir oyun olacak. Bir müzikal gösteri olacak, hatta bir de becerebilirsen aynı sahne de bir de spor gösterisi olursa çok iyi olur" dedi. Ben de "peki efendim" dedim. Kütüphaneyi karıştırdım ama pek de dişe dokunur birşey bulmadım. Sonunda Yunan klasiği Antigone'yi buldum. Bu ağır bir eserdir. Yani bir ortaokul kadrosunun oynayabileceği bir eser değildir. Sarayın önünde geçiyor, kralın oğlu yaralanıp geliyor, ben kral rolündeyim, oğlum da benim sınıfımdan veya bir sınıf aşağıdan bir arkadaşım. Fakat başta da çok uzunca bir tirad var. Aşağı yukarı bir 10 dakikayı buluyor. Fakat bu tiradı da yaralı oğlumu da kucağıma alıp söylemem gerekiyor. Başladım tiradı okumaya, ama kucağımdaki oğlan gittikçe ağırlaşmaya başladı. Ağırlaştı, ağırlaştı, tirad bir türlü bitmek bilmiyor, en sonunda oğlanın kafasını koydum basamaklara, geri kalanını da öyle okudum. 2. kısımda müzik olayı var. Ben akordiyon çalıyorum ama akordiyonum yok. Dediler ki "askeri hapishanede bir yüzbaşı var, onun akordiyonu var", onu alalım, gerekli izinleri aldık gittik, çok efendi bir adamdı. Çok memnun oldu ve onu bir kaç günlüğüne bana verdi. Derken bir de mandolin çalan birisi çıktı. Bir de bağlama çalan çıkınca tamam dedim bu iş olacak. Bakın bir şey daha var ki, 1940'lı yıllarda Siirt Orduevinin camları kırık odasında bir yarım kuyruk piyano vardı. O dönemde? Camlar kırık, bakılmamış, edilmemiş, içine güvercinler yuva yapmış. Güvercinleri kovaladım, piyanonun içini dışını temizledim, fakat akort etmek lazım. Akort anahtarı filan yok, olsa da ben bilmiyorum. Sonunda düşündüm taşındım bir kerpeten buldum, yapabildiğim kadar yaptım ama olmadı, zaten o gece de kullanamadık. Benin için en önemli şey o yıllarda bu piyanonun orada bulunmasıydı. Siirt'te Türkçe Arapça karışık bir dile konuşuluyor, bütün veliler gelip oturdu. Bitirdik, Vali ayağa kalktı, ardından salon, alkışlamaya başladılar, bu Siirt'teki rejisörlük denememi hiç unutmam.

Kendimi bildiğimden beri spora meraklıyımdır, pekçok sporu da yaptım. Ortaokulda voleybol oynadım, gülle attım, daha sonraları Beşiktaş'ta atletizm yaptım. 3000 ve 5000 koşuyordum. Beşiktaş'ta atletizm yaptığım dönemlerde bir yakınımız da Galatasaray kürek takımında deniz sporlarının kaptanıydı. Buralarda koşup duracağına Galatasaray'a gel de kürek çek dedi. Bunda da epeyce başarılı oldum. Yaptığım sporların içinde en çok başarıyı kürekte elde ettim. Bunun yanında avcılık merakım vardır, bu da Siirt dönemimden kalmadır. Ama 10 yıldır avcılık yapmıyorum. Bilardo çok severim. Hollanda'da çok komik bir olay geldi başıma, her akşam bilardo oynamaya giderdik, bir akşam gittiğimde her zaman orada oynadığım insanlar yoktu. Iri yarı Hollandalı birisi "oynar mısın" dedi, iyi dedim, kaç çekelim 250 dedik, top attık ben kazandım, 25 çektik ben kaçırdım, adam aldı, pıtır pıtır masayı dolaştı 250yi çekti, ben yahu dedim sen çok güzel oynuyorsun, e dedi ben geçen senenin Hollanda şampiyanu, Avrupa 2.siyim. dedi, "aman" dedim "tam çatmışım yani".

Bundan sonra TRT orkestrasının Süheyl Denizci'ye plaket verilen günde kaydedilen, kendisinin de saksofon çaldığı parça çalarken jenerik akmaya başlıyor.

Müzisyen olarak başlıbaşına bir okul, bir ekol, çevresindekiler için doğru örnek, yönlendirici, iyi bir öğretmen, inanılmaz derecede titiz... inandığı ve kendi kabul ettiği değer ölçülerinden taviz vermeyen ustamız Süheyl Denizciyi kaybettik. Işıklar içinde yatsın.

Garanti Caz yeşili

babylon
BABYLON TURNS ISTANBUL ON
www.babylon.com.tr

Babylon'da Caz Başkadır...

Terry Callier
(Chicago)
25-26 Nisan 2007

Fred Wesley
& The JB's (Los Angeles)
09-10 Mayıs 2007

Garanti Caz Yeşili

Terry Callier
(Chicago)

Folk-caz'ın gizemli sesi Terry Callier, Look At Me Now, I Just Can't Help Myself ve efsanevi Sign of the Times gibi çok sayıda hit şarkısı ve dinamik performanslarıyla tanınıyor.

Terry Callier-Vokal | Chris Kibble-Keyboard | Dave Barnar-Bas | Bosco De Oliveira-Perküsyon | Gary Plumley-Saksafon / Flüt | Nicolas Michael France-Davul

Fred Wesley & The JB's
(Los Angeles)

James Brown'la gerçekleştirdiği unutulmaz performanslarla tüm dünyada büyük bir hayran kitlesine sahip olan Fred Wesley, funk ve caz'ın köşe taşlarından biri olarak kabul ediliyor.

Fred Wesley-Trombon/Vokal | Ernie Fields Jr-Tenor Saksafon | Gary Winters-Trompet | Reggie Ward-Gitar | Peter Madsen-Klavye | Dwayne Dolphin-Bas | Bruce Cox-Davul

Caz'ın Avustralyalı Divası

Michelle Nicolle Quartet (Melbourne)

19 Nisan 2007, Perşembe / 21.30

Avustralya'nın ödüllü caz divası, vokalist Michelle Nicolle, grubuyla birlikte Anzak Günü anma etkinlikleri ve dünya turnesi kapsamında İstanbul'da.

Michelle Nicolle - Vokal | Carl Dewhurts - Gitar | Tom Lee - Akustik Bas | Rony Ferella - Davul

Biletler babylon ve biletix gişelerinde

"Açık Radyo" 94.9 ARGOS DIGITURK Doritos Radikal RADIO XI-GEN Wall

Ozan Boz & Özgü Özman
jazz@ontroy.com

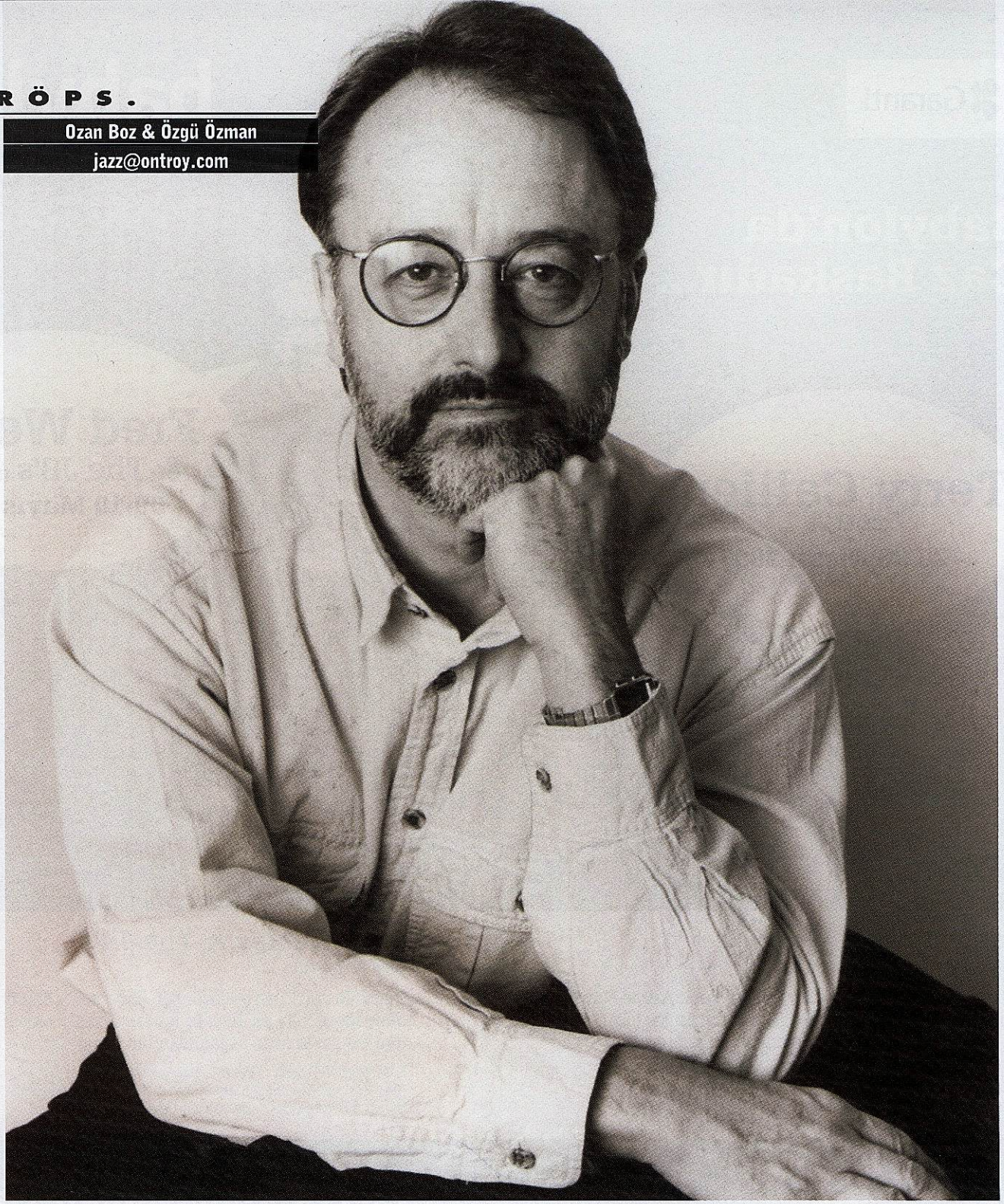

DAVULUN ÖZGÜN SESİ (2)

Terry Clarke

Terry Clarke ile söyleşimize geçen sayıda kaldığımız yerden devam ediyoruz. En son bize New York'tan Toronto'ya gelişini anlatıyordu...

Jazz müzisyeni olarak hayatını kazanmak çok zor. Tek yolu sürekli tur yapmak. Sevdiğin müziği yapıyorsun, muhteşem müzisyenlerle çalıyorsun, ama özlediğin ve yanında olmak istediğin bir ailen var. Zor bir denge. Kanada'ya geri dönmemin nedenlerinden biri de bu oldu. Aileme güzel bir ev ve güvenli bir hayat vermek istedim. Ne de olsa kendi ülkem. New York, Avrupa ve Japonya'ya hala gidip çalıyorum, müzik hayatım hala devam ediyor, ama onun yanında düzenli bir aile hayatım da var. O açıdan kendimi dengeyi yakalamış hissediyorum. Bu bir çok müzisyenin özlemini çektiği ve çok az sayıda müzisyenin sahip olduğu bir şey. Şimdi tamamen farklı bir Jazz müzisyeni kuşağı geldi. Ben 1985'de ayrıldığımda 5 yaşında olan çocuklar şimdi 25 yaşında. Tamamen yeni bir kuşak. Şu anda UofT (Toronto üniversitesinde) ders veriyorum, öğrencilerimin içinde bana toz attırcak bir sürü yetenekli müzisyen çıkacak. Beni jazz'ın yaşlı dedesi olarak görüyorlar ? Öğretmenlik benim için yeni ve güzel bir tecrübe oldu.

Davul çalmayı nasıl öğrendiniz?

Vancouver'da Jim Blackley'den dersler aldım. Jim Blackley tanıdığım en zeki insanlardan biridir. Bir çok kitap yazdı (27 yıl şu anda benim yaşıyor olduğum evde yaşadı. Ben bu evi ondan satın aldım. Evi sattıktan sonra Barrie'ye taşındılar. Ben de Toronto'ya taşındım). 1960'larda ondan dersler aldım. Sırf ondan öğrendiklerimle çalarak turlara çıkmaya başladım. Bizim zamanımızda böyle müzik okulları yoktu, benim Berkeley'e gitme şansım olmadı. Çalarak, izleyerek ve yaşayarak öğrendim. O zamanlar Kanada'nın en büyük avantajı CBC gibi bir medya ortamının olması idi. CBC müzisyen için harika bir öğrenme ortamı idi. Canlı Radyo, canlı TV müzik programları benim gibi müzisyenler için okul yerine geçti. Çok hızlı geliştim, nota okumayı da o zamanlarda öğrendim. Müzisyenliği pişirmek için daha iyi bir ortam hayal edemiyorum.

Yani sorunun cevabı Jim Blackley. Kendisi şimdi Barrie'de öğretmenliğe devam ediyor. Davulun en iyi kitaplarını yazdı, ben şimdi üniversitedeki derslerimde kullanıyorum. Elvin Jones ve Danny Richman'la çok yakın arkadaşlardı. 60'ların sonlarında o da New York'a taşınmıştı. Bir süre New York'da yaşadı. Bu bütün jazz müzisyenlerinin hayatlarında en az bir defa tatmaları gereken bir şey. Her jazz müzisyeninin New York'u bir defa deneyip tecrübe etmesi lazım. New York'ta yaşarken kendini jazz'ın merkezinde hissediyorsun. Müziğin nabzının attığı yerdesin ve herşeyi çok yakından takip etme şansın var. Hele şimdi jazz'ın tanımını değiştiren yepyeni bir nesil var.

"20 yıl önce 5 yaşında olan nesil yeni nesil müzisyen kuşağını oluşturdu" dediniz. Peki bir 20 yıl sonra jazz dinleyicisini neler bekliyor, nasıl bir müzisyen nesli bekliyor, tahmin edebiliyor musunuz?

Çok zor. Okullara bakıyorum. Evet, jazz öğretiliyor. Ama her geçen gün yeni bir form alıyor. Tek endişem orijinalinin unutulması. Ben büyürken dinlediğim jazz ile bugünkü jazz aynı değil. Bugünkü jazz'da çok heyecan verici, deneysel şeyler görüyorum. Bu yüreklendirici bir şey. Ama benim tercihim dengeden yana. Yeni şeyleri de kullanarak büyürken dinlediğim müziği devam ettirmek. Ben jazz'ın en büyük isimlerini sahnede gördüm: John Coltrane, Miles Davis, Duke, Elvin, Tony Williams, Max Roach. Benim öğrencilerimin böyle bir şansı olmayacak. Bunun için onlar adına çok üzülüyorum. Ben jazz'ın altın çağını yaratan isimleri tarihi yazarlarken dinledim. Öğrencilerime videolarını izletiyorum, tecrübelerimi anlatıyorum. Ama bunlar hep ikinci el tecrübe. Onlar da kendi öğrencilerine kendi tanık oldukları şeyleri anlatacaklar. Şimdi gitarın gidişatını Pat Metheny, John Scofield gibi harika müzisyenler belirliyor. Yeni şeyler yapıyorlar. Bu nereye gidecek kimse bilemez. Ama nereye giderse gitsin bu müzisyenler arada bir köklere dönüp bir yoklama yapıyorlar. Örneğin Marsalis. Tamamen retro bir şekilde köklerini keşfe çıktı. Dixyland, Blues, Bebop... Jazz müzisyeni ne kadar değişik şeyler denese de arada bir köküne geri dönüp yeniden keşfetme ihtiyacı duyuyor. Ben de öyle hissedenlerim. Jazz nereden geldi, gidip bir daha görelim, hatırlayalım diyorsun. Davulun nasıl çalınması gerekiyor? Davulu en iyi çalan isimleri, efsanevi isimleri dinleyip, hatırlayınca geleneklerini devam ettirmek istiyorsun.

Jazz festivallerini düşünüyorum. Aslında bu festivallerin artık farklı bir isimle çağrılmaları lazım. Çünkü bu festivallerde artık jazz çalınmıyor. Acı bir durum. Avrupa'nın bazı yerlerinde jazz festivallerini isabetli bir kararla Alternatif Müzik Festivali şeklinde yeniden isimlendirdiler. Festivallerin para döndürmek için girdikleri zahmetleri düşününce her şeyi anlıyorsun tabii. Festivalin para kazanması için bilet fiyatlarını belli bir seviyede tutabilmesi lazım. Bunun için popüler ve çok satacağını bildikleri isimleri çağırıyorlar. Bitmeyen bir döngü. Diyeceğim o ki, jazz'ın geleceğini kimse bilmiyor. Benim bildiğim tek şey, 62 yaşında hala sevdiğim müziği yapabiliyorum ve benim yaptığım jazz'ın hala bir dinleyici kitlesi var. Hoş o kitle de artık benimle birlikte yaşlanıyor. Yeni nesil daha geniş bir yelpaze, daha elektrik bir ses duymak istiyor. Senin ait olduğun kuşak düz 8'lik notalarla, elektrik müzikle büyüdü. Swing kavramının anlamı artık değişti. Ben büyürken annemle babam swing müzikte dans ederlerdir. Swing o zamanların popüler müziği idi, dans müziği idi. Sonra rock and roll başladı ve o dans müziği oldu. Swingi o haliyle duymadıysan çalamazsın. Dolayısıyla bugünün müzisyeni swing'i o gündekinden farklı çalıyor.

Uzun zamandır farklı projelerde yer aldınız, davul çaldınız. Son zamanlarda sizi uğraştırıp zorlayan projeler oldu mu? Öyle projelere özel ilginiz var mı?

Evet, kesinikle. Şu anda 2 farklı grupta çalıyorum. Biri Hamilton'lu genç piyanist David Braid. Yakın zaman önce onunla Asya'da tur yaptık. Çin ve Japonya'da çaldık. 29-30 yaşlarında bir müzisyen. O da Jim Blackley'in öğrencisi. Beni oldukça uğraştırıyor. Önüme yepyeni şeyler koyuyorlar. Bir de David Occhipinti vardır, gitarist, bilirsin. Onun quartetindeyim. Mike Murley (saksofon), Andrew Downey (bas) ile birlikte çalıyoruz.

Evet, David'i Mike Murley ile yaptığı 'Duologue' albümünden biliyorum.

Şimdi quartetin de albümü var. David öyle şeyler yazıyor ki üstünde bayağı çalışıp uğraşmam gerekiyor. Kendi Jim Hall hayranlarından. New York'ta Jim Hall ile çalıştı, Jim Hall'dan dersler aldı. Benimle çalmayı seviyor, sanırım eski jazz'cılardan olduğum için. Ben de bu şekilde yeni nesil ile yeni şeyler çalma fırsatı bulmuş oluyorum. Beni zorlayıp uğraştırmaları, benden değişik şeyler beklemeleri hoşuma gidiyor. Daha önceden çalınmamış, yeni yazılmış bir şeyi çalmak için yeni şeyler yaratman gerekiyor. Yeni bir stil yaratman gerekiyor. "Bunu Max Roach gibi çal" demiyorlar çünkü. David'e soruyorum: "Bu parça için kafanda nasıl bir davul var?". "Nasıl istersen, sana kalmış" diyor. Yeni bir kelime gibi, anlamını kelimeyi ilk söyleyen kişi olarak sen yaratıyorsun. Bu şekilde ortaya çıkan şeyler sadece bana ait şeyler oluyor.

Ekipman ve ses konusunda saplantılarınız var mı?

Eskisi gibi değil. Eskiden fenaydım. Şu posterleri görüyor musun? (Duvarda asılı posterleri işaret ediyor). San Fransisco, Camco afişi. 21 yaşındayım. Yıl 1966. Bu reklam Downbeat'de yayınlandı. Sonra bir süre Paiste zillerinin reklamını yaptım. Sürekli en iyi davulu, zili bulup çalma saplantım vardı. Davulun akoru belli bir şekilde olmalıydı. San Fransisco'ya taşındığım yıl dört farklı davul setim vardı: Elvin Jones, Tony Williams, Philly Joe Jones ve Roy Haynes diye de adlar vermiştim. Tabii o zamanlar sanıyorsun ki marifet davul setinde. Ama değil tabii, bu adamlara ne versen o ses çıkacak. Çünkü sır ekipmanda değil çalanda. Ray Brown eline herhangi bir bas alıp çalsa gene Ray Brown sesi çıkacak. Art Farmer'ı 35.000 dolarlık bir üflemeliyi çalarken izledim, sonra alet düştü kırıldı, biri çıkarıp kendi flugelhornunu verdi, ucuz sıradan bir flugelhorn. Çıkan ses aynıydı. Aynı şekilde Jim Hall, eline hangi gitarı alırsa alsın aynı sesi çıkarır. Bu dersi zamanla öğrendim. Tony Williams'ın davulunun sesi Tony Wiliams'dan çıkıyor, davuldan değil. Sound'umun Elvin Jones gibi olmasına sap-

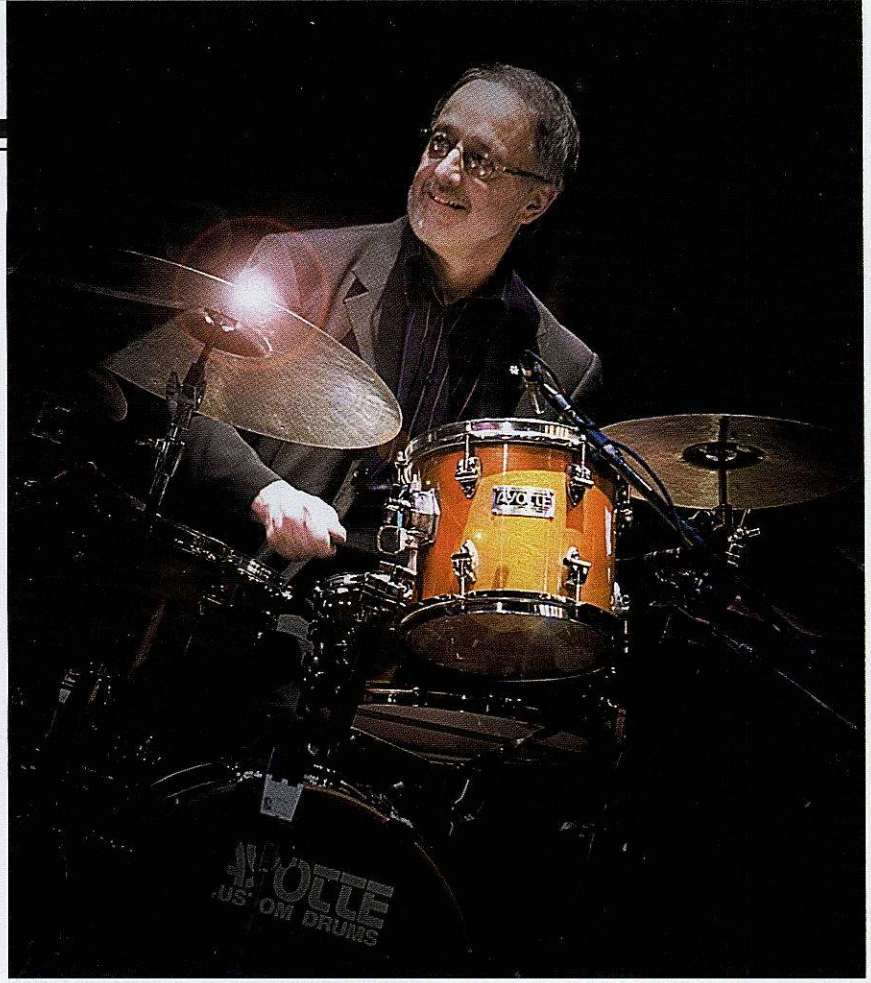

lanmıştım. Sonra komiktir ki Elvin Jones'un davulunu çalma fırsatım oldu. O John Handy ile benim yerime benim davulumu çaldı, ben de John Coltrane ile onun yerine onun davulunu çaldım.

Elvin'in sound'u nasılmış?

Aynen benimki gibiymiş

Bir gün Tony Williams'ın davul setine oturdum. Miles ile çaldığı inanılmaz güzel siyah bir davul seti vardı. Akoruna hayran kalmıştım. Öyle güzel bir düzeni vardı ki. Dedim "demek ki hızlı çalmanın sırrı bu". Bu davulcuların en usta oldukları nokta davullarını nasıl akor edeceklerini bilmeleri. Akoru öyle bir yapıyorlar ki çalmayı kolay hale getiriyorlar. Enstrümanınla mücadele etmiyorsun. Bu bütün enstrümanlar için geçerli.

Saplantının derecesi kişiden kişiye değişiyor. Bir çok davulcu biliyorum, tek konuştukları konu ekipmanları. "Ah şu mükemmel zili bir bulsam dünyanın en iyi davulcusu olacağım" sendromu. Ama durum o değil. Tony Williams'ın Türk yapımı 22 inçlik K serisi bir zili vardı (zildjian). Orijinal 1970-1972. Bende de bu zillerden bir sürü vardı. Ama onun plaklarını dinlediğimde o zillerden çıkan sese inanamazdım. Bütün davulcuların hayali o zili çalmaktır diye düşünürdüm. Bir gün dediğim gibi fırsatım oldu. Oturdum, o zilleri çaldım. Ama çıkan sesin Tony'nin çıkardığı sesle ilgisi yoktu. Teneke gibi ses çıkıyordu. Sonra o bir gün benim davulumu çaldı. Aynı kulüpte çalıyorduk ve Miles bizden önce sahneye çıkacaktı. Tony davulumu ödünç istedi. Ve o davulu öyle bir çaldı ki, ben o davuldan hiç öyle ses çıkaramamıştım. Teknikle ilgili. Kafanda, kalbinde, kulağında o ses var mı, onunla ilgili.

Bunu keşfetmeniz ne kadar zaman aldı?

10-15 yıl kadar. 10-15 yıl başkaları gibi çalmaya çalıştım. Sonra yavaş yavaş kendime ait bir stil geliştirdim. Şimdi artık beni dinleyen sesimi diğer davulculardan ayırdedebiliyor. Kendime ait bir stil ve sesim var. Kendimi rahat hissettiğim bir ekipman düzenim var. Zillerim belli. Davullarım belli. 20 yıldır aynı davulu çalıyorum. Arada bir soruyorlar, "değiştirsene, şunu denesene" vs. "Niye" diyorum, "ben bu davulları seviyorum, niye değiştireyim?" Geçen ay turdayken her gece farklı davul çalmak zorunda kaldım. Sahnede ne varsa. Yanımda sadece zilimi, trampet davulumu ve bas davul pedalını taşıdım. Kendi parçalarını yerleştirip istediğin sesi alıncaya kadar akord etmen bile saatler alıyor. Eğer rahat hissettiğin bir ekipmanın varsa o sesi eninde sonunda elde ediyorsun. Yeni ekipman peşinde koşmanın anlamı yok. Müziğe konsantre olmak lazım. Asıl mesaj müzikte, mesajı nasıl ilettiğin mesajın kadar önemli değil. Bir çok davulcu tam tersini yapar. Müziği kullanarak davulun sesini öne çıkarmaya çalışırlar. Davul aslında herkesin düşündüğünün aksine çok müzikal bir enstrümandır. Bence müzik diğer enstrümanlar için olduğu kadar davulcu için de ana tema olmalıdır. Bana belki de o yüzden jazz camiasında "müzikal davulcu" derler. Davul öğretmenimden öğrendiğim en önemli ders, eğer müzik için uygun bir ritim bulduysan o ritimde kal, atmosferi yarat, sırf kendini kanıtlamak için ilginç şeyler deneme. Kendini kanıtlayıp sergilemeye çalışman sadece diğer davulcuların ilgisini çekecektir. Ve etkilemen gereken müzisyenler ileride birlikte çalışabileceğin müzisyenler, yani davulcu olmayan müzisyenler.

Çalma düzeniniz yıllar içinde ne şekilde değişti?

70'lerde birden fazla tomtom moda olmuştu. Ben de 4 davullu bir set kurdum. Kayıtlarda 6 taneye kadar çıktığı oluyordu. Şimdi başladığım yere geri döndüm. 4'lü sette çalışıyorum. Şimdi pop gruplarına baktığımda da görüyorum, onlar da 4'e geri döndüler. Çünkü aslında en önemli şey zamanlama, yani ritim tutabilmek. Benim davula oturur oturmaz swinge başlamam lazım. Ve bunu 25 davulla yapamam.

Tony Wiliams 14-15 yaşlarında iken kendine özgü bir stil ve ses geliştirmişti. Yenilerden Brian Blade, Bill Steward. Bunlar çok iyi davulculardır, kendilerine özgü bir stilleri var. Birbirlerinden farklılar ama ortak bir özellikleri vardır ki o da çok iyi ritim tutmaları, zamanı hiç kaybetmezler. İlk ders aynı zamanda son ders.

Ekipmanınız ne?

18 inç bas davul, 14x5,5 inç snare davul, 10 inç tom-tom, 13x13 inç floordrum. Eğer big-band'le çalıyorsam: 22 inç bas davul, 15x15 floordrum. Ayrıca big-band formatında zilleri de değiştiririm. Trio için Paiste 18 inç. flat ride (1971 yapımı orijinal 602 flat ride), 20 inç K-Zildjian 1969, Wuhan (Çin yapımı) 16 inç Crash ride ve Ufip (İtalyan yapımı) 13 inç hi-hat. Üflemelilerle çalıyorsam daha ağır alternatifler kullanırım. K-Zildjian'ı 20 inç Wuhan'la değiştiririm. K-zildjian triolar için ve küçük kulüpler için uygun. En son katıldığım turda hepimizin mikrofonu vardı ve konser salonları büyüktü. Dolayısıyla ağır zilleri kullandım. Çalacağım türe, grubun büyüklüğüne, konser salonu ya da kulübün büyüklüğüne göre değişik kombinasyonlarım var. Teknikte de bazı değişiklikler yapmak gerekiyor. Big band'de çalıyorsam daha basit çalarım. Küçük gruplarda daha özgürsün, farklı dokular deneyebilirsin, daha kompleks şeyler yapabilirsin. Ama ritimi tutma sorumluluğu aynı.

Pop müzikte nasıl değişiyor?

Hala ritmi tutacaksın. Daha basit çalarsın. Tür ne, New-Orleans mı, Motown mu,

British mi? Türe ait motiflerin ne olduğunu bilmen lazım. İlla ki bunları uygulamak zorunda değilsin, ama bilsen iyi olur.

Bir jazz grubunda davulcuyu dinlediğiniz zaman hangi ülkeden geldiğini anlar mısınız?

Belli durumlarda anlarım. Brezilyalı müzisyenlerle yaptığım çalışmalardan hatırlıyorum. Bir Brezilyalı davulcu için swing çalmak zor. Onların müziği 2/4'lük, kulakları 2/4'e alışmış. Jazz 4/4'lük. Dolayısıyla bir Brezilyalı davulcu swing çaldığında kendi büyüdüğü ritmin izlerini ister istemez taşıyor. Biz Kuzey Amerikalı jazz müzisyenleri de Brezilya müziğini öğrenmekte zorlanırız.

Kübalı müzisyenler örneğin. Ne kadar güçlü bir müzik kültürleri vardır, buna rağmen Be-Bop hastasıdırlar. Paquito D'rivera ve Arturo Sandoval'yı düşün. Martinique jazz festivaline gitmiştim. Paquito D'rivera ve Claudio Roditi (Brezilya) festivalde iki gün Be-Bop üstüne workshop yaptılar. Charlie Parker ve Dizzy Gillespie'in altını üstüne getirdiler. Öte yandan bazı kültürler jazz'a hiç ilgi duymazlar. Çin'de bir turumuz vardı. Seyirciler müzikten sıkıldılar, bütün konser boyunca aralarında konuştular. Jazz'ı kulakları kabul etmedi, bu kadar basit. Bizim kulağımız da Çin müziğini anlamaz. Japonya'da durum tam aksi. Jazz orada neredeyse ayrı bir sanat dalı. Bale, opera gibi klasik bir sanat dalı. Çok seviyorlar, çok değer veriyorlar. Japonlar jazz'ı Kuzey Amerika toplumundan, Avrupa toplumlarından çok daha iyi biliyorlar. Bizim toplumumuzda jazz klasikleşmiş müziktir ama sıradan bir insan jazz'a düşkün değildir.

Grup Bosa Nova ya da samba çalıyorsa davulcu Brezilyalı mı yoksa Kuzey Amerikalı mı anlarım. Şimdi bazı müzisyenler bütün bu kültürleri bir araya getiren gruplar kuruyorlar. Mesela Jack DeJohnette'in grubunda piyanist Brezilyalı, vurmalılar Venezuallalı. Çok eklektik bir ses var. Chick Corea aynı şekilde, flamenko jazz gibi bir tür oluşturdu. İki yıl önce NordSea'de dinlediğimde grubunda Amerikalı bir basçı ve gene Amerikalı davulcu Tom Brechtlein vardı, diğer müzisyenler tenor saksofon ve vurmalılar da dahi olmak üzere İspanyol'lardı. Komşunun çimeni daha yeşil olur derler ya. Toronto'daki Küba'lı müzisyenleri düşünürsek. Ne kadar başarılılar.

Babam ben çok küçükken Vancouver'daki beni jazz konserlerine götürürdü. Ne olduğunu bilmezdim. Ama kulağım küçük yaşta o müzikle tanıştı. Evde rock'tan tut western country'ye kadar her çeşit müzik dinlenirdi. O yüzden eklektik bir müzik kulağım oluştu. Bunlar tabii stiline yansıyor.

Rob McConnell ile çalışmalarınızdan biraz bahsedebilir misiniz?

1999'da Toronto'ya taşındıktan sonra Rob McConnell'ın tentet'ine katıldım. Boss Brass'ı dağıtmak zorunda kaldık, çok büyüktü, bir arada tutması zorlaşıyordu. Dağıldıktan sonra 2 defa bir araya geldik. İlki 2000'de Moe Koffman içindi. Moe kanserden ölmek üzereydi. Bizimle son bir defa çaldı, bir nevi onun veda konseri oldu. Sonra 2003 IAJE'deki big band'ler gecesi için bir araya geldik. Vancouver'dan Hugh Fraser'ın yönettiği WEJI band ve Montreal'den Vick Vogel'in yönettiği big band ile sahneyi paylaştık. O zamandan beri sadece tentet var. Tentet'in ilk albümü ile Juno kazandık. Son zamanlarda Rob'un biraz sağlık problemlerinden ötürü pek bir araya gelemedik.

Tentet 1999'dan önce vardı yani?

Evet. Sanırım 1998'de kuruldu. O sırada davulda Barry Elmes vardı. 3 saksofon, 2 trompet, 2 trombon.

Belki de o yıllara ait bir akım. Birdenbire heryerden 8-10 kişilik gruplar çıkmaya başlamıştı değil mi?

Doğru söylüyorsun, öyle bir akım vardı. 8-10 kişilik gruplar. Bunlara küçük big-band deniyordu.

Buraya gelmeden New York'da 18 kişilik bir grupta çalıyordum. Bluenote'da konserimiz vardı ve sahneye sığmak için grubu 9 kişiye indirmemiz gerekmişti. Joe Roccisano, grubun lideri, oturup parçaları 9 kişilik gruba göre yeniden aranje etmişti. Vanguard Jazz Orkestra'nın piyanisti Jim McNeely, 9 kişilik orkestrası var, Joe Lavano'nun 9 kişilik grubu var, Don Thompson, NOJO, aynı şekilde, 9-10 kişilik gruptan çok büyük ses çıkabiliyor, sahneye sığmak daha kolay ve ayrıca müzisyen masrafı da diğer big-band'lerdeki kadar büyük olmuyor. Bu format artık bugünün big-band'i oldu. Rob McConnell Tentet'le NJA'da big-band ödülünü aldık. Artık 10 kişilik gruplara big-band deniyor.

NJA'da 5 yıl üst üste yılın davulcusu ödülünü aldınız, doğru mu hatırlıyorum?

Evet, Toronto'ya döndükten sonra 5 yıl üst üste ben aldım. Geçen yıl Archie Alleyne'e kaptırdım ama.

Biraz birlikte çalıştığınız gitarcılardan konuşalım mı?

Ed Bickert'la çok uzun yıllar çalıştık. Şimdi emekli oldu ama hala dünyanın neresine gidersem gideyim herkes bana onu sorar. "Ed ne yapıyor, telefon nosu var mı, web sitesi var mı?" Ta 1979'da CBC için yaptığımız bir kayıt vardı, geçen yıl onu piyasaya sürdük. Sackville'den çıktı: "Out of the past". Ed, ben ve Don Thompson çalıyoruz. Rob Mconnell anlatıyor, iki yıl önce Ed'i aramış. "Şu parçanın şurasında çaldığın akor neydi" diye sormak için. Ed demiş ki "Şimdi bu akoru hatırlamam için gitarı elime almam lazım. Gitar bodrum katında kaloriferlerin orada. Oraya gitmem lazım.. Kusura bakma, bilmiyorum diyeceğim." ?

Karısı öldükten sonra gitar çalmayı bıraktı. Sonra buzda kayıp kollarını kırdı. Kırıklar iyileşti, romatizma başladı, sonra başka sağlık sorunları takip etti. Bayağı sıkıntı çekti. Ben 99'da Toronto'ya taşınmadan New York'a gelmişti. Orada bir araya gelip Quartet konseri vermiştik, harika bir konserdi. Don, ben, Ed ve basta Pat Collins. Ed bir ikondur. Her ne kadar artık çalmasa da diğer gitaristlerin en büyük kabusu Ed'i çaldıkları kulüpte görmektir. Ed'in seyirciler arasında olması gitaristleri huzursuz eder. Reg Schwager, Lorne Lofsky, Rob Piltch, bütün yeni gitaristler hep aynı şeyi söylerler, Rob Ed'in sololarından birini almış, üflemeliler için orkestrasyon yapmış. Ve sırf o solodan yeni bir parça oluşturmuş. Sadece solo değil, eşlikte de muhteşemdir. Biri demişti ki "Ed harika çalıyor, öbür gitarist de çok iyi". Öbür gitarist yok tabii, ikisi de Ed. Ed'den o kadar çok şey öğrendim ki, çok güçlü bir müzisyen. Eğer çok kaptırır ve kalabalık çalmaya başlarsan hemen kaşları çatılır, anlarsın ki "yolumdan çekil" diyor.

Los Angeles'lı trombonist Frank Rosolino ile Sackville'den bir albüm çıkarmıştık. Frank, Ed, Don ve ben. O da muhteşem bir albümdü.

Bütün albümler Sackville'den çıkmış sanırım?

Evet, Sackville'den tonlarda albümümüz çıktı. Sackville Records Kanada'da 70'lerde John Norris tarafından kuruldu, kendi aynı zamanda Coda magazininin sahibiydi, sonra sattı. Jay McShann'ı bilir misin, Kansas'lı Pianist/vokalist, geçen yıl öldü, onunla Sackville'den kayıtlarımız vardır.

Kaydetmediğime çok pişman olduğum bir şey vardır. Jim Hall ile ilk çalmaya başladığımdaydı. Ed Bickert Don ile beni bir Pazar öğleden sonra evine davet etmişti. Jim'i de götürdük. Don, ben, Ed ve Jim çaldık. Ed ve Jim bir arada, doğa üstü bir tecrübeydi. O güne kadar Jim ile Ed'in çok yakın tarzları olduğunu düşünürdüm. O gün ne kadar farklı olduklarını gördüm. Birbirlerine çok saygı ve hayranlık duyarlar. O günün kaydedilmesi gerekiyordu, yazık oldu.

Çok iyi tanıdığım diğer bir gitarist de Lenny Breau'dur. Lenny'nin performansı çok değişkendi, nasıl çalacağını tahmin edemezdin. Bir gece öyle bir gece böyle.. Tarz olarak kendine özgü bir şey buldu, kimseye benzemedi. Bir bakarsın Country-western çalıyor söylüyor, 5 dakika sonra bakarsın Bebop çalıyor. Kendi kendine öğrenenlerdendir. Tam bir dahi idi.

Düşünüyorum da bu ülkeden ne muhteşem gitaristler çıkmış.

Hepsi de içidolu (solid body) gitar kullandılar. Bu tesadüfi mi?

Hayır, bütün gitaristler içidolu gitar çaldılar, çünkü Ed'in gitarı içidoluydu. Benim kardeşim Vancouver'da Rock&Roll gitaristi idi. Bütün hayatı boyunca Ed Bickert gibi çalabileceği bir gitar aradı. Jazz Master aldı olmadı, Gibson aldı olmadı, Guild aldı olmadı. Sonra bir gün Toronto'ya taşındı. Ed Bickert'i Telecaster çalarken duydu ve ertesi gün gitarı bıraktı.

Lorne Lofsky de içidolu çalıyor sanırım.

Evet. Ed'in Gibson ES175 vardı. Jim'inkiyle aynı. Telecaster ile rock seslerini yaratabiliyorlardı. Aynı gün içinde bir kayıt projesinden çıkıp hemen ardından kulübe çalmaya gittiği için bu şekilde kolayına gidiyordu sanırım.

Ufukta yeni bir proje var mı?

Aklımda bir proje var. Sırf gitarlarla bir şey kaydetmek istiyorum. Üstünde düşünüyorum. Göreceğiz..

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Sedat & Sedal Antay

Nilüfer Verdi'den 10 yıl süren bir İzhar

İzhar Nilüfer Verdi'nin on yıllık uzun bir suskunluğun ardından yaptığı ikinci albümü için seçtiği isim. Farsça olan bu kelime açığa vurma, meydana çıkartma ve göstermek gibi anlamların yanı sıra toplayıp biriktirmek anlamına da geliyor.

Nilüfer bu kelimeye çok büyük bir ilgiyle okuduğu Mevlana'nın Mesnevi'sinde rastladığını söylüyor. Ama kelimenin Nilüfer'e söylettiklerinin öyküsü ise oldukça uzun, tam on yılın birikiminden bahsediyoruz.

Albümü yayınlayan A.K Müzik yedi yıldan beri başta kültür ve sanat alanlarında olmak üzere düzeyli ve kaliteli faaliyetlerde bulunmak üzere kurulmuş bir şirket. Nilüfer'in albümü için gönderdikleri basın bildirisinde şu ifadelere yer vermişler:

İzhar Nilüfer Verdi'nin sessizliğinin bittiğinin ve bu süreçte toplayıp biriktirdiklerinin açığa çıkması için doğru zamanın geldiğinin habercisi. Müzikte katı kurallara takılıp kalmaktansa jazz'ın özgürlük boyutlarına yaklaşan bir özgürlükle hazırlanmış olan bu albüm sadece jazz müziğine duyarlı kulaklara değil hayatın dertlerini müzikle çözmeye çalışan herkese ulaşabilecek bir albüm. Zaten Nilüfer Verdi'de jazz'ı herhangi kalıplaşmış ifade ile tanımlamaktansa bir duygu olarak adlandırıyor. İzhar'ın çekim kuvvetinin merkezinde Nilüfer Verdi'nin hayalleri ve yarın beklentisini bulmak mümkün.

Basın bildirilerine her zaman itibar ederim ama benim için asıl olan bildirinin ardındaki değerleri yaratan insandır. Bu insanı aramak için Tünel meydanının en güzel köşesi olan Cafe Gramofon'da Nilüfer ile buluşup kendimizi bu güzel mekânın yaratıcısı Mert Aybek'in misafirperverliğine teslim ettik. Aramızda bir masa, iki fincan kahve ve bir minik teyp kaldı, söz geldi, bant döndü ve İzhar başladı:

Bu albümümün 10 yıl önce çıkan Mana albümümle hiç bir alakası yok. Yeni bir albüm çıkartmam için beni fiştekleyen kişi Kerem Görsev oldu. Bir gece Nardis'te Kamil Özler, Kağan Yıldız ve Nedim Ruacan ile çalacaktık, o konser için bir iki parça yazmıştım, çaldık, hoşumuza gitti, parçaları kayıt etmeye karar verdik ve yola çıktık. Bir iki defa daha birlikte çaldık, Afyon Jazz Festivalinde çaldık, hepsi bu. Ama albüm yayınlandıktan sonra konserlerde çalacağız.

Bu kaydı yapmaya karar verdiğimiz zaman bütçemizin kısıtlı olması dolayısıyla uzun kayıt saatleri yapamayacağımızdan dolayı evde prova yaptık. Daha sonra da 3 gün içerisinde kayıtlar bitti.

Kayıtlar Türkiye'nin olduğu kadar Ortadoğu ve Balkanların da en önemli stüdyolarından birisi olan MİAM-İTÜ Dr. Erol Üçer Ses Kayıt Stüdyosunda yapıldı. Kayıt mühendisimiz Aykut Şahlanan oldu.

Kerem Görsev'in önerisi albümün Er-

can Saatçi tarafından yayınlanmasıydı ama Lale Plak'ın sahibi Hakan Atala'nın önerisiyle gayet rafine çalışmalar yapan A.K Müzik'te karar kildik.

Dinleyicilerimiz bunu fark edecek mi bilmiyorum. Müzisyenler olarak en ufak bir rahatsızlık veya olumsuz duygu olmadı. Ve hep birbirimize iltifatlar ederek çalıştık, doğal olarak böyle bir duygu oluştu ve bunun oluşması benim için çok değerli idi.

Aramızda asla bir hiyerarşi olmadı. Umarım insanlar bunu hissederler.

Oğlunla çalmak nasıl bir duygu diye sorduğumda su cevabı verdi Nilüfer:

Sahnede müzik kalır geri kalan her şey sahneyi terk eder. Yıllarca Neşet Ruacan, Nükhet Ruacan, Selim Selçuk' la birlikte çaldık, akraba olmanın en büyük avantajı birbirimizi sınırsızca eleştirebilme özgürlüğüne sahip olmamız, buda her zaman olumlu neticeler sağlamıştır.

Albümde 10 parça var. Bunlardan 6 tanesi bana ait, bir tane Kamil Özler'e, bir tane Duke Ellington, bir tane Aşık Veysel, bir tane de Franco Cerri'nin bestesi var. Türkiye'nin en iyi jazz besteci ve aranjörlerinden birisi olan Kamil Hoca'nın benim için yazmış olduğu Mrs. Waterlilly Nilüfer anlamına geliyor. Üç parçanın yaylı aranjmanlarını şefim Kamil Özler yaptı.

Nilüfer Verdi albümdeki parçaların öyküsünü ve geçmişini tek tek anlattı:

*Albümün giriş parçası **'Özle'** bir ballad, sanıldığı gibi Kamil hoca için yazmış olduğum bir beste değil ama daha sonra onun soyadına atfen bu ismi verdim. Bu parçayı Nardis'e gittiğimiz gece yazmıştım, öylesine bir parça idi ama Kamil "dur ben sana bir güzel yaylılar yazayım "dedi ve parça bir şeye benzedi!*

***'İzhar'** albüme adını veren parça, bir jazz parçası.*

*Âşık Veysel'in bestesi **'Kara Toprak'**. Âşık Veysel'in bütün sözlerine aşığım, kendisine aşığım, ben onun doğuştan Allah vergisi yüksek bir ruh olduğuna inanıyorum. O müthiş bir filozof. Kara Toprak da en sevdiğim Asık Veysel bestelerinden. Kamil de yaylılarını tam hayal ettiğim gibi yazdı.*

Zerrin Özerin söylediği ve Erdal Kızılçayın aranjmanlarını yapmış olduğu ve içinde Âşık Veysel'inkiler de dâhil birçok türkü olan bir albüm var. Böylesi-

ne önemli bir çalışmanın çok ses getirmiş olmasını isterdim.

*Duke Ellington'dan seçtiğim parça **'Prelude to a Kiss'**, onun bütün parçalarını severim, ama neden bu parçayı seçtiğimi bilmiyorum. Her halde o aralar bu parçaya takılmışım. Bu da albümdeki jazz standardı.*

***'Su Gülü'**nün kendi aramızda bir hikâyesi var, Kamil Hocayı bilirsin komik bir adamdır, provalar sırasında İngilizce argo bir söz söylemişti. O kelimeye takıldık, çok müstehcen bir kelime idi ama biz onu kısalttık, evirip çevirip Türkçeye çevirdik. Kelimenin aslını sakın sorma, çok ayıp söyleyemem.*

***'Mrs. Waterlilly'** Kamil hocanın benim için yazmış olduğu parça. Türkçesi Nilüfer. Orijinalinde soyadım da vardı ama arkadaşlarım uyarınca bu adı da kısalttık.*

***'Kakanine Blues'** bizim adlarımızın baş iki harfi olan Kamil, Kaan, Nilüfer ve Nedim'in bir araya getirilmesinden türetilen bir kelime. Bu da albümümüzdeki bizim blues yorumumuz.*

***'Oggigiorno'** İtalyan besteci Franco Cerri'nin bir parçası. Güzel bir parça olduğu için seçtik.*

***'Zeyt'** şimdiki eşimin filmcilik okumuş olan oğlunun yaptığı bir film için bestelenmişti. Shawn Zeytinoğlu Kanada'da yaşarken kendi soyadını kolaylık olsun diye Zeyt olarak kullanıyor, .*

Albümün bana göre en önemli parçası Nilüfer Verdi'nin Berrin Çağlar'ın namus cinayetleri için yazmış olduğu 'Unutmayın' adlı şiir için yapmış olduğu beste. Nilüfer bu parçanın öyküsünü anlatırken aslında kendisinin hayata nasıl baktığını da anlatmış oldu:

***'Unutmayın'** Bir ağıt. Berrin bu şiiri benim isteğim üzerine yazdı. Berrin Çağlar çok kıymetli bir şair ama şairliğini henüz dünyaya açmıyor, gizli tutuyor. Namus cinayetleri hepimizin yarasıdır, bir insanlık ayıbı ve vahim bir durum. Bir kadın olarak bunu görmemezlikten gelmeme imkân yok. Keşke bazı radikal caydırıcı yasalar uygulamaya sokulsa, eminim birtakım olumlu neticeler alınır, eğitim tabiî ki her şeyden önemlisi, bir de şehirli kadınların duyarlılık göstermesi şart diye düşünüyorum.*

Aslında yaşam, düzen ve gayeleri taklit etmek üzerine kurulu, olumsuz şey görünce olumsuzluk taklit ediliyor, köşe dönücülük görüldü, o taklit edildi. Son 5 yıldır namus cinayetlerindeki artış gözden kaçmıyor. Umarım bu insanlık ayıbına göz yummayacak yönetimlerin idaresi altında oluruz.

Yasama hakki en doğal haktir hele hem mağdur olup hem yasama hakkinin elinden alınması hiç bir şekilde kabul edilemez.

Bir toplumu vezir de eden rezil de eden başındaki yöneticileri ve o yöneticilerin tavırlarıdır.

Toronto Film festivalinde 24 yaşında Hintli bir oğlanın yaptığı bir filmden esinlendim. O filmde bizim Namus Cinayetleri benzeri bir konu işleniyordu. Filim o kadar etkili olmuş ki çok ses getirmiş ve kendi memleketinde bazı yasaların bu konuda değişmesine sebep olmuş. Bu kadar genç yaşta bir insanın yarattığı etkiden çok etkilendim. Bizlerde üzerimize düşenleri yapmalıyız diye düşünüyorum. Kadın hakları, hayvan hakları, tabiat hakları, birçok ilgi isteyen konu var.

Mesela Hrant Dink'in cenazesine gidemedim zaturreden yatıyordum, ama iyi olsaydım mutlaka giderdim. Sessiz kalmak, fikrini söylememek iştirak etmek anlamına geliyor. Artık böyle düşünüyorum. Bu dünyada ne kadar zamanımız var ki, ne kadar yaşayacağımız aşağı yukarı belli. Bu dünyanın daha yaşanılır bir yer olması için elimizden ne geliyorsa yapmamız gerekir diye düşünüyorum.

Albümde çalanların dışında ayrıca Nilüfer'in birçok arkadaşının da emeği var. Fotoğrafları Sedal ve Sedat Antay kardeşler çekmişler. CD kapak fotoğrafını ise yeğeni Neslihan Ad çekmiş. Unutmayın adli parçada olağan üstü bir tınısı olan Yaşar Taner mey çalmış ve Nilüferin aklından geçenleri tam istediği gibi ses haline dökmüş. Şiirin İngilizceye tercüme edilmesi Serra Akkaya tarafından gerçekleştirilmiş.

Nilüferin kıyafeti ise tasarımcı, Mimar, Betül Yenen'inmiş.

Bununla da bitmemiş. Albümün kaydında Evrim Doğ, Cem Oyal ve Nedim Ruacan'ın emeği var. Kayıt sırasında Nilüfer şarkiyi bin bir çaba ve şekilden şekle girerek söylemeye çalışırken bu üç genç adam onun karşısında gülme krizlerine giriyorlarmış. Bu vesileyle Nilüfer şarkı söylerken bir tek doğru ses çıkartmanın bile ne zor bir iş olduğunu öğrenmiş. Unutmayın' parçasının Mixini ise Ozan Yılmaz yapmış Nilüfer bu gençlere çok şey borçlu olduğunu düşünüyor:

Bu gençlerin desteği olmadan hiç bir şey gerçekleşemezdi, zira ben asla bir şarkıcı değilim, sadece bu şarkıyı söylemeye çalıştım, zaten onu da kendim söyleyeceğim diye yazmamıştım. Bazı imkânsızlıklardan dolayı bir şarkıcının söylemesi mümkün olamadı. Umarım bundan sonra söyleyen birisi olur.

Nilüfer 2004 yılında tanıştığı Levent Zeytinoğlu ile evlenmiş. Kanada ile Türkiye arasında gidip geliyor. Bundan sonra projelerin neler diye sorduğumda:

Bundan sonra ne istiyorum biliyor musun? Türkiye'yi çok yakından tanımak için dolaşmak istiyorum. Her bölgeye, köylere seyahat etmek ve görmek istiyorum. Televizyonda sürekli bu tip Anadolu'yu tanıtım programları izliyorum. Şoray Anadolu'da, Tayfun Talipoğlu ve Banu Avar'in programlarının abonesiyim.

Etrafıma faydalı olabileceğim her şeyde yer almak istiyorum. Bunu çalarak yapabilirsem ne mutlu bana. Her şeyi olduğu gibi kabul etmek ve bir film gibi seyretmeye başladım. Hayatın içerisine dalıp gidiyorum, her yaşadığım gün bana yeni bir deneyim ve pencere açıyor.

Ayrıca Türkiye'nin tanıtımı kapsamında yapılan konserlere katılmak isterim, bu işlerin organizasyonundan hiç anlamam, menajere ihtiyacımız var! Bu kim olur bilemem... Bu konuda güzel bir örnek Hüseyin Başkadem'in düzenlemiş olduğu Afyon Jazz Festivali. Çok başarılı, bence bu proje bütün Anadolu'ya gitmeli ve yayılmalı. Türkiye'nin imaj çalışmalarında umarım bizleri de kullanırlar, Kültür Bakanlığı geçmiş senelerde festivallere filan yollardı. Kültürel konulara mali kısıtlamalar yüzünden bunlar hiç kalmadı. Kanada'ya gittiğim zaman çalıyorum, orada bazı festivaller oluyor, yakında gene gideceğim 'Do it for Dan' adıyla yapılacak bir konserde yer alacağım, kaza geçirmiş ünlü bir atlet için yapılacak 'fund raising' konseri.

Bütün bu konuşmalar aklıma şu soruyu getirdi ve kendisine sordum. Peki, jazz tüm bunların neresinde? O hiç düşünmeden cevap verdi:

Jazz bunun her yerinde. Jazz aslında bir baş kaldırış müziği. Zenci, Klasik bati müziği, Kızılderili müziği, Halk müzikleri hepsinin bir karmaşasıdır. Bu karmaşa bir başkaldırı müziği olarak doğdu zaten. Jazz'ın bana hitap ettiği bölüm de bu.

Unutmayın parçası jazz normları dışında sayılır ama günümüzde jazz festivallerinde bile birçok değişik müzik türü yer alıyor. Bu parça jazz mıdır diye sorarsan şunu söyleyebilirim. Bu çok önemli değil. Ben müziğin kategorize edilmesine inanmıyorum. Müzik müziktir. Nasıl ki yüzyıllarda ileride din diye bir şey kalmayacak. Müzikte de kategoriler bir birine geçecek.

Bence müzik piyasası günümüzde müzisyenlerin de elinde değil. Çok vahim bir dönemdeyiz. Dünyamız ciddi bir yozlaşma içinde, bu başta doğa dengeleri olmak üzere sanattan, ahlağa herşeye yansıyor. Günümüzde piyasaya çıkan albümlerin mühim bir yüzdesi müzisyen olmayan insanlar tarafından yapılıyor. Bir takım bilgisayar freak'lari makinelerinin başına oturup kaydediyorlar ve bu müzikler piyasaya giriyor. Bugün hangi müzik müzisyenler tarafından hangisi makineler tarafından çalınıyor bilinmiyor. İşin acıklı tarafı genel dinleyicinin bunu hiç umursamaması. İyi şeyleri değerlendirme yeteneklerimiz azalıyor.

Teyp bitmek üzere idi. Karşımdaki insana baktım ve onun karamsar olup olmadığını düşündüm. Değildi, olmadığının en büyük delili de elimde tutuğum albümdü. Ayrılmadan önce son bir söz daha istedi:

Şunu söylemek isterim, yaşadığınız ülkedeki namus cinayetlerini görmemezlikten gelmeyelim, elinizden gelen bir şey varsa mutlaka yapalım.

Bu konuda birçok şey yapıldı tabiî ki, daha da çok yapılması gereken var anlaşılan.

Bir söz de ben ilave etmek istiyorum. Umarım bir sonraki albüm için Nilüfer Verdi 10 yıl daha beklemez. Öyle görülüyor ki geçtiğimiz 10 yılda birikenler tek bir albüme sığmamış, insanın yaratıcılık küpü bir kere coşmaya görsün, sanırım bu albümün devamı çok yakında sizlerle buluşacak.

YAMAHA MÜZİK ALETLERİ

SATIŞ MAĞAZASI

- Pearl Rıver konsol piyano çeşitleri
- Yamaha yarı kuyruklu,
- Yamaha konsol,
- Yamaha silent piyanolar;
- Yamaha Clavinova elektro piyano çeşitleri.

Akustik Piyano ve Silent Piyano ile Sınırsız Özgürlük

- Yamaha gitar elektro gitar, bass gitar çeşitleri,
- Yamaha nefesli ve yaylı çalgılar bulunur.

lila piano

Koşuyolu'ndaki mağazamızda tüm Yamaha ürünleri bulunmaktadır...

Koşuyolu Cad. No:12 Koşuyolu-Kadıköy/İSTANBUL • Tel: 0216 326 48 17
Dereboyu Cad. No:139/A Ortaköy/İSTANBUL • Tel: 0212 236 55 51-52
e-mail: lilatekelk@ttnet.net.tr

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

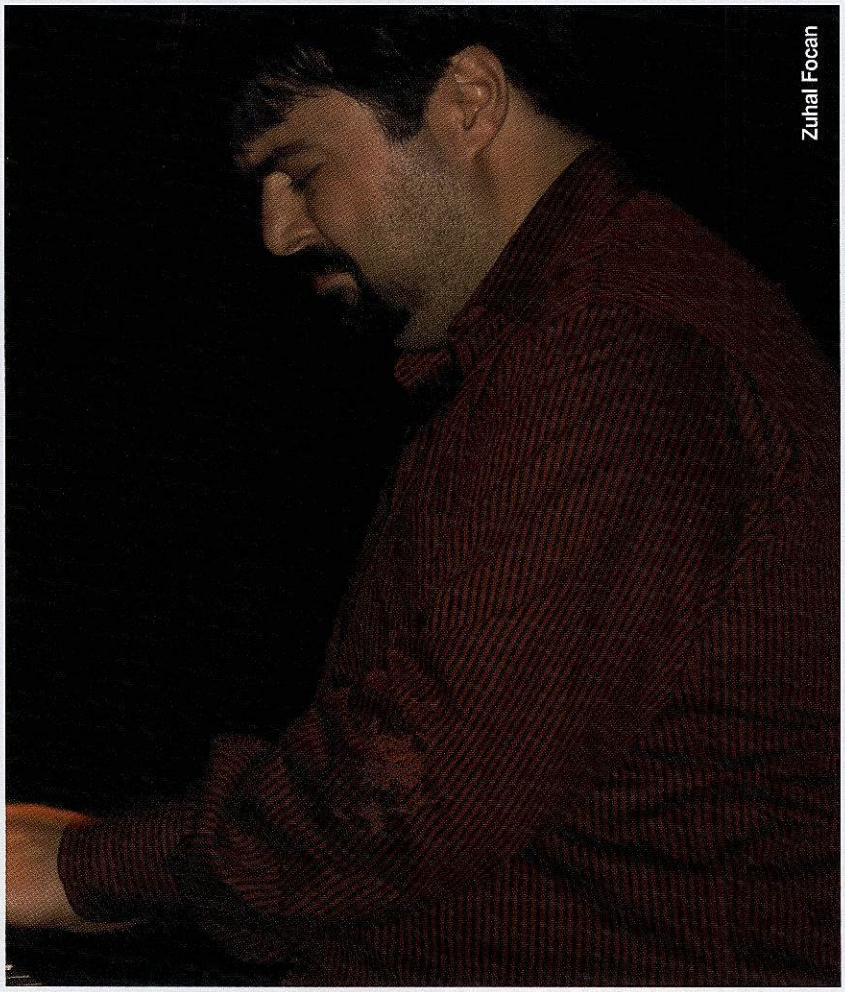
Zuhal Focan

'My Red Color' albümü için kısaca benim hayatımdan peyzajlar diyebiliriz. İçindeki her bir parçanın yaşadığım gerçek şeylerden kaynaklanan bir öyküsü var.

SABRİ'NİN RENKLERİ

Sabri Tuluğ Tırpan'dan yeni albüm; My Red Color

Eski komşum sevgili Nuri Tırpan beyin oğlu Sabri Tuluğ Tırpan son yıllarda ülkemizin yetiştirdiği çok yönlü genç piyanistlerden birisi. Klasik ve jazz piyanistliği kadar bestecilikle de uğraşıyor. Tabi iki sahada birden at koşturmak kolay değil, bunu yapabilmesini aldığı eğitimine ve kendi enerjisine borçlu. Babası onu henüz 6 yaşındayken klasik müziğe başlatmıştı. Bu konuda Uğur Sezer ve Ergican Saydam'ın öğrencisi olduğunu biliyorum. Jazz konusunda ise Ali Perret'in tezgâhından geçerek virüsü kapmış olduğunu hatırlıyorum. Daha sonra Bilkent Üniversitesi'nde Martin Berkowsky ve Namık Sultanov'la çalışmış ve arkasından da Viyana Devlet Konservatuarına devam etmişti. Sabri 1992-1996 yılları arasında okuduğu Viyana Müzik Akademisinde eğitimini tamamladıktan sonra birçok klasik müzik ve jazz festivallerinde çaldı. Halen bu süreç tüm hızıyla devam ediyor. Zaman zaman yolu buralara düştükçe röportaj yaparak onun bu müzik yolculuğunda en son geldiği noktayı yakından izleyebiliyorum.

Kendisi ile yapmış olduğum ilk röportajda klasik müzik çalarken de tercihlerinin her zaman modern çağdaş müzikten yana olduğunu söylemiş ve Ligetti, Berio, Bulez, Shonberg, Webern gibi çağdaş müzik bestecilerinin eserlerini sevmesiyle jazz'ı sevmesi arasında bir bağlantı olduğunu belirtmişti. Aynı röportajda kendisini jazz müzisyeninden ziyade emprovizasyon, yani doğaçlama yapan bir müzisyen olarak tanımlamasının dikkatimi çektiğini de hatırlıyorum.

Geçtiğimiz aylarda tekrar yolu İstanbul'a düştü ve bana en son albüm çalışması olan 'My Red Color'ı verdi. Albümü dinlediğimde ise aklıma ilk gelen şeyler işte bunlar oldu.

Ama büyüklerimiz 'dün dündür, bugün yeni şeyler söylemek gerek' derler. Dinledikçe anladım ki bu yeni albüm ile Sabri yeni bir şeyler söylemeye başlamıştı. Gönül muhabbet ister, yer bahane diyerek Sabri ile buluştum ve onun 'kırmızı dünyasına girdim:

Bu albümün öyküsü internet üzerinden

bana gelen bir test ile başladı. Testi tamamlayınca ortaya çıkan netice bana renklerden kırmızıyı düşündürdü. "May Red Color", yani Türkçesi ile "Benim Kırmızı Rengim" albümünü yaptım. Ama gelecek sene bu albümün devamı olan çalışmalarımı dinleyecekseniz. Şimdilik 'yeşil' rengi üzerine bir albüm çalışmam var. Burada daha fazla Türk müziği var, ama albüm henüz basılmadı. Albümde Sertap Erener de iki şarkı söylüyor. Daha sonra ise bunu 'mor' takip edecek. Üçüncü albümümde bana bir yaylı sazlar orkestrası da eşlik edecek. Şimdilik bu kadar bilgi vereyim, biraz da sürpriz olsun. Ama kısaca her rengin ve her albümün diğerlerinden hem biçim hem de müzik olarak çok farklı olduğunu söyleyebilirim.

Ben Goethe'nin renk teorisi hakkındaki kitabı ile çok ilgilenmiştim. Bu teori müziği, notaları ve sesleri renklerle açıklayan bir çalışma idi. Zamanında Beethoven de bu kitaptan çok etkilenmiş, ben de etkilendim.

İşin ilginç yanı fizikte bu kırmızı, yeşil ve mor renklerinin karışımı beyaz rengi meydana getiriyor.

Şimdi gelelim yeni albümüme:

'My Red Color' albümü için kısaca benim hayatımdan peyzajlar diyebiliriz. İçindeki her bir parçanın yaşadığım gerçek şeylerden kaynaklanan bir öyküsü var.

İlk parça olan '**Carlos**' benim çok sevdiğim papağanımın adı.

*Albümde '**Üsküdara Giderken**' iki değişik şekilde yorumlanıyor. Bu müziğin benim için çok özel bir yeri var. Bebekken bu parçayı dinlerken hep ağlarmışım. Hatta bazen beni ağlarken görmek için bu parçayı çalarlarmış. Albümde yer alan iki çeşitlemenin dışında ayrıca bu parçanın 4 çeşitlemesi daha var. Şöyle söyleyeyim, sırf bu parçanın çeşitlemeleri ile bir albüm yapabilirim.*

*?**Safran**'nın öyküsü ise eski bir İtalya seyahatime dayanıyor. Toscana bölgesinde olduğumuz sırada bir keresinde yolumuzu kaybederek bir çiftliğe sığınmıştık. Meğer orada safran yetiştirirlermiş ve safran yetiştirilmesi son derece zahmetli bir bitki imiş. Çiftlikte misafir kaldığımız gün bunu yakından izlemiştik. Akşam yemeğinde bize safranlı bir pilav ikram etmişlerdi. O gece bizi ağırlayan çiftlik sahipleri yaşlı insanlardı, İtalyancadan başka dil bilmemelerine rağmen saatlerce karşılıklı olarak sohbet edebildiğimizi ve gülüştüğümüzü hatırlıyorum. Bizim İtalyanca bilmediğimizi de söylememe her halde gerek yok.*

*Benim en çok beğendiğim iki müzisyen John Coltrane ve Franz List'dir. İkisinin de hayatında bazı ortak noktalar var. İkisi de hayatlarının ileri dönemlerinde daha spritüel olmuşlar. Albümdeki '**X (Malcom)**' parçasını hayatının ileri dönemlerinde aynı dönüşümü yaşamış ve John Coltrane'i derinden etkilemiş olan düşünce adamı Malcom X ve onun yaşadığı döneme bir saygı olarak yazdım.*

*Albümde bir tane de artık aramızda olmayan sevgili annem için yazdığım parça var, adı '**Dove Sono**', Türkçede 'Ah o güzel günler' anlamına geliyor. Bu bir Mozart bestesi ama ben kendi anlayışıma göre düzenledim.*

*'**Nihavent Longa**' ise Avusturya'da konserlerinde sık sık çaldığımız bir parça. Çalına çalına o da bu kırmızı dünyanın içinde yerini bulmuş oldu.*

Albüm hakkında araştırma yaparken bir karşılaştığım bir jazz web sitesinde şu ifadeleri okudum:

Türkiye ve Avusturya arasında gidip gelen piyanist ve besteci Sabri Tuluğ Tırpan nihayet etnik köklerinden feyz aldığı bir çalışmaya imza attı. Netice ise hem dinleyiciler hem de müzisyenler için oldukça derin. Harika jazz parçaları ve aranjmanları son derece usta bir teknik isteyen solo parçalar albümde yer alıyorlar. Tırpan bu albümü ile zamanlar ve kültürler arasında duran bir elçi olduğunu gösteriyor. Müziği ise hem funky hem de derin. Bu albüm 2006 yılının en iyi albümü seçilmeye aday.

Albüm hakkında yazan kişi onu Almanca olarak 'exzellent' olarak nitelendirmiş. Merak edenler bir zahmet lugata bakarak bu kelimenin anlamını öğrenebilirler, İngilizce bilenler için ise anlamı çok açık.

Sabri'ye bu albümde yakın arkadaşı Ivan Ruiz Machado kontrabasta, Jörg Mikula davulda eşlik ediyorlar. Jatinder Thakur dört parçada tabla çalıyor, Christine Kisielewsky ise iki parçada şarkı söylüyor. Bunlardan bir tanesi Üsküdar'a Gider İken ve son derece ilginç bir yorum. Aynı parçanın bir yorumunda da Özge Fışkın vokal söylüyor. İkisi arasındaki yorum farkı çok çarpıcı. Ünlü Avusturyalı saksofoncu Wolfgang Pusching ise X (Malcom) da alto saksofon ve duduk çalıyor. Aynı parçaya Geri Schuller e-bow ile katılıyor. Sarp Maden de albümde iki parçada çalarak bu özel kırmızı rengine son şeklini veriyor.

Bizim konuştuğumuz gün Tuluğ'un' artık benim tanıdığım genç bekar çocuk olmadığını da öğrendim. Meğer artık 35 yaşına varmış ve yaklaşık üç ay önce kendi tabiri ile pat diye evlenmişmiş. Eşi ile önce internette tanışarak 7 ay yazışmışlar, sonra evlenmeden dört ay önce tanışmışlar ve en sonunda da ona sormuş: Benimle yaşlanmak ister misin?

Sevgili arkadaşı Cengiz Baysal kızın doğum günü olan 1 Ekimde ona Tuluğ'un gönderdiği yüzüğü iletmiş. Tuluğ telefon ettiğinde ise kız yüzüğü açıyormuş, sorunun cevabını vermiş: Tabi, senden başka kimle yaşlanabilirim ki?

Sevgili komşum Nuri Tırpan Bey ise oğlunun mürvetini gördüğü için çok mutlu olmuş.

Onlar erdi muradına biz çıkalım kerevetine. Çıkalım ama geçen sohbetimizde Tuluğ'dan duyduğum bir cümleyi de sizlerle paylaşmak istiyorum. Bakın ne demişti:

Müzik bir sevgi, merak ve sabır işidir. Müziğin peşinden gideceksiniz bu değerleri kendi içinizde bulduğunuzdan emin olmalısınız. Bakın beni çok seven bir ailem var ama ben buradaki rahatlığımı bırakıp yabancı bir ülkeye gittim ve müziğin peşinden koştum. Neden gittim, gittim çünkü benim için Tristan ve Isoldeyi dinlemek burada Boğaz'a karşı oturup rakı içmekten daha önemli idi.

Şimdi ise Tristan ve Isolde'nin Tuluğ'a verdiği ilham 3 rengin ışığı ile yeni boyutlara varıyor. Bu da gösteriyor ki ülkemizde insan kaynağı olarak bir sıkıntı yok. Ama insanları motive eden, yaratıcılıklarını alabildiğine tetikleyen, özgür bir biçimde duygularını ifade etmelerine yardımcı olan bir ortam yok. Eh bir ortam var ama iş ortamla bitmiyor, o ortamı dolduracak dinleyici, yapımcı, dağıtımcı ve hizmet sektörü de eksik. Ama bizim ülkemizin insanları bu değerlerin geçerli oldukları yerlere varınca birden bire gök kuşağının 7 rengi haline geliyorlar. Bakalım Kırmızı, Yeşil ve Mor'dan sonra bizi neler bekliyor olacak. Ama eminim ki Tuluğ zaman içerisinde bize tüm renkleri sunacak.

Söyleşi: Alper Kaliber
Deşifre ve İngilizce'den çeviri: Esra Kaliber

Gilad Atzmon

ŞENLİKLİ MUHALEFET VE JAZZ;

Buraların Kulağıyla Jazz'ı Yeniden Dinlemek

Şenlikli muhalefet kavramı politik sözlüğümüze düşeli öyle çok uzun bir zaman olmadı. 'Başka Bir Dünya Mümkün' düsturuyla daha adil, eşitlikçi, barışçıl bir küreselleşme için ve savaşlara, militarizme, doğanın hunharca yok edilişine karşı durmak için yollara dökülenlerin armağanı oldu bize.

Görüldü ki modern siyasetin dar kalıplarına sıkışmış geleneksel muhalefet biçimleri artık kitleleri heyecanlandırmamakta, dahası çoğu kez muhalefet edilenin buyurgan/disipline edici dilini yeniden üretmektedir. Sistem, dilin hemen tüm olanaklarını kuşattığından, kendine eklemlediğinden onun ipliğini pazara çıkarmak için elimizde kalan tek şey, ironi ve şenlikli muhalefettir. Bir karnaval coşkusundan ve çok sesliliğinden beslenen ve kimseyi dışlamayan şenlikli muhalefetle ancak tüm hiyerarşi, tahakküm ve sömürü biçimlerinin karşısında durulabilir.

Kendisi müziğini yaparken tüm bunları ne kadar düşündü bilmiyorum ama Gilad Atzmon'un son projesi Artie Fishel and the Promised Band, tam da böyle tanımlanabilir: jazz'la şenlikli muhalefet. Müzisyenliğinin yanı sıra kara mizah türündeki romanları (A Guide to the Perplexed ve My One and Only Love) ve politik denemeleriyle de tanınan Gilad'la soğuk ama güneşli bir pazartesi öğleden sonrasında kuzey Londra'daki evinde buluştuk. Son projesi Artie Fishel, jazz, siyaset, piyasa ilişkisi, Londra'daki jazz ortamının hâl-i pür melâli ve etkilendiği müzisyenler üzerine söyleştik.

Son albümünde karşımıza Gilad Atzmon değil de Artie Fishel olarak çıktınız. Artie, Amerika ve Afrika'yla hiçbir ilgisi olmayan jazz'ın, 19. yüzyılda Ukrayna ve Polonya'daki Yahudi gettolarında doğmuş bir müzik olduğuna kuvvetle inanıyor. Bu iddiayı ispatlamasını isteyen herkesi Antisemit olmakla, kendisinden ve tüm Yahudilerden nefret etmekle suçluyor. İddialarını müzikal anlamda da kanıtlamak için, ünlü jazz standartlarını Klezmer grubuyla, tabi bir Ortadoğu ve doğu Avrupa kulağıyla, yeniden yorumluyor. Tabi kendisine göre asıllarını çalıyor. Jazz standartlarını, bir antikahraman aracılığıyla adeta yapıbozuma uğratma fikri nasıl doğdu?

Kısaca anlatayım. Yedi yıl önce Yahudi bir gazeteci Mike Gerber beni aradı ve Yahudi kökenli jazz müzisyenleri hakkında bir kitap yazdığını, benimle de bir röportaj yapmak istediğini söyledi. Buraya geldi, doğrusu oldukça uzun, sıkıcı bir röportajdı. Ben o güne dek jazz ve Yahudiler hakkında hiç düşünmemiştim. Fakat birçok jazz müzisyeninin Yahudi olduğu bir gerçek. Bana gelince, İsrail'de yaşıyordum ve Filistinlilerin kafasını ezmek için orduda görevliydim. Jazz benim için bir kaçış noktası ve yurt dı-

şındaki jazz ortamına katılmanın en kestirme yoluydu. Ben biraz geç bir yaşta, on yedi yaşımda çalmaya başladım. Yahudilerin insanlığın başına gelen en iyi şey olduğuna inanırken jazz çalmaya başladım. Ne var ki bütün kahramanlarım siyahiydi. Aralarında Ahmed Jamal gibi Müslümanlar da vardı. Charlie Parker'ı dinliyordum ve nasıl böyle çalabildiğine hayret ediyordum. Ben bir Yahudi'ydim ama onun yaptıklarını yapamıyordum. Bu işte bir yanlışlık olmalıydı. Sonunda anladım ki Yahudilerin üstünlüğü söylemi bir saçmalıktan ibaretti. Sanırım beni jazz'a hazırlayan ve ilerleyen zamanlarda tüm o Yahudi/Siyonist söylemi reddetme zeminini hazırlayan da bu sorgulamaydı. Artie Fishel'a gelince... Bu yakınlarda bana yine jazz ve Yahudi bağlantısını sordular. Fark ettim ki jazz'ın Yahudi müziği olduğunu söylemek, iki bin yıldan sonra Filistin'e gelip "büyük büyük büyük babam bu topraklarda yaşıyordu, öyleyse bu topraklar da benim" demek kadar aptalcadır. Ama dünyayı buna inandırmayı başardılar. Herkes sana Yahudilerin haklı olduğunu, bu toprakların onların mülkü olduğunu söyleyecektir. Ben de Siyonizm kadar aptalca bir argüman kurgulasam ne olur diye düşündüm ve Artie Fishel'le ortaya çıktım. Bu arada Siyonistler Artie Fishel projesinden haberdar oldular ve beni engellemeye çalıştılar.

Sizi engellemek için ne yaptılar?

Albümümüm ilk tanıtım konserlerinin verildiği Pizza Express'e büyük bir baskı uyguladılar. Pizza Express'te dört gece boyunca konser verecektik. Bana kulüp yetkilileri tüm günler için tüm biletlerin bir saat içinde tükendiğini söyledi. Konser gecesi İngiltere'nin bütün gazetelerinden gazeteciler ve televizyon ekipleri oradaydı. Bir tür Siyonist mafya olan Board of Deputies of British Jews (Britanya Yahudileri Temsilciler Kurulu) bütün biletleri satın alıp bu gazetecileri çağırmıştı. Arada televizyoncudan biri yanıma gelip konserin çok eğlenceli olduğunu, burada Yahudi karşıtı, Antisemit hiçbir şey göremediğini, temsilciler kurulunun ne yapmak istediğini anlamadığını söyledi. Gazeteciler benim Siyonizmin kısır argümanlarını eleştirdiğimi gördüler. Siyonizmi yapbozuma uğratmak, işte benim yaptığım tam da bu. Ben bir felsefeci olarak düşünüyorum ve bu söylemi bozuyorum. Ben ancak sorunu ortaya koyabilirim; bir çözüm önermek zorunda değilim. Yahudilere ne yapmaları gerektiğini söyleyemem. Eskiden 'Benim Adıma Olmaz' diye bağırmalarını telkin ederdim onlara. Hatalıydım. Çünkü onlardan bir şey yapmalarını beklemek tam da Siyonistler gibi davranmak oluyordu.

Sizin yaptığınız belki de şenlikli muhalefet olarak tanımlanabilir. Zira Artie konserleri espriler, ironiler ve kendini alaya almalarla yüklü.

Evet, haklısınız.

Belki buradan da müzikle politika arasındaki ilişkiye geçebiliriz. 2003'te sizin gibi gönüllü sürgünde yaşayan bir grup müzisyenle birlikte Exile albümünü yapmıştınız. O albümde geleneksel Yahudi şarkılarını ve ulusal melodilerini Arapça sözler ve Arap ritimleriyle yeniden yorumlamıştınız. Yani müzikle toplumsal ve siyasi olan arasındaki sınırları görünmez kılmanın şaşırtıcı ve estetik bir yolunu buluyorsunuz her zaman.

Bir jazz müzisyeni olmak ne anlama gelir? Bana göre bunun anlamı kendini yeniden keşfetmektir. Miles Davis bir seferinde "bir konserde tek bir yeni fikir ortaya çıkarabilirsem kendimi mutlu hissederim" demişti. Artık bunu yapmıyoruz. Aynı parçaları aynı şekilde çalıp duruyoruz. Bence jazz çalmak, her şeyi yerle bir ederek bir tür şölen yapmaktır. Jazz, beni kendimi sürekli yeniden ve yeniden keşfedebileceğim bir mecraya oturttu.

2004'de Guardian'da yayımlanan makalenizde jazz'ın özgürleştirici ruhunu kaybettiğini yazmıştınız. Örneğin bebop, sadece siyahi Amerikalılar için bir özgürlük çağrısı değil; jazz çalmanın bizatihi kendisi, estetiği güç ve para ilişkilerinin önüne koyduğu için özgürleştirici bir eylemdi. Bu durumda jazz, beyaz Amerikan burjuvazisince bir tehdit olarak algılandı ve politik, toplumsal, felsefi mesajlarından arındırıldı. İsyankâr ruhundan soyutlanarak bir bilgi nesnesine dönüştürüldü. Günümüzde jazzla siyasi duruş arasında nasıl bir ilişki var?

Günümüzde böyle bir ilişki kalmadı. Bu ilişkiyi kuran bir avuç müzisyen var. Mesela Emr el-Saffar adında makam müziğini jazz'a uyarlayan Amerika doğumlu bir Iraklı müzisyen var. Ancak genele baktığında jazz müziği burjuvazinin sesi olduğundan beri dünya düzeninin devam için bir araç haline geldi. Örneğin bazı büyük şirketler, siyahi müzisyenleri az ya da çok görmezden gelip jazz'ı bir beyaz müziğine dönüştürmek istediler. Ama hâlâ bir şeyler söylemeye çalışan bir avuç müzisyenle karşılaşıyorum. Şunu da söylemeden edemeye-

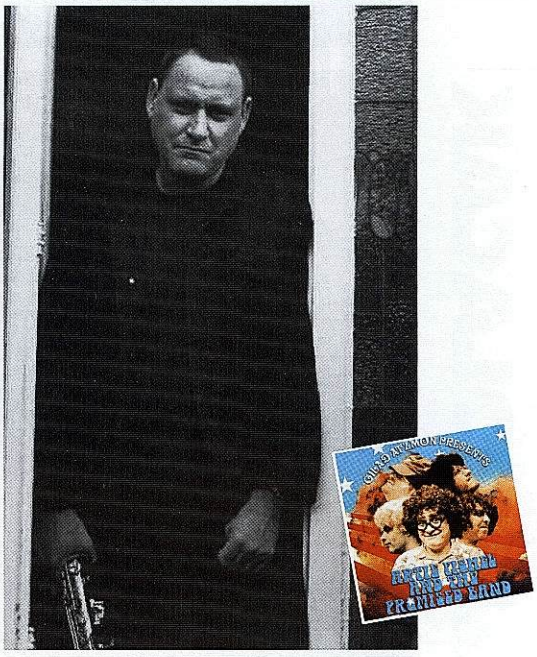

ceğim. Bazı İngiliz müzisyenler, buraya geldiğimden beri benim bir şeyler söylediğimin farkındalar ve bunu takdir ediyorlar.

Fakat bazıları jazz'la siyaset arasında bir ilişki kurmanın gerekli olmadığını söyleyeceklerdir.

Elbette, böyle bir zorunluluk yok. Her müzisyen kendini istediği gibi ifade eder. Örneğin önceleri ben, böyle bir bağlantı kurmuyordum. Ama belli bir zaman sonra şunun farkına vardım ki jazz, bir şeyler söylemek için bir yol olabilir. Bu benim için planlanmış değil kendiliğinden ortaya çıkan bir durumdu.

Örneğin Türkiye'de müziğin bir politik mesaj verme aracı olarak kullanılışına çok şahit olduk. Buna karşı değilim. Ama çoğu durumda toplumsal mesaj verme uğruna müziğin kaybedildiğini gördük.

Aynı fikirdeyim.

Ama bunun sizin müziğiniz için geçerli olmadığını hemen ekleyeyim. Örneğin Fela Kuti de müziği bir tür silah olarak görüyordu ama yaptığının müzikalitesini kimse tartışmaz.

Evet, böyle çok insan var. Mikis Theodarakis'i de söylemek lazım. Aslında ben müziğimi asla salt bir politik araç olarak görmedim. Hayatımın bir aşamasında bir şeyler oldu ve ikisi bir araya geliverdiler. Benim müzisyenlik ve estetik anlayışım ve müzik yapmaktaki amacım, kendimi müziğin içinde yok edebileceğim o merhaleye varmak. Bu, birlikte müzik yaptığım grubun en güçlü tarafı. Çalarken tek istediğimiz, hep birlikte müziğin içinde kaybolmak. Bu, müziğin kendisini yarattığı, benim bir özne, bir karar verici olarak artık var olmadığım merhaledir. Bu durum birçok jazz müzisyenin neden uyuşturucu kullandığını da açıklıyor. Hepimiz ne yaptığımıza ilişkin bilincimizi kaybetmek istiyoruz. Yani benim kariyerimle ilgili yapmam gereken, röportajlar, konserler vermek ve para kazanmaya çalışmak. Ama müzik yapmaya başladığım andan itibaren benim rolüm yok olmaktır. Bu durum bir tür trans haline geçmek olarak da düşünülebilir. Bunu her gece başarabildiğimi söylemiyorum ama beni müzik yapmaya teşvik eden şey, çalmaktan yıllarca hoşlanacağım o doğru müzikleri yaratma arzusu.

Bugünlerde Tuareg müziği yapan Tinariwen adlı bir grubu dinliyorum. Yakınlarda çok yeni bir albümleri yayınlandı. Albüm kitapçığında, grup çalmaya başladığında kimin dinleyici kimin müzisyen olduğunun ayırt edilemez hale geldiği yazılıydı. Bu beni Batı'daki icracı-dinleyici ilişkisi üzerine düşünmeye itti. Buradaki konserlerde her şey ayrıntısıyla belirlenip programlanmıştır. Dinleyiciye düşen sakince oturup dinlemektir. Coşkuya, taşkınlığa, müzikten sarhoş olmaya pek yer yoktur. Ne dersiniz bu konuda?

Her zaman şunu düşündüm. Dinleyicilerim ve grubum Frank, Asaf, Yaron ve ben bir odanın içinde aynı deneyimi yaşıyor, aynı şeyi kutluyoruz. Çalarken her zaman kendimi müziğimin uzaktan bir dinleyicisi olarak da tasavvur ediyorum. Bu çok zor tabi. Önceleri sadece bir saksofoncu olarak çalar ve insanlar "ne kadar da iyi çalıyor!" dediklerinde hem gururlanır hem korkardım. Bilirsin ego işte. Oysa şimdi benim için müzik, ego yok olduğunda, arazlarımı, gerçek arazlarımı bastırmak yerine onların tadını çıkardığımda başlıyor.

Uzun zamandır Londra'da yaşıyorsunuz.

Biz Londonistan diyoruz!

Böyle gerçek anlamıyla çok kültürlü, dinamik bir şehirde yaşamanın müziğinize bir etkisi var mı?

Artık bu şehirde çok da vakit geçirmediğim için fazla etkisi olduğunu söyleyemem. Uzun zamandır dünyayı turluyorum ve artık yorulduğumu hissediyorum. Biraz evde vakit geçirmek istiyorum. Ama böyle bir şehirde yaşamanın asıl anlamı, dünyanın her köşesinden insanla karşılaşabilmende yatıyor. Tabi dünyanın bütün mutfaklarını tanıyabilmek de cabası. Mesela biraz ilerde bir Türk dönercisi var. İyi bir Türk yemeği istersem Woodgreen'e uğruyorum. Ne var ki böyle çokkültürlü bir toplumda yaşamamıza karşın hâlâ birçok savaşa giriyoruz. Buna inanmak imkansız.

Peki Londra'daki jazz ortamının hâl-i pür melâlini nasıl tanımlarsınız? Tümüyle piyasa kurallarına tâbi olmuş durumda mı, yoksa yaratıcı, yenilikçi müziklere açık mı?

Senin de bahsettiğin yazımın Guardian'da yayınlanmasından sonra jazz dünyasında harika şeyler oldu. Jazz endüstrisi çöktü! Bu ne anlama geliyor? Bu demek oluyor ki artık bize isteklerini dayatan plak şirketleri yok. Bu arada Londra'daki jazz ortamı da daha iyi ve yaratıcı bir hal alıyor. Örneğin genç jazz müzisyenlerinden oluşan gruplar aralarında yardımlaşmaya başladılar. Birbirlerine hem destek hem de rakip olan on grup düşün mesela. Demek istediğim toplumsal ve müzikal açıdan olumlu değişimler yaşanıyor Londra'da.

Takip etmeyi önerdiğiniz isimler var mı?

Elbette. Polar Bear'ı hepimiz biliyoruz. Bunun dışında Acoustic Ladyland ve Fire Collective izlemeye değer.

Son olarak da en çok kimlerden etkilendiğinizi, jazz'da kaybolmaya yüz tuttuğunu iddia ettiğiniz ruhu kimlerde bulduğunuzu sormak isterim.

Birçok müzisyenden etkilendim. En başta da Bird, Cannonball Adderley ve John Coltrane. Tabi Charles Lloyd, Dave Liebman ve Steve Grossman'ı da eklemeliyim. Ama son zamanlarda daha çok modern jazz dinliyorum.

Jazz dışında ne dinliyorsunuz?

Bir süredir tango dinliyorum. Bu arada tango bana fazlasıyla Türk işiymiş gibi geliyor! Etnik müzik de dinliyorum. İstanbul'dan her dönüşümde birçok albüm getiriyorum. Mesela klarnet sanatçısı Mustafa Kandıralı'yı uzun yıllardır dinliyorum.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Fusion akımının Al Di Meola, John McLaughlin, Allan Holdsworth, Mike Stern gibi temsilcileri ile birlikte anılan, defalarca kere Guitar World, Guitar Player dergileri tarafından en iyi jazz gitaristi seçilen Scott Henderson blues projesi ile 3 Nisan'da Türk dinleyicisiyle ilk buluşmasını CRR'de yapacak.

Elektrikli gitarın ustalarından, Scott Henderson ilk defa İstanbul'da...

1954 doğumlu Scott Henderson gençliğinde blues çalarak müzikal kariyerine başladı. Jimi Hendrix, Jimmy Page, Jeff Beck, Ritchie Blackmore gibi isimlerden derinden etkilenen Henderson daha sonra modern jazz'dan etkilenip yönünü değiştirdi. Üniversiteden mezuniyetinden sonra Los Angeles'a yerleşen gitarist kısa zamanda fusion dünyasının en büyük isimleriyle çalışma fırsatını yakalayabildi. Bu isimlerden bir kaçı: Chick Corea Electric Band, kemancı Jean Luc Ponty, Joe Zawinul.

Bas gitarist Gary Willis ile 1994 yılında kurduğu Tribal Tech projesiyle fusion dünyasının altını üstünü getiren Henderson bir taraftan ilk göz ağrısı blues müziğini dünyasından hiç çıkarmadı. İlk solo blues çalışması "Dog Party" Guitar Player dergisi tarafından yılın en iyi blues albümü seçildi.

"Well To The Bone" sanatçının üçüncü blues çalışması olup kadroda Tribal Tech'den tanıdığımız davulcu Kirk Covington ve bas gitarist John Homphrey var. Bu kadro ile seyredeceğimiz performans modern enstrümental müzik adına bu yılın en iyi adaylarından.

CRR Konser Salonu, Scott Henderson, 3 Nisan 2007, 20:00

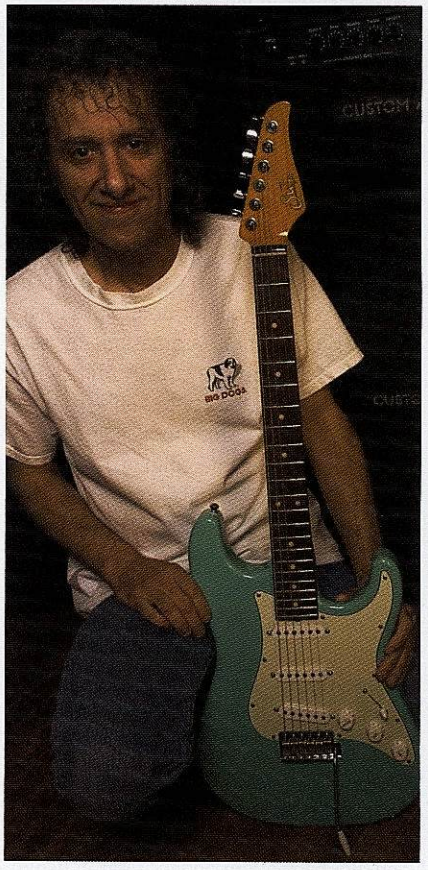

İmge Özbek
acd@acd.org.tr

"BODRUMFEST - 4"

"Bir tarih, kültür ve sanat kenti Bodrum" sloganıyla hareket eden Bodrum Belediyesi, Bodrum'u uluslararası kültür sanat buluşmalarında önemli bir merkez haline getirmeyi hedefliyor. Bu amaçla yola çıkan Bodrum Belediyesi, düzenlediği festivallerle çıtayı her yıl biraz daha yükselterek, sezonu kaliteli ve farklı etkinliklerle açıyor ve Bodrum'a gelen yerli ve yabancı konuklara kültür-sanat hizmetlerini en güzel şekliyle sunmayı başarıyor.

Geçtiğimiz sene LEO Organizasyon'un da desteği ile üçüncüsü düzenlenen Bodrumfest, bu etkinliklerin en önemli ve en görkemlilerinden birtanesi.

Festival, geçtiğimiz sene efsanevi flütçü Ian Anderson ve flüt sanatçımız Şefika Kutluer'in birlikte yer aldığı "Ian Anderson Plays the Orchestral Jethro Tull" projesiyle muhteşem bir açılışa sahne olmuştu. Tania Maria Quartet, Billy Cobham Culture Mix, Fahir Atakoğlu Trio, Yamato gibi dünyaca ünlü müzisyen ve gruplara evsahipliği yapan festival, Bodrum'daki tüm sanatseverlerin ilgi odağı olmayı başardı.

Bu yıl dördüncüsü düzenlenecek olan Bodrumfest ile, Bodrum Belediyesi yine dünyaca ünlü isimleri Bodrum Kalesi'nde ağırlamaya ve sanatseverlere unutulmaz bir festival yaşatmaya hazırlanıyor. Festival'in bu yılki konukları henüz kesinlik kazanmadı. Ancak programı Mayıs sonunda Biletix'den ve Bodrum Belediyesi'nin sitesinden izlemek mümkün olacak. Yine de şimdiden adayların müthiş olduğunu söyleyebiliriz.

Belediyelerin kaliteli, çağdaş kültür ve sanat etkinliklerini gerçekleştirmeleri, yarının kentlilerinin daha barışsever olması için yapılacak en iyi yatırım olmaya devam ediyor. Darısı diğer belediye festivallerine...

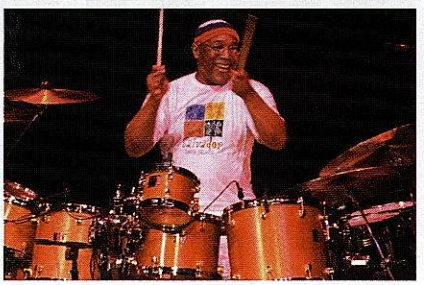

Festivalin ayrıntılı programı ve bilgi için: İnfo@bodrum.bel.tr / www.bodrum.bel.tr ve www.leo.com.tr

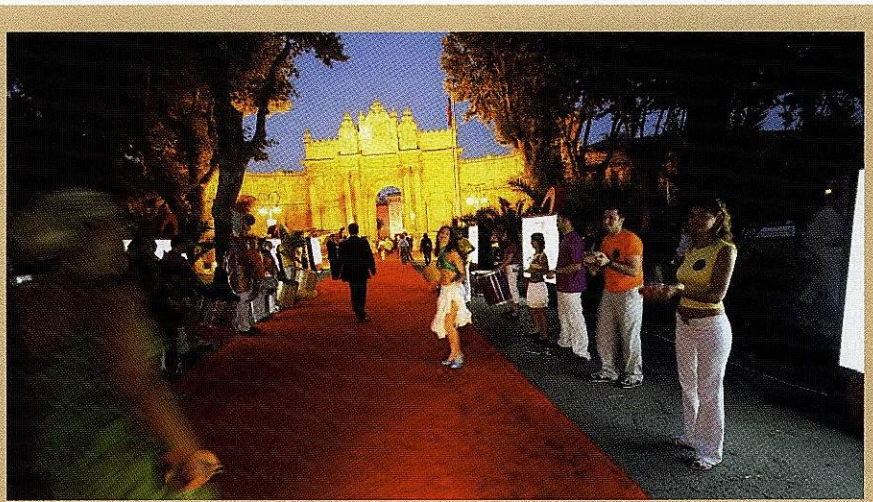

Ankara'da Latin rüzgarları esecek...

Başkent, Mayıs ayında çok renkli bir sokak festivaline evsahipliği yapmaya hazırlanıyor. Latin ülkeleri büyükelçilikleri, Cadde Arjantin Dükkan Sahipleri, Ankara Büyükşehir Belediyesi, Ankara Caz Derneği ve Ankara Dans Kulüpleri destekleriyle, LEO Organizasyon tarafından gerçekleştirilecek "Latin Festivali", 26-27 Mayıs tarihlerinde Ankara'nın en hareketli caddelerinden biri olan Arjantin Caddesi'nde karnaval havası estirecek.

Arjantin, Brezilya, Şili, Küba gibi birçok Latin ülkesinin sanat ve renklerini bir sokak festivali havasında sunmayı hedefleyen "Latin Festivali" nde, bu ülkelerin müzik ve dans gruplarının gösterileri yer alacak. Festival boyunca Cadde, katılan ülkelerin standları, ülke bayrakları, renkli sokak süslemeleri ile tam bir festival alanına dönüştürülecek.

Festivale danslarıyla renk kadacak gruplardan biri, Brezilyalı Vurmalı Çalgılar Topluluğu "Bate Bumbo".8 ile 12 kişiden oluşan, tamamen otantik Brezilya ve Latin vurmalı çalgılarıyla, kimi zaman da kutu, şişe, plastik gibi malzemeleri vurmalı çalgılar olarak kullanan grup, insanın kanını kaynatan müziklerine kıvrak danslarıyla eşlik edecekler.

Bate Bumbo'nun yanısıra kapoaera dansçılarının gösterilerileri de festival kapsamında yer alacak.

2 gün sürecek festivalde, sokaklarımızla ve dış mekanlarla ilgili farkındalığı artırmak, uzun vadede caddenin ve sokakların "revize" edilmesi için bir farkındalık yaratmanın yanısıra, Latin kültürünü halkla buluşturmak hedefleniyor.

Can Ergelmiş
canergel@hotmail.com

Spyro Gyra İstanbul'da...

Günümüzün ve geçtiğimiz çeyrek asrın en ünlü ve en dikkat çekici jazz topluluklarından biri olan Spyro Gyra, 20 Mayıs Pazar akşamı özel bir performans için Parkorman'da sahne alacak. Topluluk, çeyrek asırdan uzun bir süredir jazz dünyasında bulunuyor. Özellikle, sürekli olarak değişen müzik trendlerinin arasında kendi üslubunu değişerek koruyabilen ve aynı zamanda popülaritesini sürdürebilen topluluk, şimdiye dek 29 albüm kaydetti. Spyro Gyra, bu süre içerisinde aralarında yedi Grammy ödülünün bulunduğu onlarca ödül aldı. Parkorman'da gerçekleştirecekleri konserden önce, sizlere topluluğu kısaca tanıtacağız.

Topluluğun temelleri 1975 yılında Jay Beckenstein ve Jeremy Wall'ın New York'ta bir barda birlikte çalmasıyla atıldı. Bir süre çalan ikili, müzikseverlerin ilgisini çekmeye başlayınca, bir isimleri olması gerekti. Beckenstein, bunun üzerine eski biyoloji derslerinden hatırladığı bir canlı türü adı olan "Spirogira" adını önerdi. Sonra da, konserleri düzenleyenin yanlış yazmasıyla birlikte topluluğun adı "Spyro Gyra" kaldı.

Topluluğa Tom Schuman'ın katılımıyla birlikte Spyro Gyra oluştu. En başta, sadece küçük stüdyolarda ufak tefek kayıtlar gerçekleştiren ve sadece yerel mekanlarda konserler veren topluluk, kısa zamanda hem kendini çok geliştirdi, hem de müziğiyle büyük ilgi çekmeyi başardı. 1978 yılında yayınladıkları ilk albüm olan Spyro Gyra'nın ardından, 1979 yılında kaydettikleri Morning Dance albümüyle birlikte büyük başarı yakaladılar. 1980'lerin başında da, uluslararası konserler vermeye başladılar.

1977 yılından beri kaydettikleri 20'den fazla albümle birlikte, Spyro Gyra, dünyadaki en dinamik canlı performanslardan bazılarına imza attılar. İcra ettikleri müzik hakkında kendilerine soru sorulduğunda da, birçok müzisyenden alışmış olduğumuz cevabı alıyoruz: Kendi tarzlarını "Spyro Gyra'nın tarzı" olarak tanımlamayı seçiyorlar. Kendilerine özel bir sound, özel bir üslup ve tarz içerisinde müzik yapan topluluk, bu şekilde hem hayran kitlelerini korumayı başarıyor, hem de tutarlı bir yol izliyor.

Topluluk, günümüzde Jay Beckenstein (alto saksofon), Tom Schuman (piyano, klavye), Julio Fernandez (gitar), Scott Ambush (bas gitar) ve Bonny Bonaparte'dan (davul, perküsyon) oluşuyor.

Bir anlamda topluluğun beyni ve isim babası olan Beckenstein, beş yaşında piyano, yedi yaşında ise saksofon çalmaya başlamış. Babasının görevi sebebiyle Almanya'da gençliğini yaşayan sanatçı, 60'lı yıllarda Amerika'daki komplike jazz atmosferini yaşayamamış. Almanya'da R&B topluluklarında çalan, müziğini Avrupa geleneklerini hissederek geliştiren Beckenstein, üniversite okumak için tekrar New York'a döndü. Beckenstein'ın yanı sıra, Schuman, Fernandez, Ambush ve Bonaparte çok farklı müzik geçmişi olan, farklı hayat deneyimlerine ve kültürel birikimlere sahip müzisyenler. Topluluk içerisindeki uyumla birlikte oluşan yaratıcı ruhun asıl sebeplerinden biri de bu.

Topluluk, 2001 yılında kaydettiği In Modern Times albümüyle birlikte, kırılması zor bir rekora imza attı ve Billboard Modern Jazz listelerinde 64 hafta boyunca üst sıralarda bulundu. Bu da, topluluğun müziğinin halen popüler ve ilgi çekici olduğunun en büyük göstergelerinden biri.

Spyro Gyra'nın en son albümü, 2006 yılında kaydettikleri Wrapped In A Dream. Topluluk, bu albümle bir kez daha Grammy'e aday gösterildi. Albümleri kadar canlı performansları da son derece başarılı, enerji dolu ve heyecanlı olan topluluğun, Parkorman'da müzikseverlere çok iyi bir performans sunacağına eminiz. Önümüzdeki ayların en iyi konserlerinden biri olacağı şüphesiz...

Spyro Gyra

İstanbul'da...

AVUSTRALYA'NIN EN ÜNLÜ JAZZ DÖRTLÜSÜ TÜRKİYE TURUNDA

Michelle Nicolle Quartet, ilki 17 Nisan'da Ankara Swissotel'de, diğeri ise 19 Nisan'da İstanbul Babylon'da olmak üzere Türkiye'de iki konser gerçekleştirecek.

Avustralya'nın bol ödüllü jazz divası, vokalist Michelle Nicolle ve Dörtlü'sü, Nisan 2007'de Anzak Günü anma etkinlikleri çerçevesinde ve Avrupa ve Asya turneleri kapsamında İstanbul ve Ankara'da konserler vermeye hazırlanıyor.

Anzak Günü her yıl 25 Nisan'da Türkiye'de, Gelibolu Yarımadası'nda düzenlenen şafak ayini ile kutlanırken, Avustralya'nın dört bir köşesi de Çanakkale Savaşları esnasında hayatını kaybeden Avustralyalı askerleri anmak için düzenlenen çeşitli törenlere sahne oluyor. Anzak Günü her ne kadar hatıraların ve hüzünün başrolde olduğu bir gün olsa da, gerçekleşen etkinlikler bu geleneğin doğduğu topraklar olan Türkiye'de Avustralya ve Türk halkları arasında karşılıklı saygının ve derin bir dostluğun temellerinin de atılmasını sağladı.

Avustralya Büyükelçiliği Ankara, bu derin dostluktan ilham alarak, Avustralyalı Türk İş Adamları Derneği ve Ankara Caz Derneği'nin katkılarıyla, Türkiye ve Avustralya arasındaki kültürel bağları güçlendirmeyi amaçlamaktadır; ve bu amaçla düzenlenen etkinlikler kapsamında Michelle Nicolle Dörtlüsü, Avustralya jazz'ının en iyi örneklerini Türk sanatseverlerle buluşturacaktır.

Melbourne'da yaşamını sürdüren aranjör-kompozitör, jazz vokalisti ve aynı zamanda grubun beyni Michelle Nicolle, tüm bunların yanısıra Avustralya'nın en iyi kadın jazz vokallerinden birisi olarak da çok önemli bir yere sahip. Michelle'in yüksek oktavlı olağanüstü sesi sayesinde sürekli yükselişte olan kariyeri sonunda ona Avustralya'nın dünya çapında en büyük jazz şarkıcısı ünvanını da beraberinde getirdi.

Her biri çok büyük bir beğeni ile karşılanan beş büyüleyici albüme imza atan ünlü sanatçının son albümü 'What Kind Of Fool' ise Kasım 2005'te müzik marketlerde yerini aldı. Michelle, aynı zamanda, 1998 yılında Melbourne'da düzenlenen Wangaratta Uluslararası Jazz Festivali'nde çok saygın bir ödül olan "Ulusal Jazz Ödülü"nün de sahibi oldu. Michelle Nicolle Quartet şu isimlerden oluşuyor: vokalde Michelle Nicolle, gitarda Carl Dewhurts, akustik basta Tom Lee, ve davulda Rony Ferella.

"Michelle Nicolle ülkedeki tüm diğer jazz vokalistlerinden çok üstte bir yere sahip. Avustralya jazz'ı asla bundan daha iyi olmamıştı." The Weekend Australian

"Michelle Nicolle çok ender rastlanan doğal bir yeteneğin yanı sıra, söyleyişinden, yorumlayışına, emprovizasyonundan ve kendini ifade edişine yayılan müthiş bir dehaya sahip." Sydney Morning Herald

BESTSELLER SERİNİN İKİNCİ KOLEKSİYONU

KOLEKSİYON BÜYÜK RESSAMLAR II

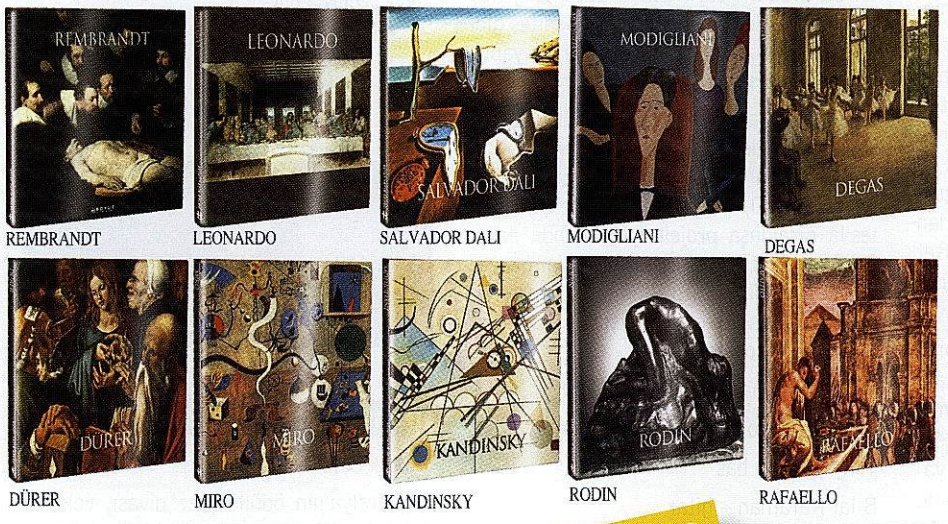

Sanat tarihinin dahi ressamlarının eserlerini içeren 10 albüm kitaptan oluşan Büyük Ressamlar Koleksiyonu'nun ardından şimdi de **Büyük Ressamlar Koleksiyonu II** satışa sunuluyor.

Hemen arayın, koleksiyonunuzu ayırtın; **Kuşe kağıda basılı, sert kapaklı, 340x325 mm ebatlarındaki** eşsiz albüm kitaplar adresinize gönderim ücreti alınmadan gelsin.

Toplam 10 kitaptan oluşan bu eşsiz koleksiyonun tamamı **319 YTL.** Üstelik **20 ay taksit** avantajı ile...

Büyük Ressamlar Dizisi

KOLEKSİYON I	KOLEKSİYON II
1- MONET	11- REMBRANDT
2- VAN GOGH	12- LEONARDO
3- VERMEER	13- SALVADOR DALI
4- CEZANNE	14- MODIGLIANI
5- TOULOUSE-LAUTREC	15- DEGAS
6- KLIMT	16- DÜRER
7- PICASSO	17- MIRO
8- MICHELANGELO	18- KANDINSKY
9- GOYA	19- RODIN
10- GAUGUIN	20- RAFAELLO

AYDA SADECE **15.95 YTL**

BOYUT YAYIN GRUBU

Boyut Yayın Danışma Merkezi

0212 444 53 53

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Babylon baharı...

Terry Evans & Band

4 Nisan Çarşamba

Folk ve delta-blues'un tartışmasız bir numarası olan Terry Evans çarpıcı vokal tekniği ile Babylon sahnesinde olacak.

Delta Blues dünyasının kalbi olan Mississippi, Vicksburg'da doğan Evans, çok küçükken başladığı kilise korolarında, hem tenor hem bariton hem de bas olarak vokal tekniğini geliştirdi. Önceleri sadece gospel müziği ve kültürü ile ilgilenen Terry, zamanla Elmore James, Little Walter, Albert King ve B.B. King gibi isimleri dinlemeye ve onlardan etkilenmeye başladı. Böylece soul ve blues ile tanışan sanatçı, 60'larda profesyonel müzik hayatına The Knights adındaki cappella grubu ile başladı. The Nights ile güneydeki çok sayıda klüpte sahne alan ve turneler gerçekleştiren Evans, aynı dönemde gitar çalmayı öğrendi ve şarkı yazmaya başladı. John Fogarty ile birlikte çalıştığı Eye Of The Zombie'nin altın plak kazanmasından sonra Ry Cooder, Joan Armatrading, John Lee Hooker, Boz Scaggs, Maria Muldaur ve Pops Staples ile sahne ve stüdyo çalışmaları gerçekleştirdi. Bu isimler Evans'ın çok sayıda şarkısına da albümlerinde yer verdiler.

1970'lerin başında Bobby King ile biraraya gelen Evans, uzun süre çok sayıda prestijli festivalde ve kulüpte sahne aldı. Daha sonra King'in referansı ile efsanevi Ry Cooder ile çalışmaya başladı. Bir yandan King ile turnelerini sürdüren Terry Evans diğer yandan Cooder'ın Chicken Skin Music, Get Rhythm, Show Time and Slide Area albümlerinde vokaliyle yer aldı.

İlk solo kaydı olan Down in Mississippi'yi Crossroads filminin soundtrack'i için kaydetti. Ry Cooder ile uzun yıllar ABD, Avrupa ve Japonya'yı kapsayan turneler gerçekleştiren Evans, Bobby King ile 2 albüm yayınladıktan sonra solo kariyerine yöneldi. Bugüne kadar Walk That Walk, Come To The River, Puttin It Down ve 2005 yılında yayınlanan Fire in the Feeling'in de bulunduğu 6 solo albüm yayınladı. Terry Evans, blues dünyasının en dinamik vokalist ve şarkı yazarlarından biri olarak başarılı sahne performansları ve izleyicisiyle kurduğu farklı iletişimle dikkatleri üzerine çekmeyi sürdürüyor.

Terry Evans - Vokal/gitar

Ken Scandlyn - Gitar/armonika/vokal

Kenny Dew - Bas/vokal

Phil Bloch - Davul

El Pluma Band

11 Nisan Çarşamba

Akbank 16. Jazz Festivali'ndeki heyecan verici performansın ardından El Pluma Band bir kez daha Babylon'da. İki yıldır çalışmalarını İstanbul'da sürdüren vurmalı çalgılar ustası William Cardoso yeni projesi El Pluma Band'da geleneksel Küba standartlarını latin ve jazz coğrafyasına taşıyor. Klasik perküsyon eğitimi alan Cardoso, Heineken Of Montreal, Barbados, Berlin ve San Francisco jazz festivallerinde sergilediği sahne performanslarıyla ismini duyurmuştu. Cardoso ayrıca, Habana Ensemble, Roy Hargrove, Alex Acuna ve John Benites gibi Afro-Küba jazz geleneğinin devleriyle yaptığı çalışmalarla anılıyor.

El Pluma Ban projesinde William Cardoso'ya eşlik edecek olan ünlü başçı Tony Jones ise, John Blake, Blue Magic, Billy Paul, Taj Mahal, Eartha Kitt ve The Blue Notes'la ortaklaşa projeleriyle tanındı. Jazz, R&B, pop hatta klasik müziğe kadar uzanabilen Jones dışında El Pluma Band projesinin diğer üyesi ise genç ve yetenekli piyanist Çağrı Sertel olacak.

William Richard Cardoso – davul

Louis Ernesto Gomez – perküsyon

Tony Jones – bas

Bilal Karaman – gitar

Çağrı Sertel – klavye

Serkan Çiftçi – trompet

Bulut Gülen – trombon

Selen Gülün Trio - Sürprizler

17 Nisan Salı

Sınırları çağdaş müzikten jazz'a uzanan geniş bir yelpazede eser veren bir besteci ve değişik grup formatlarında kendini ifade eden bir piyanist olarak tanıdığımız Selen Gülün'ün yeni denizlere açılma isteği bu kez onu belki de en eski müzikal formlardan birinin kıyılarına taşımış: şarkı.

Pop, rock ve jazz tınıları taşıyan ve türkçe sözlü olan bu şarkılar tüm bu türlerin harmanlanarak doğaçlama temelinde yükseldiği bir ses örgüsü oluşturuyorlar. Uzun süredir birlikte çalışan trio'nun müzikal olgunluğu ve uyumu üzerinde yükselen Selen Gülün'ün yumuşak ama isyankar vokalli parçaları, "Sürprizler" adı altında Rec Jazz etiketiyle Aralık 2006'da yayınlandı. Selen Gülün Trio Babylon konserinde albümün tüm şarkılarını ve daha önce hiç kaydedilmemiş yepyeni çalışmalarını seslendirecek.

Selen Gülün – piyano

İlker Özalp – bas

Emir Özoğlu – davul

Michelle Nicolle Quartet

19 Nisan Perşembe

Avustralya'nın ödüllü jazz divası, vokalist Michelle Nicolle, grubuyla birlikte Anzak Günü anma etkinlikleri ve dünya turnesi kapsamında İstanbul'da. Çalışmalarını Melbourne'da sürdüren çok yönlü jazz dehası Nicolle Avustralya'nın en iyi jazz vo-

kallerinden birisi olarak da çok önemli bir yere sahip. Michelle'in yüksek oktavlı olağanüstü sesi ona Avustralya'nın dünya çapındaki en önemli jazz şarkıcısı ünvanını kazandırdı.

Michelle Nicolle : Vokal

Carl Dewhurts : Gitar

Tom Lee : Akustik Bas

Rony Ferella : Davul

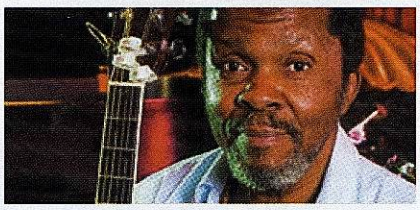

Terry Callier Chicago

25 Nisan Çarşamba / 26 Nisan Perşembe

Garanti Jazz Yeşili konserleri kapsamında folk-jazz'ın gizemli sesi Terry Callier İstanbul'da hayranlarıyla buluşuyor.

Jerry Butler, Ramsey Lewis ve Curtis Mayfield'ın yakın arkadaşı olan Callier onların da desteği ile ilk stüdyo kayıtlarını 1962 yılında gerçekleştirdi. İlk single'ı ise aynı yıl Look At Me Now adıyla yayınlandı. Daha sonra 1970'lerin sonuna kadar çok sayıda performans gerçekleştirdi ve I Just Can't Help Myself, Turn You to Love ve efsanevi Sign of the Times'ın yer aldığı çok sayıda hit yayınladı ve the Montreux Jazz Festival'de unutulmaz bir performans sergiledi.

Daha sonra kendini kızına adayarak ani bir kararla 1983'te müziği bırakan Callier uzun yıllar University of Chicago'da tamamladığı bilgisayar programcılığı eğitiminin ardından yine orada çalışmayı sürdürdü. İngiliz DJ'lerin 1990'ların başında eski kayıtlarından yeniden keşfederek setlerinde yer vermeye başladıkları Callier'nin yıldızı bu kez beklenmedik bir şekilde İngiltere kulüp dünyasında parlamaya başladı. Ünlü Acid Jazz Records'ın başkanı Eddie Pillar'ın teklifini reddedemeyen Callier, hepsi birbirinden başarılı geçen kulüp performansları için Chicago ve Londra arasında mekik dokumaya başladı.

Terry Callier, 2000'lere yaklaşırken kulüp performanslarının ardından bu kez yeniden stüdyoya kapandı. Konuk olarak yer aldığı Beth Orton'un Best Bit EP'si ile sesi uzun yıllar sonra ilk kez hayranlarına profesyonel kayıtlarla ulaşırken bir yıl sonra 1998 yılında dönüş albümü Timepeace'i yayınladı. Albüm, dünya barışına gerçekleştirdiği katkı sebebiyle Time For Peace ödülünü kazandı.

Bu beklenmedik sürpriz sonucu Chicago Üniversitesindeki tüm öğrenci ve iş arkadaşları Callier'nin gizli tuttuğu müzisyen kimliğini de öğrenmiş oldular.

Callier Timepeace'ten bu yana aralarında Speak Your Peace ve 2005 tarihli Lookin Out'un da bulunduğu birbirinden başarılı beş albüm yayınladı. Sanatçı çalışmalarını hız kesmeden sürdürüyor.

Terry Callier - Vokal

Chris Kibble - Klavye

Dave Barnard - Bas

Bosco De Oliveira - Perküsyon

Gary Plumley - Saksofon & Flüt

Nicolas Michael France - Davul

Larry McCray & Band

2 Mayıs Çarşamba

Geleneksel Blues'u yenilikçi 21. yy'a taşıyan isimlerden biri olarak anılan usta gitarist Larry McCray, ilk iki albümü Ambition ve Delta Hurricane ile kalıpları yıkacağının ve blues'da yeni jenerasyonun sesi olacağının sinyallerini vermişti. McCray'in gitar'la tanışması ablasının da üyelerinden biri olduğu Arkansas'da turlayan the Rockets adlı grup sayesinde oldu. Freddie King plakları ile blues'a bağlanan McCray, bir süre The Rockets'la turladı. Daha sonra Jimi Hendrix ve the Allman Brothers gibi isimlerin etkisiyle kendine özgü rock etkileşimli blues müziğini yarattı ve kendi kardeşleriyle ilk grubunu kurdu.

1991 yılındaki ilk albümü Ambition'ı aynı anda General Motors'da çalışırken Detroit'teki bir arkadaşının evinin bodrumunda kaydeden McCray, modern blues'un köşe taşlarından biri olarak kabul edilen bu albümle, rock, blues ve soul ezgilerini aynı çizgide buluşturmayı başardı. Daha sonra Albert Collins ile turneler gerçekleştiren sanatçı, 1993 yılında yayınlanan Delta Hurricane ile yükselişini sürdürdü. McCray daha sonra sırasıyla, Climbin Up, Meet Me At the Lake, Born to Play the Blues ve Believe It albümlerini yayınladı.

Larry McCray - gitar / vokal

Noel Neal - bas / vokal

Steve McCray - davul

Fred Wesley & The JB's

9 Mayıs Çarşamba / 10 Mayıs Perşembe

James Brown'la gerçekleştirdiği unutulmaz performanslar ve stüdyo çalışmalarıyla tüm dünyada büyük bir hayran kitlesine sahip olan Fred Wesley, The JB's ile birlikte iki heyecanlı gece boyunca Garanti Jazz Yeşili konserleri kapsamında Babylon'da...

Funk ve jazz'ın köşe taşlarından biri olan ünlü trombon virtüözü ve vokalist Wesley, George Clinton'dan Bootsy Collins'e kadar çok sayıda isimle gerçekleştirdiği çalışmalarla 70'lere adeta damgasını vurdu. Brown'la birlikte R&B'den soul ve funk'a çok sayıda türe uzanan Wesley, Brown'un ardından George Clinton'la birlikte kurucuları arasında yer aldığı The Horny Horns ile sahne ve stüdyo çalışmaları gerçekleştirdi.

Daha sonra bir diğer efsanevi isim olan Count Basie ile çalışmaya başladı. 1988 yılına kadar farklı gruplarla çalışan Wesley bu yıl ilk albümünü To Someone adıyla yayınladı. Bu albümü sırasıyla New Friends, Comme Ci Comme Ca gibi eleştirmenlerden tam puan alan albümler izledi.

35 yıllık kariyeri boyunca, Ray Charles, Ike & Tina Turner, Usher, Lionel Hampton, Randy Crawford, Vanessa Williams, The SOS Band, Camoe ve De La Soul gibi yeni ve eski çok sayıda yıldız isimle aynı sahnede çalışan Fred Wesley'in şarkıları bir çok sanatçı tarafından sample olarak ta kullanıldı. The James Brown Band, Pee Wee Ellis ve Maceo Parker ile adeta efsaneleşen turneler gerçekleştiren Wesley, 2002 yılında Hit Me, Fred : Recollections of a Sideman adında bir otobiyografi yayınladı. Aynı yıl çok sayıda yetenekli jazz müzisyenini biraraya getirdiği Cuda Wuda Shuda albümü yayınlandı.

Wesley profesyonel müzik kariyerinin yanısıra aynı zamanda bir öğretmen olarak Greensboro'daki the School of Music at the University of North Carolina'da jazz derslerini de sürdürüyor.

Fred Wesley : trombon & vokal

Ernie Fields Jr : tenor saksofon

Gary Winters : trompet

Reggie Ward : gitar

Peter Madsen : klavye

Dwayne Dolphin : bas

Bruce Cox : davul

Verdi'den yeni bir
opera dinlediğinizi hayal edin.
BMW'nin tercihi
Castrol

Şimdi de duyularınıza hitap eden yeni bir dünyada sürüş keyfini hayal edin.

Yeni BMW X5. Her akımın bir lideri vardır.

Segmentini sayısız yenilikle tanıştıran liderin yaratıcı gücü sürüş keyfini yeniden yarattı. Yeni BMW X5. Tam hayal ettiğiniz gibi.

Yeni BMW X5

Borusan Otomotiv
BMW Distribütörü
BMW İletişim Merkezi
0212 337 66 22
www.bmw.com.tr

Sheer
Driving Pleasure

Hülya Tunçağ
htuncag@portecho.com

İstanbul Jazz Center'da New York Rüzgarı...

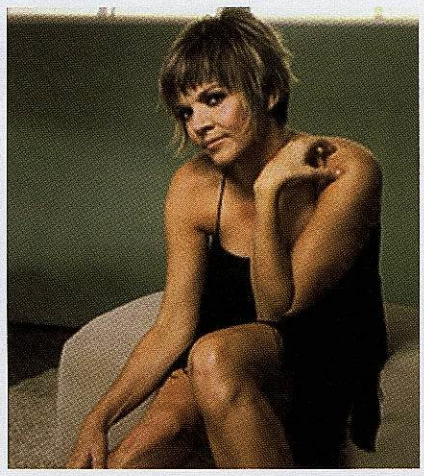

KARRIN ALLYSON

7-8 Nisan

24. Ankara Müzik Festivali'nde sahne alacak olan sanatçı ile ilgili geniş bilgi dergimizin 66 sayfasında yer almaktadır.

STANLEY CLARKE

17-18 Nisan

Stanley Clarke (b)
Ruslan Sirota (keyb)
Christian Gâlvez (b)
Ronald Bruner (d)

Jazz dünyasına Philadelphia Academy of Music'den giriş yapan Clarke 1971'de jazz dünyasında büyük bir etki uyandırdı. New York'a gelmesinin hemen ardından ünlü grup liderleri olan Horace Silver, Art Blakey, Dexter Gordon, Joe Henderson, Pharaoh Saunders, Gil Evans, Stan Getz ve genç piyanist Chick Corea ile birlikte çalışmaya başladı.

Bütün bu müzisyenler kısa sürede Clarke'nin üstün akustik bas yeteneğinin kusursuz dengesini ve müzikal bütünselliğini fark ettiler. Sadece basslines da ki ustalığı ve basın geleneksel görevi olan timekeeping haricinde Clarke bas kahramanları olan Charles Mingus, Scott LaFaro ve diğerlerinin(başçı olmayan John Coltrane de dahil) etkisiyle melodi ve lirik duygu yüklü bir teknikle çalmayı başarmıştır. Clarke melodik solist rolünü basa verdi ve açıkça bunu da başardı.

Clarke ve Corea kurduğu Return to Forever adlı jazz/fusion grubu ile melodiyi basın kurması ve basın sahnenin önüne çıkarılması

meyvelerini verdi. RTF quartetin her elemanının güçlü müzikal kişilikleri, komozitör yanları ve enstrümental sesleri için bir vitrindi. RTF 8 albüm kaydı yaptı, 2 tanesi altın plak (wildly başarılı Hymn of the Seventh Galaxy ve Classic Romantic Warrior), bir tanesi grammy ödülü (No Mystery) alan ve sürekli olarak farklı ödüllere aday oldu. Ve bu bir jazz grubuydu!

Daha sonra Stanley, elinde ünlü Alembic bası, tüm dünyada yankı uyandıran 'round the world'u yayınladı. Ayrıca 1970'lerde ilk elden bas daha sonra tüm basçı/ solist/ bandleader'ın peşinden geleceği bas devrimini başlattı. 1974 de adını verdiği Stanley Clarke albümünü çıkardı. 1976 da Stanley albüme adını veren parçanın gerçek bir bas ilahisi olarak anıldığı School Days albümünü çıkardı.

Clarke turnelerde liderlik eden, birçok ülkede altın plak almış albümlere sahip ilk basçıdır. Daha 25 yaşındayken efsane onun tanımlamak için kullanılırdı. Aynı zamanda elektrik ve akustik Basta virtüoz olarak nitelenen ilk basçıdır. Stanley 2 yeni enstrüman icat etmiştir: piccolo bas ve tenor bas. Piccolo bas New York Luthier Carl Thompson tarafından Stanley'in tarifine göre yapıldı. Tonu geleneksel elektrik bas gitardan bir oktav daha fazladır. Tenor bas ise standart alembic bastan çeyrek boy daha yüksek olan bir bastır. Bu enstrümanlar aracılığla Clarke müziğinin sınırlarını genişletmesini sağladı.

Akustik ve elektrik jazz dünyasının şimdiki kralı, 1981'de George Duke ile Clarke/ Duke Project takımını kurdu. İkili "Sweet Baby" ile en iyi 20 hit parça arasına girmeyi başardılar, 3 albüm çıkardılar ve bu günlerde kadar uzanan turnelere düzenlediler. Bir lider veya üye olarak katıldığı projelerin bazıları şunlardır: Jeff Beck (world tours, 1979), Keith Richards' New Barbarians (World Tour, 1980), Animal Logic (Stewart Copeland ile iki albüm ve turneler, 1989), The "Superband"(Larry Carlton, Billy Cobham, Najee, ve Deron Johnson birlikte 1993-94), The Rite of Strings (Jean Luc Ponty ve Al Di Meola, 1995) ve Vertu' (Lenny White ile, 1999). Clarke neredeyse bir basçının alabileceği tüm büyük ödülleri almıştır. Bunlar arasında Grammyler, Emmyler, altın ve platin albümler, Rolling Stones'un yılın ilk yılın jazz'cısı ödülü ve 10 yıl boyunca Playboy's Music Award en iyi basçı ödülü bulunmaktadır.

1985'lerde sürekli peşinden koştuğu yeni başarılar Stanley'nin sınırsız yaratıcı enerjisini film ve televizyon çalışmalarına yönlendirdi. Pee Wee's Playhouse için Emmy adayı olan tema ile televizyon dünyasına giriş yaptı. Beyaz perde ise çok etkili filmler olan Boys N the Hood, What's Love Got to Do With It (the Tina Turner Story), Passenger 57, Higher Learning, Poetic Justice, Panther, The Five Heartbeats, Little Big League ve Romeo Must Die'de kompozitör, orkestra şefliği, kondüktörlük ve performansı ile kendini gösterdi. Ayrıca Micheal Jackson'un Jon Singleton'un yönettiği "Remember the Time" adlı klibinde rol aldı.

Stanley'in sanat yeteneği klasik, jazz, R&B ve pop deyimlerini kapsar. Bir insan için herhangi birinde başarılı olmak yeterli iken, Stanley uğraştığı tüm alanlarda başarılı olmuştur. Ve Hala Philedelphialı gencin ruhuyla ilerlemeye devam etmektedir.

2001 yılında, ilk aşkına daha resmi bir şekilde dönüş yaptı: konser vermek, albüm kaydı yapmak ve bas gitar çalmak. Bu inanılmaz müzisyenin biyografisi, Stanley'nin kendisi gibi, süreç içinde çalışmaya devam ediyor.

CHIERA CIVELLO

26-27-28 Nisan

New York'da yaşayan Roma doğumlu Chiara Civello pop, jazz kabare ve latin müzik etkisinde

çeşitli müziklerle ilgilenen eklektik ve geniş kapsamlı bir şarkıcı ve bestecidir. Civello geçmişte jazz performansları sergilemesine rağmen, o her zaman jazz şarkıcısı veya a bebop puristi olarak nitelenemez. Belirgin bir tanım vermek gerekirse Civello, Sade, Basia, Norah Jones , Nellie McKay'a yakın albümler çıkarmıştır. Jazz etkisi hemen hemen her zaman Civello'nun pop albümlerinde kendini derinden gösterir. Amerika'ya yerleşmesiyle birlikte alto saksofon çalan Phil Woods ve gitarist Mike Stern gibi büyük jazz müzisyenleriyle çalışma fırsatı buldu. Civello'nun tüm etkilerini sıralamak zaman alabilir: Joni Mitchell, Sade ve Sting'den, Ella Fitzgerald, Julie London ve Billie Holiday gibi isimlere kadar uzanacak bu liste müzik hayatına fazlasıyla yansıdı. Astrud Gilberto, Gal Costa, Ivan Lins ve Antonio Carlos Jobim gibi büyük isimler üzerinden Brazilya jazz'ı ve popu da Civello üstünde güçlü bir etki bırakmıştır. Anadili İtalyanca olmasına rağmen, şarkı sözlerinin çoğu İngilizcedir. Civello 4 (İngilizce, İtalyanca, Portekizce ve İspanyolca) dilde şarkı söyleyip, şarkı sözü yazabilmekte ve İngilizce performans sırasında az da olsa İtalyan aksanını hissettirmektedir. İngilizceye hakimiyeti çok üstün olan sanatçının aksanı, performansının karakterine etki eder.

Civello 17 yaşında hala İtalya da yaşarken, Mario Raja Big Bang için vokalistlik yaptı. Daha sonra İtalya'da çok meşhur olan jazz davulcusu Roberta Gatto'nun yanında çalıştı. 1993'de ünlü Berklee Kolej'den burs kazandıktan sonra Boston'a taşındı ve 1998'de buradan mezun oldu. Civello, Boston Jazz Society Award ve Cleo Laine Award gibi ödüllere de layık görüldü. 2000 yılında Civello Boston'dan tecrübeli prodüktör Russ Titelman ile tanıştığı New York'a taşındı. Titelman'ın birlikte çalıştığı diğer büyük isimler arasında Paul Simon, Rickie Lee Jones, Randy Newman, Eric Clapton, Steve Winwood, Gordon Lightfoot, James Taylor ve Brazilyalı sanatçı Milton Nascimento da vardır. Civello'nun ilk albümü olan "Verve" Şubat 2005'de Amerika'da yayınlandı.

Pamela Knowles

Pamela Knowles (vo)

Art Hirohara (p)

Kağan Yıldız (b)

Cengiz Baysal (d)

Etkili ve duygulu bir niteliğe sahip sesi ile Knowles muhteşem bir şarkıcıdır.

Sydney Morning Herald

Söylediği şarkıyı dramatize ederken yüksek tempolarda gezinebilen etkili bir şarkıcıdır Knowles.

Cadence Magazine

Knowles'ın sesinin duman ve bal arasında gidip gelen bir tınısı vardır ve muhteşem bir denge ve tonlama ile söyler.

Australian Financial Review

Pamela'nın şarkılarındaki enerji birçok aktif deneyimlerindeki farklı seyircilerinden gelir. Tiyatro dalında doktora derecesi sahibi olan Knowles, American Conservatory Theatre ve London Academy of Music ve Dramatic Art mezunudur. Uzun yıllar New York'da aktrislik yaptıktan sonra Avrupa'ya yerleşti. Yeteneğinin cazibesi Knowles'ı dünya çapında bir müzikal maceraya çıkardı. New York'da jazz kulüplerinde, Londra'da Ronnie Scott's Club'da funky latin-jazz explosionsu ile bir Paris jazz kilerinde seyircilerini etkilemeyi her zaman başardı. Ayrıca Claude Bolling's Big Band, Christchurch Symphony Orchestra ile konserlerde yer almak ve Avustralya ve Yeni Zelanda'da jazz festivallerine katılmak da bu maceranın bir parçasıydı. Manly Jazz Festivalinde, Sydney Town Hall'da ve Don Burrows ile Nat Adderley konserlerinde yer aldı. Ronnie Scott's'da Dave Holland Quartet ile sahne aldı. Ayrıca Knowles, Hollywood Roosevelt Hotel in Cine Grill gece kulübünde ve Los Angeles Jazz Bakery'de sahne aldı. Yakın zamanlarda Pamela ve quinteti New York'da The Public Theater'daki Joe's Pub 'da son albümü olan Thirteen Kinds of Desire performansları düzenlemektedir.

Sahne deneyimlerinin yanısıra Knowles defalarca BBC Radio London, ABC Radio Sydney için jazz broadcastslerde performans sergiledi ve Christchurch Symphony Orchestra ile Radio New Zealand'a konuk sanatçı olarak katıldı.

Pamela'nın Love Dance ve Boite de Jazz isimli kendi prodüksiyonu olan ilk iki albümü kritikler tarafından günümüzün seçkin jazz vokalistlerinden biri olarak kabul edilmesini sağlamıştır. Pulitzer ödüllü Yusef Komunyakaa ve Knowles'un kendisi tarafından hazırlanmış olan son albümü Thirteen Kinds of Desire samimi, prokotativ bir dille yenilenmiş mit ve çağdaş öykü anlatıcılığını şarkılar üzerinden sunar.

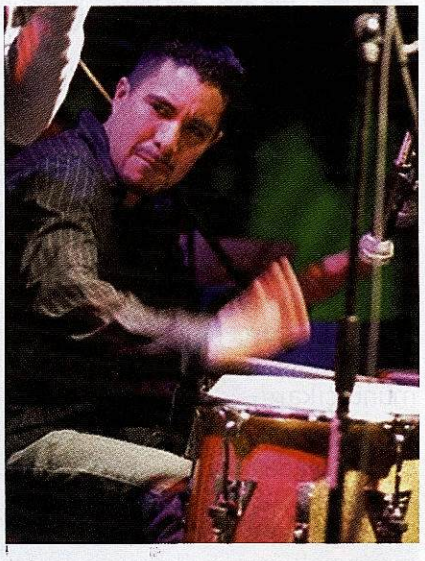

SAMUEL TORRES

17-18-19 Mayıs

Samuel Torres (perc)

Irving Acao (s)

Manuel Valera (p)

Felipe Cabrera (b)

Lukmil Perez (d)

SAMUEL TORRES

Kolombiya doğumlu olan Torres Universidad Javeriana'nin müzik kompozitörlüğü bölümünden mezun oldu. 12 yaşında perküsyon çalmaya başladı ve kısa sürede ailesiyle, arkadaşlarıyla ve şehirdeki farklı gruplarla çalmayı sürdürerek becerisini kanıtladı. Her ne kadar klasik perküsyon eğitimi almış olsa da; farklı stillerin, özellikle Latin ve jazz müziğinin, sound'unu ve ritmini kullanmayı sürdürdü. 1998'de dört yıl boyunca dünyanın tamamını beraber dolaştıkları Grammy ödüllü Arturo Sandoval ile Amerika'ya seyahat etti.

Amerika sürecinde Tito Puente, Chick Corea, Poncho Sanchez, Pete Escovedo, Dave Valentin, Michael Brecker, Don Byron, Claudio Roditi ve daha birçokları ile çalıştı. Ayrıca Florida Üniversitesi'nin Big Band'ında misafir sanatçı olarak sahne aldı. 4 Temmuz Esplanade 2000 ile Boston Pops'da, Singapur Sanat Festivali'nde, "5 de Mayo" Celebration 2001 ile The Nashville Symphony, The Hollywood Bowl Latin Festival 2001 ile The L. A. Philharmonic, Madarao, Japan'da 2001 Newport Jazz Festival'inde ve daha birçok etkinlikte yer aldı.

Torres'in üstün perküsyon yeteneği ona "The 2000 Thelonious Monk International Jazz Competition Percussion for Hand" yarışmasında ikincilik getirdi. Torres zevk sahibi dinleyicilerin ilgisini çeken, zorlu bir müzisyendir. Hız ve perküsyonu örtüştüren sanatsal, dinamik ve sakin vuruşlara sahip olan müzisyeni The Boston Globe: " Samuel Torres tarafından sunulan bir konga solosu hiç de insanca gözükmemektedir" cümlesiyle tanımlamıştır.

Jazz Dergisi yazarlarından Hülya Tunçağ ile JC'S'de Jazz Seminerleri...

Temmuz-Ağustos-Eylül dışında tüm yıl sürecek seminerlerin amacı, bilinçli jazz dinleme olgusu... Günümüzü iyi değerlendirebilmek için diğer sanat dallarında olduğu gibi jazz'ında kökenine inmek gerek. Bu nedenle ilk seminer olan jazz tarihi kısa ama öz bir biçimde verildi.

Eğitim programında yer alanlar;

17 Mart : Jazz'a giriş, terimler, kökler, Blues ve şarkı formları

24 Mart: New Orleans, Chicago dönemi, İlk büyük orkestralar, Swing çağı, Klasik dönem

31 Mart : Bebop, Cool, Hard-Bop

7 Nisan: Free-Jazz, Post-Bop, Soul- Jazz, Fusion

Ekol yaratanlar ve etkileri -I

14-21 Nisan- Piyanistler

28 Nisan – Bascılar

5 Mayıs - Davulcular

Ekol yaratanlar ve etkileri -II

2 Haziran - Saksofoncular

9 Haziran - Trompetciler

16 Haziran - Tromboncular

23 Haziran - Gitarcılar

jc's
İSTANBUL
WORLD'S FINEST JAZZ CLUB & RESTAURANT
1. Set 21:00-22:00
2. Set 22:45-00:00
biletix
Yemek servisi: 19:00-24:00
Rez: 0212 327 50 00
www.istanbuljazz.com

AYTEK ŞERMET BIZZ BAND

11-12 NİSAN

PASSIFLORA

13-14 NİSAN

STANLEY CLARKE
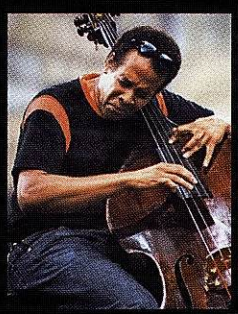
17-18 NİSAN

FATİH ERKOÇ FEATURING KEREM GÖRSEV TRIO

19 NİSAN

LARRY O'NEILL FEATURING KEREM GÖRSEV TRIO

20 NİSAN

CHIARA CIVELLO

26-27-28 NİSAN

PAMELA KNOWLES & ART HIROHARA

3-4-5 MAYIS

JUAN MANUEL CANIZARES QUARTET

10-11 MAYIS

SAMUEL TORRES BAND

17-18-19 MAYIS

MARK MURPHY WITH GIOVANNI MAZZARINO QUARTET

23-24-25-26 MAYIS

CARMEN LUNDY

14-15-16 HAZİRAN

Sezgi Olgaç
sezgi.olgac@gmail.com

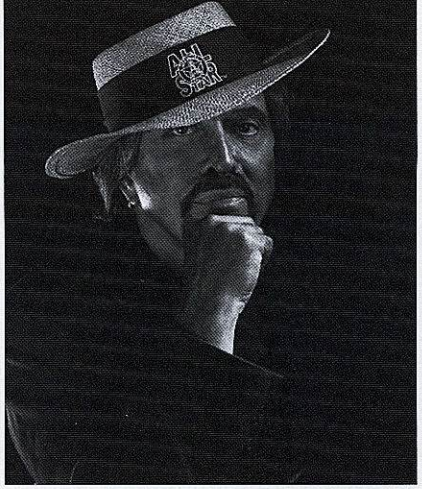

Açılın, Mark Murphy geliyor!

İstanbul Mayıs ayında, jazz vokalin gelmiş geçmiş en iyi erkek seslerinden birini konuk ediyor. 50 küsür senelik kariyerinde 6 kez Grammy'ye aday gösterilen ve Downbeat dergisi tarafından defalarca yılın en iyi erkek şarkıcısı seçilen Mark Murphy, 23-24-25-26 Mayıs tarihleri boyunca, İstanbul Jazz Center sahnesinde.

Aslına bakarsanız Ella Fitzgerald gibi bir efsanenin "O benim dengim." (He is my equal) dediği biri için, başka ne söylenebilir bilinmez. Ama en azından kendisini dünya gözüyle görmeden ve dinlemeden önce, geçmişine şöyle bir göz atabiliriz.

Pek çok müzisyen gibi, Mark Murphy de müzikle oldukça iç içe bir ailede büyümüş. Büyükannesinin ve teyzesinin org çaldığı kilise korosunda şarkı söylemiş, 7 yaşında piyano dersleri almaya başlamış. Syracuse University'de müzik ve oyunculuk eğitimi aldıktan sonra New York'ta amatör performanslar vermeye başlamış.

Mark Murphy'yi 1953'te henüz yeni yetme bir şarkıcı iken bir jam session sırasında keşfeden kişi, Sammy Davis Jr olmuş. Daha sonra onu kendi şovuna da davet ederek sahneye çıkaran Sammy Davis Jr'ın Mark Murphy'nin kariyerindeki etkisi büyük.

Mark Murphy, oldukça genç sayılabilecek bir yaşta, 24 yaşında ilk albümünü çıkarmış: 'Meet Mark Murphy'. Bu albümü 1960'larda kaydettiği, zamanla bir klasiğe dönüşen 'Rah', kendi albümleri içinde favorisi olan 'That's How I Love the Blues' gibi albümler izlemiş. 1963'te ilk kez Downbeat dergisi tarafından 'New Star of the Year' kategorisinde aday gösterilmiş. Daha sonra 'Nat King Cole Songbook Vol. I and II', 'Bop for Kerouac I and II', 'Living Room',' Satisfaction Guaranteed', 'Beauty And the Beast' ve 'Stolen Moments' gibi albümlerle 6 kez Grammy'ye aday gösterilmiş ve dünyanın dört bir yanından geniş bir hayran kitlesi kazanmış.

Performanslarında bir vokalist gibi değil tamamen bir müzisyen gibi düşünen Mark Murphy'nin geniş ses aralığı, güçlü entonasyonu, sınır tanımayan yaratıcılığı ve inanılmaz ritm duygusunun dışında es geçilemeyecek bir yönü de vocalese konusundaki ustalığı ve vocalese efsaneleri Eddie Jefferson ve Jon Hendricks gibi isimlerden sonra akla gelen ilk vokallerden biri olması. Kendisi başlıbaşına bir vaka iken bir de 2002 yılında Kurt Elling, Jon Hendricks ve Kevin Mahogany ile bir araya gelen Mark Murphy, Four Brothers adını taşıyan bu ütopik grupla birçok konser verdi ve bu konserlerde dakikalarca ayakta alkışlanarak 2002'nin unutulmazları arasına girdi.

Konuşmacı olarak katıldığı panellerden birinde dinleyenlere "Dünyanın en az popüler olan müziğiyle ilgilendiğimizin farkında mısınız?" diye soran Mark Murphy bu popüler olmayan müzikteki başarısını 50 senedir koruyor. Çok yakında, kendisi ile ilgili bir DVD de piyasaya sürülüyor. Youtube'da yapabileceğiniz minik bir araştırmayla promo görüntülerini izleyebileceğiniz DVD'de Mark Murphy'nin canlı performanslarının yanısıra Jon Hendrics, Kurt Elling, Denna DeRose gibi isimlerle yapılan röportajlar da var.

Mark Murphy'yi piyanoda İtalyan müzisyen Giovanni Mazzarino, basta Kağan Yıldız ve davulda Cengiz Baysal ile sahnede kanlı canlı izlememize az kaldı. Umarız Stolen Moments'tan girer, My foolish heart'tan çıkar, belki Bye Bye Blackbird'le Miles'a, Parker's Mood ile Charlie Parker'a göz kırpar, kimbilir belki de Duke Ellington's Sound of love, I Remember Clifford ya da Goodbye Porkpie Hat gibi haysiyetli balladlardan birini söyler, ruhumuzda ve kulaklarımızda ölümsüz izler bırakır.

Liza Minelli'nin söylediği gibi, 'Mark Murphy'nin kafasının içinde bir parti var. Ve ben o partiye mutlaka katılmak istiyorum!' ('There's a party goin' on in Mark's head, and I want to go to it!')

Partide görüşmek üzere...

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Artık bir ekol olan Nardis'te jazz dünyasının eski ve yeni müzik neferleri omuz omuza çalıyor...

Nardis Jazz Festivalinden...

NİSAN AYI PROGRAMI

Elle Spencer-Lewis, 02 Nisan

Los Angeleslı şarkıcı Elle Spencer Lewis büyük bir sürprizle Nardis'te... Güzel görüntüsü kadar Sade, Dido ve biraz Björk'e de benzeyen ilginç bir sese sahip. Kendi adına 2 CD kaydeden sanatçının son çalışması 2005 yılında piyasaya çıkan "Desire Rules The World" adını taşıyor. Avrupa turuna Türkiye ayağında Nardis'i de ekleyen ve sadece tek gece için bizlerle olacak bu ilginç sesi merakla bekliyoruz.

Elle Spencer – Lewis (vo), Imre Hadi (g), Chris Kechris (b)

Sarp Maden & Adnan Karaduman "Etnik Projesi", 03 Nisan

Ülkemizin en önemli kemancılarından Adnan Karaduman usta caz müzisyenleri ile buluşuyor. Dinleyicileri hem caz tadı, hem de etnik tadlar taşıyan melodik bir müzik bekliyor.

Sarp Maden (g), Adnan Karaduman (keman), Genco Arı (p), Eylem Pelit (b), Turgut Alp Bekoğlu (d)

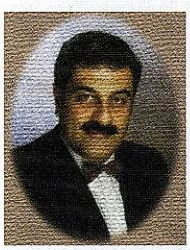

Münip Utandı, 04 Nisan

24 Ağustos 1952 tarihinde Antakya'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini bu şehirde tamamladı. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ndeki yüksek öğrenimi sırasında Ruhi Ayangil yönetimindeki Boğaziçi Üniversitesi Türk Müziği Korosu'na Dr.Ali Rıza Kural yönetimindeki İ.Ü. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Korosu'na Melahat Pars yönetimindeki Kadıköy Müsikî Cemiyeti'ne ve daha sonra Süheyla Altmışdört ve Ender Ergün yönetimindeki Üniversite Korosu'na devam etti. 1976 yılında kurulan İstanbul Devlet Klasik Türk Müziği Korosu'nun ilk kadrosunda yer aldı. Bu tarihten itibaren büyük destek ve teşvik gördüğü Nevzat Atlığ ile çalışmalarını sürdürdü. Koronun yurt içinde ve yurt dışında verdiği konserlerde ile TV ve radyo programında solist olarak görev aldı. Çok sayıda özel konser veren Utandı, TV dizilerine, tiyatro oyunlarına ve radyofonik piyeslere sesi ile katkıda bulundu. Uluslararası İstanbul Festivali, Bach Günleri, Ülker Türk Müziği Günleri, Gülnihal, Adalar Müzik Festivali, Akl-ı Selim'in Müziği gibi birçok uluslararası müzik festivallerine solist olarak katıldı. Sesinin genişliği ve orijinal rengi ile son dönemin önde gelen yorumcularından biri olarak kabul edilmektedir. Münip Utandı'nın "Aynalıkavak'tan Kalamış'a", "Münip Utandı", "Bitmese Sevgi", "Seslenişler Bekleyişler", "Gidem Dedim" ve "Boğaziçi" adlı altı albümü yayınlanmıştır. Müzik dışında stilize resim çalışmalarında da bulunan sanatçı bu konudaki eserlerini 1994 yılında Beyazıt Devlet Kütüphanesi'nde düzenlediği bir sergide değerlendirmiştir. Anne ve Bebek Sağlığı Vakfı'nın mütevelli heyetinde olan Utandı bu vakfın yararına zaman zaman konserler vermektedir.

Bugün ise oldukça değişik bir çalışma ile ilk kez Nardis dinleyicilerinin karşısında olacak.

Münip Utandı (vo), Şenol Filiz (ney), Birol Yayla (tanbur), Önder Focan (g), Erdal Akyol (b).

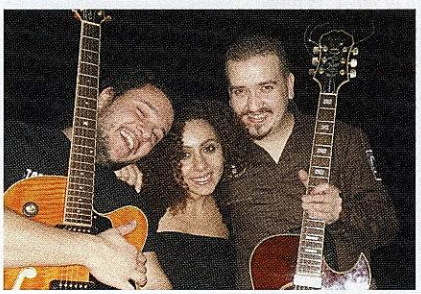

Elif Çağlar "Curly Trio", 05 Nisan

Üç yıldır New York'da bulunan ve burada master eğitimini tamamlayan Elif Çağlar İstanbul'a döndü ve ilk olarak bundan yaklaşık dört yıl önce toplanan "Curly Trio" yeniden bir araya geldi. Elif Çağlar'ın farklı repertuarı ve müthiş yorumu ve daha önce birçok farklı oluşumda beraber çalmış gitaristler Cem Tuncer ile Kerem Türkaydın'ın eşlikleri ve soloları eşliğinde gerçekten farklı bir repertuar ve keyifli bir gece yaşayacaksınız.

Elif Çağlar (vo), Cem Tuncer (g), Kerem Türkaydın (g).

Neşet & Nükhet Ruacan, 06 Nisan

Neşet Ruacan 1948 yılında İstanbul'da doğdu. 10 yaşında klasik gitar ile müziğe başladı. İlk gitar dersini Rıza Başıkoğlu'ndan aldı. Daha sonra Dr.Metin Bulut ile caz gitarı çalıştı. 1963 yılında Vahşi Kediler Grubu ile pop müziği çaldı. İktisat Fakültesini terk ederek profesyonel müzisyenliği seçti. Şerif Yüzbaşıoğlu Orkestrası onun profesyonel müziğe girişinde en önemli etken oldu. Daha sonra Erol Büyükburç, Süheyl Denizci, Yalçın Ateş Orkestralarında yer aldı. Daha sonra sırasıyla İngiltere'de Leeds College of Music ve Amerika'da Berklee College of Music, Brooklyn School of Music, Julliard School of Music gibi çeşitli kurslara devam etti. Ernest Wiehe, Alex Ulanowski, Jerry Bergonzi ile özel olarak çalıştı. Türkiye'ye dönünce TRT Hafif Müzik ve Caz Orkestrası'na katıldı. Helen şef olarak çalışıyor ve konserler veriyor. Nükhet Ruacan, İstanbul doğumlu olan sanatçı Tatbiki Güzel Sanatlar Fakültesi Grafik Bölümünde okudu. 1974 yılında İsviçre'de caz şarkıcılığına başlayan sanatçı İsviçre ve Norveç'de Emin Fındıkoğlu Orkestrası'nda yer aldı. Daha sonra Tommy Dodd Orkestrası'nda Norveç'de çalıştı. 1977'de yurda döndükten sonra çeşitli kulüp ve festivallerde yer aldı. 1979'da New York'a gitti. New York Conservatory of Mucis'de şan eğitimi aldı. Ruacan adlı bir de plak yaptı. 1982'den beri Türkiye'de çeşitli gruplarla çalışıp festivallerde yer alan sanatçı Kültür Bakanlığı adına Çin'de ve Amerika'da konserler verdi. Halen Bilgi Üniversitesi Müzik bölümünde dersler vermektedir. Bu değerli sanatçılarımız grupları ile caz standartlarından oluşan repertuarları ile Nardis sahnesindeler.

Nükhet Ruacan (vo), Neşet Ruacan (g), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Sibel Köse, 07 Nisan

Sibel Köse Ankaralı. TED Ankara Koleji'nin ardından ODTÜ Mimarlık Fakültesi, Mimarlık Bölümü'nden mezun oldu. Caz ile ilgili ilk çalışmalarına üniversitede öğrenci olduğu yıllarda başladı. Polonya'da seminerlere katıldı. 1987 yılından bu yana Sibel Köse konserlerde, radyo ve TV programlarında yer almakta, yerel ve uluslararası caz festivallerine katılmaktadır. Polonya'nın Zamosc kentinde düzenlenmiş olan Uluslararası Caz Vokalistleri Yarışması'nda birincilik ödülü aldı.

Bu gece güçlü grubu ile sizlere bazı popular parçaların ve caz standartlarının yeniden yorumuyla keyifli bir gece geçirtecek.

Sibel Köse (vo), Mehmet Kütükçüoğlu (ts), Selim Benba (p), Erdal Akyol (b), Cem Aksel (d).

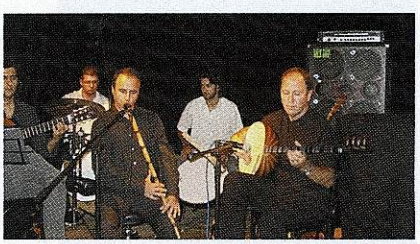

Yansımalar, 09 Nisan

Topluluk, 1990 senesinde A. Şenol Filiz ve Birol Yayla tarafından oluşturulmuştur. Temelde akustik bir tınıya sahip olan topluluk, geleneksel müziğimizden yola çıkarak günümüzü yansıtan ve geniş bir yelpazeye açılabilen sade ve dingin bir müzik anlayışını yorumluyor. Topluluk, 1996 senesine kadar ikili olarak çalışmalarını sür-

dürmüş, bu dönem içinde yurt içi ve yurt dışında verdikleri pek çok konserin yanısıra "Yansımalar", "Bab-ı Esrar", "Serzeniş", "Vuslat" ve "Pervane" isimlerinde beş albüm yayınlamışlardır. "Günümüzün karmaşasına karşın insanla biraz sadelik ve huzur sunmak amacımız" diyen sanatçılar, çalışmalarında dinleyicileri ile bu temayı paylaşmaktadır.
Şenol Filiz (ney), Birol Yayla (tambur), Murat Usanmaz (g), Erdal Akyol (b), Pınar Duruk (cello), Melih Yüzer (perc).

Nardis Genç Caz Vokal - III, 10 Nisan

Nardis Genç Caz Vokal Yarışması'nın amacı, Türkiye'de amatör veya profesyonel olarak müzikle uğraşan genç vokalistlerin seslerini yurt içinde olduğu kadar yurt dışında da duyurmalarına destek olmaktır. AB sürecinde bulunduğu bu dönemde ülkemizin renkli kimliğini sanatçılarıyla festivallerde yansıttığı gibi, genç yetenekler aracılığıyla yarışmalarda sergilemesine önem veriyoruz. Tüm sanat dallarında olduğu gibi müzikte de gerçek anlamda bir yarışmanın olmadığına inanıyoruz. Yarışmalarda derece alanlar bu işi en iyi yapanlar olmadığı gibi, diğerleri de kötü olarak nitelendirilemez. Ancak bazı durumlarda bir kişinin diğerlerini de temsil etmek üzere seçilmesi gerekir. Onun için NARDIS olarak bu organizasyona "yarışma" adını istemeyerek veriyoruz. Bu organizasyonun sonunda "birinci" seçilmeyecek, sadece 18-19 Mayıs tarihlerinde Estonya Tallinn'e gidecek vokalist seçilecektir. Bu nedenle 2. veya 3. gibi dereceler olmayacaktır. Bu yarışmada en başarılı bulunan vokal Estonya'da yarışma hakkı ile birlikte Pulawy, Polonya'da International Jazz Workshop'a (12-22 Temmuz 2007 tarihleri arasında) katılma hakkı kazanacak, diğerleri Nardis Jazz Club programında yer alıp konser verebilecektir. Bu heyecanlı gecede sizleri de aramızda görmek isteriz.
House Band: Burak Bedikyan (p), Caner Kaptan (b), Cem Aksel (d).

Nilüfer Verdi Trio, 11 Nisan

Piyanist Nilüfer Verdi ABD'de New School'da Jack Reily, Berklee School Of Music'de Ray Santisi ile çalıştı. Yurtiçinde ve yurtdışında çeşitli kulüplerde ve konserlerde, festivallerde yer aldı. İlk albümü 1998 yılında piyasaya çıkan Mana'dan sonra bugünlerde de 2. albümü İzhar A.K. müzik etiketiyle müzikseverlerle buluşacak. Bu gece hem bu albümden parçalar hem de Mana'da yer alan parçalardan oluşan bir repertuarla sizlerle olacak.
Nilüfer Verdi (p), Yaz Baltacıgil (b), Selim Selçuk (d).

Yavuz Akyazıcı Quartet, 12 Nisan

Gitarist Yavuz Akyazıcı New York, New Shool caz bölümünden mezun. Saksofoncu Billy Harper ve Reggie Workman, Buster Williams'ın öğrencisi olan sanatçı New York'ta okula devam ederken Birdland, Knitting Factory, 55 Bar, Auggies gibi kulüplerde sahne aldı. ABD'de piyasaya çıkan Gamzelim ve Volcano adlı 2 CD kaydetti. Vocano'da Eric Person saksofon, Matt Wilson davul, Joe Fonda bas çaldı. Bu gece sizlere albümlerinde yer alan parçaları dinletecekler.
Yavuz Akyazıcı (g), Tuluğ Tırpan (p), Yaz Baltacıgil (b), Selim Selçuk (d).

Özge Pınar & Burak Bedikyan "The Beatles Jazz", 13 Nisan

Genç nesil başarılı vokalistlerimizden Özge Pınar'ın, "The Beatles Jazz" projesi, bu kez usta trompetçi Şenova Ülker'in de katılımıyla tekrar karşınızda. Burak Bedikyan'ın özgün düzenlemeleri ve eşsiz müzisyenlerin yorumlarıyla, klasikleşmiş The Beatles parçalarından farklı bir keyif alacağınız bu geceyi kaçırmayın deriz.
Özge Pınar (vo), Şenova Ülker (tp), Burak Bedikyan (p), Caner Kaptan (b), Cem Aksel (d).

Önder Focan "Standard A La Turc", 14 Nisan

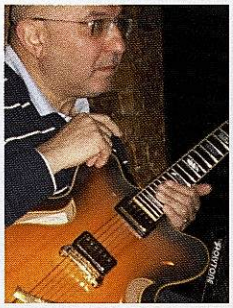

Önder Focan'ın çok ilgi gören projelerinden biri olan bu proje onun caz standartlarına yaklaşımını baz alan çalışmasıdır. Sanatçıya göre "bugün için evrensel bir müzik olan caz, ana besin kaynaklarından biri olan popüler şarkıları sadece Amerikan kaynağından almak durumunda değildir. Dünyanın diğer ülkelerindeki caz müzisyenlerinin kendi çevrelerindeki popüler şarkıları kendi müzikal anlayışlarıyla, yeni caz formatıyla yorumlamaları caz adına çok doğal bir olgu ise, dünyanın kendi yaşadığı bölgesindeki sevdiği, kaynağı ne olursa olsun (pop, halk müziği, Türk sanat müziği gibi) popüler parçaları cazcı gibi yorumlamaktır". Bu bağlamda hepimizin bildiği pek çok parçayı caz müzisyenlerinin yorumları dinlemek çok keyifli oluyor.
Önder Focan (g), Şenova Ülker (tp), Erdal Akyol (b), Cem Aksel (d).

Miles Kucles, 16 Nisan

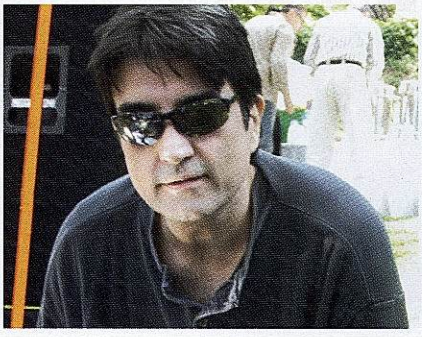

Selim Selçuk müzisyen ailenin müzisyen oğlu olarak (Münir Nurettin Selçuk'un oğlu, Timur Selçuk'un kardeşi) müziğin içine doğdu. 1972'den beri profesyonel davulcu, besteci olarak çalışıyor. 1990 yılında İstanbul'un en önemli caz kulüplerinden biri olan Naima'yı açtı. 1992'de kapattıktan sonra 2002'ye kadar New York'ta yaşadı ve çalıştı. Brooklyn Konservatuarı'nda ve Mannes College of Music'te Billy Hart, Kenwood Dennard ile çalıştı. Birdland, Augies, Bar 55, CBGB's, Pyramid Club, Downtime, Kingdom Hall, Don Hill's, Brownies, Atlantic City çalıştığı, çaldığı yerler arasında. Bu gece eski Naima kadrosu ile yepyeni müzikleri ile unutulmaz bir gece yaşatacaklar.
Ali Perret (p), İmer Demirer (tp), Yavuz Akyazıcı (g), Yaz Baltacıgil (b), Selim Selçuk (d).

Engin Gürkey Ensemble, 17 Nisan

Klasik vurmalı çalgılar yanında Türk, Latin Amerika ve Afrika vurmalı çalgılarını da kullanan sanatçı, bir çok orkestra ve toplulukta yer aldı. İlk albümünü Perküsyon Topluluğu "World Of Percussion" 2005 yayınlayan sanatçı bugün İÜ Devlet Konservatuarı ve İTÜ Miam'da Vurmalı Çalgılar Sanatçı Öğretim Görevlisi olarak, bunun yanında atölye çalışmaları ile birlikte konser ve albüm çalışmalarını da sürdürmektedir. Engin Gürkey'in 2001 yılında çalışmalarına başladığı, beste ve düzenlemelerinden oluşan perküsyon topluluğu dışındaki bir diğer projesi olan Engin Gürkey Ensemble kendi coğrafyamızdan motiflerle bezenmiş, akustik yapıda, farklı kültür ve disiplinlerden gelen müzisyenlerin bir iz düşümüdür.
Engin Gürkey (perc), Türker Çolak (perc), Gürkan özkan (perc), Emre Karabulut (perc), Turay Dinleyen (keman, ud), Kürşad Deniz (p), Özgür Salıcı (b), Ali Akdeniz (ney).

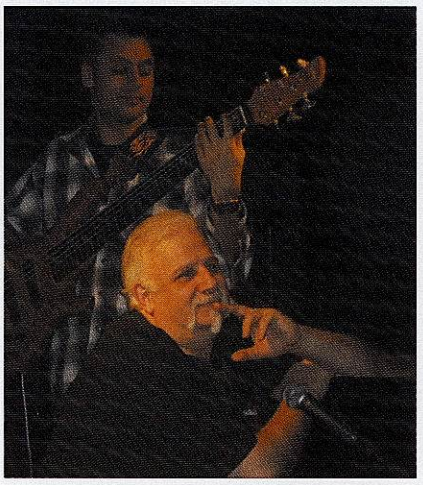

Quatro - "Michael Brecker" Gecesi, 18 Nisan

29 Mart 1949 yılında Pennsylvania'da doğan Michael Brecker, babası sayesinde cazla tanıştı. İlk etapta müzik okulunda klarinet dersleri aldı ama kısa süre sonra saksofon çalmaya karar verdi. 1970'lerde caz rock grubu Dreams'da çalan Brecker, daha sonra abisi Randy ile The Brecker Brothers Band'i kurdu. Wayne Shorter'dan sonra günümüz tenorlarını en fazla etkileyen kişi olmuştur. 1990-2000 arasında 11 Grammy kazanan Brecker İstanbul'da 18 Ekim 2003'te CRR'de ve 12 Temmuz 2002'de Harbiye Açıkhava'da konser vermişti. 2 yıldır savaştığı kan kanserine Ocak 2007'de yenik düşerek henüz 59 yaşındayken yaşamını kaybetti. Tüm caz dünyası gibi bizi de derinden sarsan hastalığı sırasında kıymetli sanatçımız Levent Altındağ'ın uzun süredir üzerinde çalıştığı, kaybından sonra da üzüntüden yapamadığı bu proje nihayet sizlerle bu gece buluşacak. Onun anısına, onun parçaları Levent Altındağ'ın tenorundan yorumlanacak.
Levent Altındağ (ts), Burak Bedikyan (p), Eylem Pelit (b), Volkan Öktem (d).

Grup Passiflora, 19 Nisan

Levent Altındağ ve Erdem Sökmen'in öncülüğü, Eylem Pelit, Volkan Öktem, Serkan Özyılmaz'ın katılımıyla kurulan Grup Passiflora yaklaşık 4 yıldan beri birlikte çalmaktadır. Latin jazz ve fusion tarzı müzikler çalan grubun repertuarı oldukça geniş. Grup John Patitucci, Joe Bosco, Garry Willis, Steve Khan, Julio Baretto, Paco de Lucia, Russell Ferrante (Yellow Jackets), Tania Maria, Ralph Towner (Oregon), J.C.Maillard gibi besteci ve müzisyenlerin eserlerini kendi yaptıkları aranjmanlarla başarı ile yorumlamaktadır.
Levent Altındağ (s), Erdem Sökmen (g), Serkan Özyılmaz (p), Eylem Pelit (b), Volkan Öktem (d).

İpek Dinç, 20 Nisan

Nardis'in 2. Genç Vokal yarışmasının finalistlerinden İpek Dinç üstat İlham Gencer'in öğrencilerinden. İÜ Kimya Fak.öğrencisi olan bu genç sanatçımız grubu ile sizlere grubu ile sevilen R&B parçalarından örneklerle Alicia Keys, Jennifer Holiday, Tina Turner parçalarından ve sevilen caz standartlarından oluşan çok keyifli bir repertuar sunacak.
İpek Dinç (vo), Tolga Bedir (p), Kağan Yıldız (b), Arda Baykurt (d).

Melis Sökmen, 21 Nisan

Ankara doğumlu Sökmen çocukluğunu Almanya'da geçirdi. Bale, caz dans, modern dans ve klasik gitar eğitimi aldı. 1986 yılında Grup Lokomotif'te solisti oldu. Aynı yıl Kuşadası Altın Güvercin Yarışması'nda ikincilik ödülünü kazandı. 1990 yılında ilk albümü "O Zaman"ı çıkardı. 1995 yılında ikinci albümü "Öze Dönelim" ile müzik hayatına devam etti. 2001 yılında Journalist Jury-Universetalent Prag birincilik ödülünü kazandı. Pop jazz'ın ülkemizdeki en sevilen ve en önemli temsilcisi Melis Sökmen ile R&B ve soul dolu, keyifli bir hafta sonu için bekliyoruz.
Melis Sökmen (vo), Aysun Sökmen (vo, flt), Burak Bedikyan (p), Caner Kaptan (b), T.Alp Bekoğlu (d), Serkan Okanar (tp).

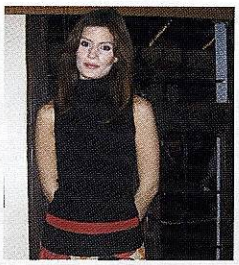

Ayça Varlıer Project, 23 Nisan

Ayça Varlıer, Amerika'da müzikal tiyatro ve oyunculuk üzerine eğitim aldıktan sonra profesyonel olarak iki ülkede de çeşitli müzikaller ve oyunlarda yer almıştır. Türkiye'de bir dönem Fahir Atakoğlu'na solistlik yapmanın yanı sıra Erol Erdinç şefliğinde İstanbul Devlet Senfoni, İzmir Devlet Senfoni ve TRT caz orkestralarının çeşitli konserlerinde solist olarak yer almıştır. Halen Istanbul Devlet Opera ve Balesi'nin AKM'de sahneye koyduğu "Batı Yakası'nın Hikayesi" adlı müzikalde Anita rolünü oynamaktadır. Bu geceki çalışmasında sizlere bazı besteler, sevilen pop caz parçalarından örneklerle keyifli bir gece geçirtecekler.
Ayça Varlıer (vo), Çağdaş Oruç (s), Çağrı Sertel (p), Emrah Günaydın (b), Erhan Seçkin (d), Tunç Çakır (perc)

Pelin Çetin "It's a Man's World", 24 Nisan

Boğaziçi Ün. İşletme bölümü mezunu Pelin Çetin caz vokal çalışmalarını 6 yıldır sürdürüyor. Sibel Köse-Randy Esen atölyesinin üyelerinden olan, Miss Behavin' adıyla 10. ve 11.İstanbul Caz Festivalinde ve Nardis'te konserler veren bu genç sanatçı bu gece değişik bir repertuarla karşınızda. 'Erkeklerin söylediği şarkılar'ı kadın gözünden ve sesinden yansıtacak olan sanatçı repertuarına Frank Sinatra, Michael Buble, Nat King Cole, Jamie Cullum gibi sanatçıların parçalarından örnekler alıyor.
Pelin Çetin (vo), Kürşat Deniz (p), Özgür Salıcı (b), Tolgay Yılmaz (d).

Meldin, 25 Nisan

Desensiz kitime veriten "Meldin" adını gruplarına ad olarak seçen ustalar ve genç yeteneklerden oluşan bu grubun, bestelerden oluşan repertuarları sizden oldukça ilgi gördü. Nardis için oluşmuş bu sezonun en ilginç projelerinden, dinlemenizi isteriz.
Levent Altındağ (s), Burak Bedikyan (p), Cem Nasuhoğlu (g), Eylem Pelit (b), Volkan Öktem (d).

Melba Joyce, 26-27-28 Nisan

Teksas, Dallas doğumlu Melba Joyce'un anne ve babası Dizzy Gillespie'nin grubunun elemanlarıydı. Los Angeles'e taşınıp Antioch Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra Miles Davis, Freddy Hubbard, Smokey Robinson ve The Miracles'ın konserlerinde ön grup olarak yer alıp söylemeye başlamıştı bile. Müzikal kariyeri sırasında birlikte sahne paylaştığı isimlerden Louis Armstrong, Sarah Vaughan, Louis Jordan, Lionel Hampton, Tony Bennett, Joe Williams ve Marvin Gaye'i sayabiliriz.
Women in Jazz Festival at Harlem's Schomburg Center for Research in Black Culture, Day of the Child series for UNICEF ve National Endowment for the Arts kurumlarının önde gelen ismi olarak görev almış ve çalışmıştır. 1998 yılında Jazz Ambassador seçilmiş, pek çok ülkede konserler vermiştir. Broadway'de Black and Blue müzikalinde sahne almış olup, ağustos 2005'den beri ise Count Basie Orkestrası ile konserler vermektedir. Bu usta sesi kaçırmayın deriz.
Melba Joyce (vo), Burak Bedikyan (p), Önder Focan (g), Caner Kaptan (b), Cem Aksel (d).

Emir Ersoy "Cuban Project", 30 Nisan

Emir Ersoy bir zamanların kalipso kralı Metin Ersoy'un oğlu. Küçük yaşlarından beri latin müziklerle büyüyen Emir Ersoy kendi projesiyle ilk kez Nardis'te...
Bu projede geçmişten günümüze kadar uzanan geniş bir yelpazeden seçilen eserleri grup kendi yorumuyla dinleyicilere sunacak. Celia Cruz, Oscar de Leon, Ibrahim Ferrer, Eddie Palmieri, Ismael Riviera, Celina Gonzales, Tito Puente ve Ruben Gonzales gibi birçok usta ismin de seslendirdiği ve yorumladığı eserleri bu projede dinlemeniz mümkün. Sanatçılar salsa, merengue, chacha, son, rumba, bolero, cumbia ve timba ritmlerinin en güzel örneklerini yorumlayacaklar.
Carlos Mayedo Garcia (vo, maracas), Andres Denis Rabelo Macias (b), Ernesto Herrera (conga), Ateş Öztürkmen (bongo), Emir Ersoy (p), Turgıt Alp Bekoğlu (timbal).

Pınar Alpay
zeypin@yahoo.com

24. Ankara Uluslararası Müzik Festivali'nde jazz da var...

24. ULUSLARARASI ANKARA MÜZİK FESTİVALİ
4-30 Nisan 2007
SEVDA-CENAP AND MÜZİK VAKFI
EUROPEAN FESTIVALS ASSOCIATION

Büyük Açılış Kerem Görsev Trio ile...

Sevda-Cenap And Müzik Vakfı'nca düzenlenen ve her sene başkente müzikal bir baharı müjdeleyen Uluslararası Ankara Müzik Festivali'nin 24.sü 4-30 nisan tarihleri arasında gerçekleşecek. Paco de Lucia, The Voice of BBC Singers gibi dünyaca ünlü isimlerin yer aldığı Festivalin 24 konser ve gösterisi arasında jazz kategorisinde bu sene başkentliler festivalin ilk haftasında bu yıl Grammy'e aday gösterilen Karin Allyson ve Grubu ile jazz-fusion müziğin virtüöz kemancısı Jean-Luc Ponty ve grubunu dinleme şansına sahip olacaklar.

New York Times'in "günümüzün en karizmatik kişilerinden biri" diye tanımladığı Amerikalı Karin Allyson, duyguları en duru haliyle yorumlayacağı şarkılarıyla 24. Uluslararası Ankara Müzik Festivali kapsamında 5 Nisan'da, Jean-Luc Ponty ise klavyede William Lecomte, basta Guy Nsangué Akwa, davulda Thierry Arpino ve perküsyonda Taffa Cissé'den oluşan grubuyla 7 Nisan Cumartesi akşamı MEB Şura Salonu'nda Ankaralı jazz severlerle buluşacak.

Karrin Allyson

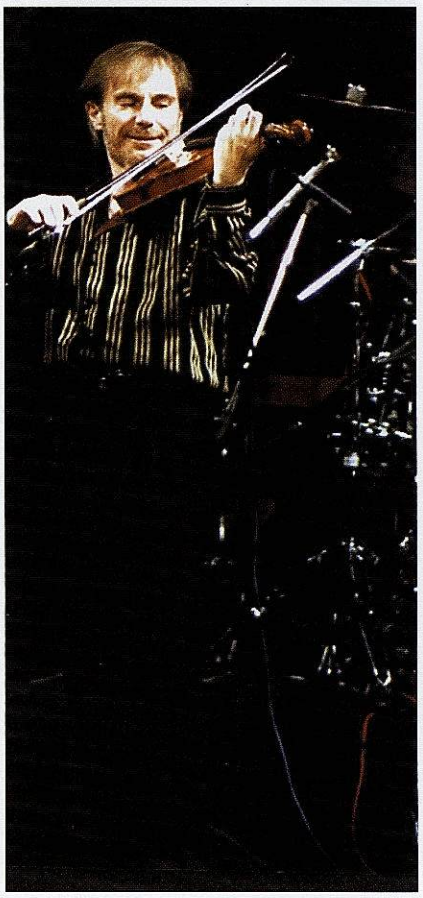

Kansas, Great Bend'de dünyaya gelen Allyson, eğitim masraflarını hepsi bayanlardan oluşan grubuyla şarkıcı-piyanist olarak 70'lerin pop ve funk-rock müzik repertuarını icra ederek karşılayan Allyson, kurduğu jazz grubuyla da Nancy Wilson, Carmen McRae, Billie Holiday, Dinah Washington, Bill Evans, gibi sanatçıların müziklerini yorumlayarak müzikal yaşantısında ilerlemeye başlamış.

New York'a gelerek Jon Hendriks, Oregon'lu şarkıcı Nancy King, ünlü tenor saksofon ve flüt sanatçısı Frank Wess'in de katılımıyla yeni grubunu oluşturan Allyson, 50'li ve 60'lı yılların güçlü melodilerinden ve Chris Caswell'in yeni kaleme aldığı iyi işlenmiş, zihinlerde hemen yer eden sekiz lirik'ten oluşan 13 klasik eserle günümüzün en yetenekli ve en çok satan vokal sanatçısı olarak kendini kanıtlamıştır.

Allyson ayırt edilebilir tonal özelliği ile blues, çağdaş pop, American Songbook, bossa nova, chanson ve daha özel jazz ve bebop repertuarı gibi geniş bir uslüp ve tarzla sunduğu şarkıların giz-

li kalmış duygularını açığa çıkartmakta ve derin duyguları küçük oyunlarla ifade edebilme yeteneği ile benzerlerinden ayrılmaktadır.

Onuncu albümü "Footprints" ile yılın "En iyi Vokal Jazz Albümü" kategorisinde bu yıl Grammy'e aday gösterilen ve günümüzde jazz alanında övgüye değer, popüler bir isim olan Allyson, Grammy adayı Ballads: Remembering John Coltrane, In Blue, and Wild for You çalışmasının yer aldığı dokuz eski Concord çalışmasının lirik yorumlamasını yaparak bu alandaki ustalığını bir kez daha göstermiştir.

Jean -Luc Ponty

Eleştirmenler tarafından bir saksofoncu kadar etkileyici ilk jazz keman sanatçısı olarak nitelendirilen 1942 Avranches'da (Fransa) doğumlu Ponty, keman çalmayı babasından, piyano çalmayı ise annesinden öğrenmiş ve klasik müzik eğitiminin ardından önemli senfoni orkestralarından birinde çalışmaya başlamış.

İlk solo albümünü "Jazz Long Playing" adı altında 1964 yılında çıkaran ve 1996 yılında yayınlanan canlı kayıt albümü "Violin Summit" ile İsviçre'de Svend Asmussen, Stéphane Grappelli ve Stuff Smith ile aynı sahneyi paylaşma şansını yakalayan Ponty, her biri jazz listelerinde ilk 5'e kadar çıkmayı başarmış birbirini izleyen 12 albüm çıkardı. Jazz gruplarının yanı sıra klasik müzik topluluklarıyla da bestelerini icra eden ünlü müzisyen Montreal, Toronto, Oklahoma ve Tokyo'daki senfoni orkestralarıyla konserler verdi.

1967 yılında, John Lewis Modern Jazz Dörtlüsü tarafından Monterey Jazz

Festivali'ne davet edilen Ponty büyük beğeni ile karşılanan konserdeki üstün performansı sonrasında World Pacific şirketiyle sözleşme imzalamış, Electric Connection with the Gerald Wilson Big Band, Jean-Luc Ponty Experience with the George Duke Trio kayıtları da bu bağlantının sonucunda doğmuştur.

1976 yılında piyasaya sürülen Aurora ve Imaginary Voyage adlı kayıt çalışmaları ile Amerika'da büyüyen jazz-rock hareketine adını yazdıran sanatçı, 1977 yılında Individual Choice çalışması için devrimci nitelikte bir video kaydı gerçekleştirmiş ve böylece müzik videosu olan ilk jazz sanatçılarından biri olmuştur.

1991 yılında akustik ve elektrik kemanı bir arada icra ettiği, Batı Afrika'nın güçlü ve çoklu ritmik seslerin kullanıldığı Tchokola albümünü, 1993 yılında ise No Absolute Time albümünü çıkaran ve ardından 2001 yılında, 70li yıllardan kendi tarzına dönüşü simgeleyen Life Enigma adlı CD'sini, kendi etiketiyle piyasaya süren, Ponty'nin 2001 yılında Dresden'de verdiği muhteşem konserin kaydı "Live in Semper Opera" ismiyle albüm ve DVD olarak yayınlanmış ve büyük başarı kazanmıştır.

Yenilikçi tavrı ve eşsiz vizyonu ile her zaman dikkat çeken ve bazı kayıt çalışmalarında tüm enstrumanları kendisi icra eden Ponty, dünyaca ünlü jazz ve klasik müzik sanatçılarıyla aynı sahneyi paylaşmış ve paylaşmakta, dünyanın her yerinde en önemli organizasyonlarda konser vermiş ve vermektedir.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

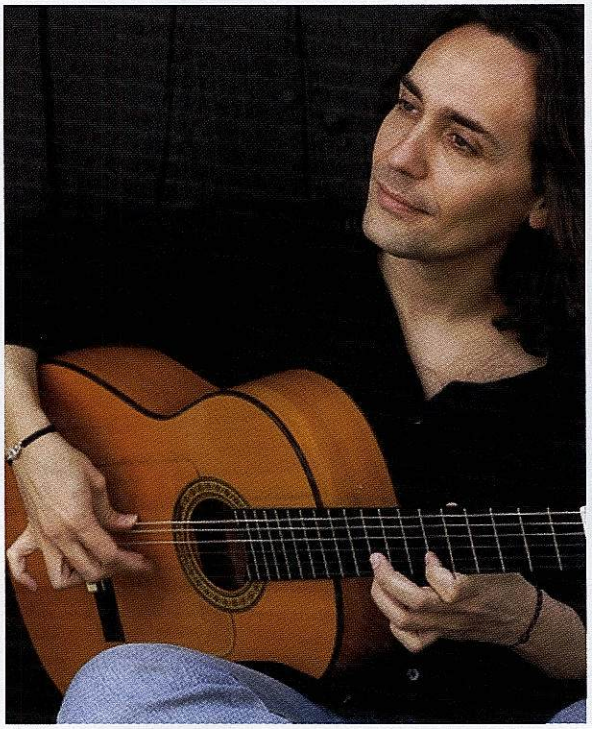

Vicento Amigo İstanbul'daydı...

Flamenko sihirbazı, Paco deLucia'nın tahtının tek adayı, Sting'ten Bob Dylan'a, John McLaughlin'den Alejandro Sanz'a kadar dünyaca ünlü isimlere gitarıyla hayat veren, dünyanın dört bir yanındaki konserleriyle efsaneleşen Grammy ödüllü flamenko starı 17 Mart gecesi CRR Konser salonunda unutulmaz bir konser verdi.

2000 yılında Vicente Amigo'ya "En İyi Flamenko Albümü" dalında Grammy ödülü kazandıran "Ciudad de las Ideas" albümü de dahil, her çalışmasında flamenkoyu beklenmedik sürprizlerle, yeniliklerle besliyen, 2005 yılında "Un Momento En El Sonido" ile Grammy ödülüne aday gösterilen, 2006 yılında Hollanda'nın en prestijli ödüllerinden "Edison"u alan Vicente Amigo coşkulu bir dinleyici karşısındaydı.

Vicente Amigo Hakkında

Vicente Amigo 1967 Sevilla doğumlu. Sekiz yaşındayken kendisine ilk gitarı hediye edilir. Juan Muñoz (El Tomate) ve Merengue de Córdoba onu flamenko müziği ile tanıştırırlar. Vicente Juan Muñoz ve Merengue de Córdoba ile birlikte küçük salonlarda çalmaya başlar. Manolo Sanlucar ile 5 yıl çaldıktan sonra, El Pele ile birlikte "Poeta de Esquinas Blandas albümünü çıkarır. 1989 yılında kariyerini tek başına sürdürmeye karar verdikten sonra, "Festival Nacional del Cante de las Minas de la Unión"a katılıp gitar dalında birincilik ödülünü alır. Ardından da Extremadura Uluslararası Yarışmasını kazanır. Flamenko gitarının en iyi temsilcisi olduğuna inanılınca, Mayıs 1989'da Cordoba Ulusal Flamenco Yarışması'nda Ramón Montoya ödülüne layık görülür.

Camarón de La Isla ile birlikte "Soy Gitano" albümünde çalan Vicente Amigo, 1991'de Bob Dylan, Keith Richards, Phil Manzanera, Joe Cocker gibi isimlerin de katıldığı Sevilla'daki Uluslararası "Leyendas de la Guitarra" festivalinde Paco de Lucía ile birlikte, flamenkonun temsilcisi olarak katılır.

Aynı yıl ilk solo albümü "De Mi Corazón Al Aire" yayınlanır. Ardından Rafael Alberti'ye adadığı "Concierto Flamenco Para Un Marinero En Tierra" albümünü çıkarır. Martinica 92 festivalinde Stanley Jordan ile aynı sahneyi paylaştıktan sonra Milton Nascimento, Wagner Tiso, Al Di Meola, Joáo Bosco gibi isimlerle birlikte çalışmaya başlar. 1995'de ikinci albümü olan, Paco de Lucia ile de ortak çalıştığı "Vivencias Imaginadas" müzikseverlerle buluşur.

İki yıl sonra da üçüncü albümü "Poeta" raflarda yerini alır. 1998 Nisan'ında "En İyi Flamenko Sanatçısı" ve "En İyi Flamenko Bestecisi" dallarında İspanyol Müzik Ödüllerini alan Vicente Amigo, 1998'de Jose Merce'nin "Del Amanecer" albümüne gitarıyla eşlik eder ve İspanyol Ulusal Balesi için "Poeta" albümünü sahneler. 1999 Nisanında ise "En İyi Flamenko Bestecisi" dalında yeniden İspanyol Müzik Ödülünü alır.

Vicente Amigo Japonya, Fas, Tunus , Fransa , İtalya, Portekiz, Almanya, Belçika, Hollanda, Küba gibi dünyanın dört bir yanında sayısız konser verir.

2000 yılında profesyonel kariyerine büyük prestij getiren "Endülüs Madalyası" ile ödüllendirilen sanatçı aynı yılın Ekim ayında, kendisine Latin Grammy ödüllerinde "En İyi Flamenko Albümü" ödülünü kazandıran "Ciudad de Las Ideas"ı çıkarır. Bu albümle İspanya'nın en önemli ödüllerinden Premio Onda'yı da alan Vicente Amigo, Cordoba şehri tarafından "şehrin oğlu" ünvanı ile ödüllendirir.

2004 yılı boyunca sayısız konser veren sanatçı, dünyaca ünlü isimlerin albüm kayıtlarında yer alırken kendi solo albümü "Un Momento En El Sonido"yu tamamlar. Latin Grammy'lerinde bu albümüyle de aday gösterilen Vicente Amigo, Rotterdam'daki Northsea Jazz Festivali'nde Metropol orkestrasıyla beraber farklı kompozitörler tarafından düzenlenmiş kendi şarkılarının yeni halleriyle büyük ilgi görür.

Temmuz 2006'da Hollanda'daki en büyük ödüllerden biri olan Edison ödülleri'nde World Music kategorisinde ödül alır. Vicente Amigo bir virtüöz olarak, İspanyol köklerini ve flamenkoyu, dünya'ya yeniliklere taşıyarak daha çok dinleyiciye ulaştırır.

İstanbul'daki konserde Vicente Amigo (g), Jose Manuel Hierro (2.g), Patricio Camara (perc), Paquito Gonzales (perc), Blas Cordoba (vo), Antonio Jose Ramos (b)da yer aldılar.

Sevin Okyay
sevino@gmail.com

Ernie Watts geldi geçti

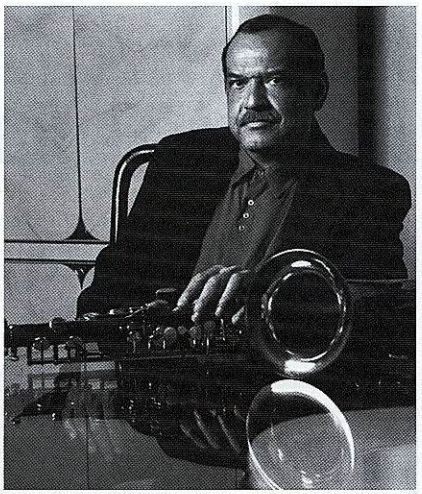

Saksofonun mevcut en büyük ustalarından Ernie Watts, 14-17 Mart arası İstanbul'daydı. Hayranları onu bu sefer İstanbul Jazz Center'da "live" olarak dinleme fırsatına kavuştu.

Belki onun adını daha çok Rhythm & Blues ve pop'a ilişkin olarak duymuş olanlar vardır. Gerçekten de iki Grammy'li Ernie Watts, özellikle 1970'li ile 1980'li yıllarda, Los Angeles müzik yapım dünyasının en parlak yıldızlarından biriydi. Filmlere ve televizyona müzik yaptı, erken dönem Batı Kıyısı Motown kayıtlarında çaldı, pop yıldızlarına eşlik etti. Kayıtlarında eşlik ettiği saygın popçular arasında Quincy Jones, Whitney Houston, Chaka Khan, Frank Zappa, Julio Iglesias, Joe Cocker ve Bonnie Raitt vardı. Tabii, Aretha Franklin ile Steely Dan ikilisini de unutmuyoruz. Watts 1981'de A.B.D. turnesindeki Rolling Stones ile de sahneye çıktı. Beşyüzü aşkın kaydı vardır.

Bundan otuz yıl kadar önce bir parçası olduğu pek çok ticari kayıt bazı gözlemcilerin onu pop/R&B tenorcusu olarak nitelendirmelerine yol açmış olsa da, Watts'ın en büyük kahramanı daima John Coltrane olmuştur. Yani kendisi, esas olarak en hasından bir jazz'cıdır. "John Coltrane'i ilk dinlediğimde, biri elimi bir elektrik prizine sokmuş gibi hissetmiştim kendimi," diyor. Aralarında Arturo Sandoval, Sergio Mendez, Cannonball Adderley, Oliver Nelson, ve Toots Thielmans'ın da bulunduğu ustalarla çalıştı. 1980'lerden sonraki çalışmaları da onun ne kadar yoğun ve usta bir jazz doğaçlamacısı olduğunu gösterir. Tamamen kendine özgü sound'unu ise, hemen tanımak mümkün. 1983'te, Michel Colombier'nin onun için bestelediği "Nightbird"ü Los Angeles, Dorothy Chandler Pavilion'da ilk kez çaldığında, Ernie Watts Charlie Haden'la da ilk kez karşılaştı. Haden onunla tanışmak için sahne arkasına gelmişti. Böylece, uzun soluklu bir beraberliğin ilk adımı atılmış oldu. Watts, Haden'ın İstanbul'da da dinlediğimiz Liberation Orchestra'sında çalıştı. Haden'ın da içinde bulunduğu Pat Metheny's Special Quartet ile turneye çıktı, aynı turnede Sun Ra ve Miles Davis de vardı. Watts, Haden'ın Quartet West'inin bir üyesi haline geldi, yirmi yıl süreyle bu dörtlüde çaldı.

Ernie James Watts, 23 Ekim, 1945'te Norfolk, Virginia'da doğdu. Sonradan tenor, alto ve soprano saksofonun yanısıra flüt de çalacak olan müzisyen, on üç yaşında saksofonu eline aldı. Bursla gittiği Wilmington Music School'da, klasik müzik ve teknik öğrendi. Jazz eğitimi almamıştı ama, annesinin yılbaşı hediyesi olarak aldığı pikap ve plak kulübü üyeliği ilk kıvılcımı çaktı. Plak kulübünden edindiği ilk promosyon seçki de, Miles Davis'in "Kind of Blue" albümüydü. Jazz'ı kulaktan çalarak öğrenmeye başladı, geceleri çoğu kez bir dizi Coltrane plağı dinlerken uyuyakalırdı. Bir Downbeat Bursu kazanarak, Berklee College of Music'e gitti. Sonra Buddy Rich'in 'big band'ine katıldı (1966-1968), onlarla birlikte turnelere çıktı. Los Angeles'e geçti. Oliver Nelson ve Gerald Wilson'ın "big band"lerinde çaldı, Nelson ile Afrika'yı ziyaret etti.

1969'da Jean-Luc Ponty ile kayıt yaptı ve NBC'nin Tonight Show Band'inde düzenli olarak çalmaya başladı. 1972'de hayranı olduğu Cannonball Adderley ile kayıt yaptı. 1970'lerde ve 1980'lerin başında kendi çıkardığı plaklarda da genelde pop tadı vardı. Örneğin "Chariots of Fire" filminin müziği çok sattı. Sık sık Lee Ritenour'la (2004 yılında "Overtime" adlı DVD için yeniden bir araya geldiler) ve kısa süre sonra Watts gibi İstanbul Jazz Center'a konuk olacak Stanley Clarke ile çaldı. Jazz'a daha da ağırlık vermesi Haden'in Quartet West'inden sonra oldu. JVC için de, birinci sınıf kayıtlar yapmaya başladı. 1991'de, Gilberto Gil'in "Afoxe" albümünde onunla birlikte çalıştı. Dört albümünde klasik jazz parçaları ve Watts'ın özgün çalışmaları vardı. Bu kayıtlarda Jack DeJohnette, Arturo Sandoval, Kenny Barron, Mulgrew Miller, Eddie Gomez, Jimmy Cobb, ve Marc Whitfield gibi sevdiği jazz'cılarla çalıştı. JVC dönemi ile kendi şirketi "Flying Dolphin"i kurduğu dönem arasında müzisyen arkadaşı Ron Feuer ile bir yan proje olarak, saksofon ve piyano için sakin baladlardan oluşan "Reflections" albümünü yaptı. Öğrenci çalışmalarını yönetmeyi, senfonidaki konuk solistler için orkestral düzenlemeler yapmayı da ihmal etmiyor.

Ernie Watts, enstrümanına tam anlamıyla hakim, hem geleneğin gücünü taşıyan hem de tamamen kendisine mahsus bir sound'a sahip, çaldığı her şeye ruh katan bir müzisyen. Kendi şirketi Flying Dolphin'den çıkan albümü "Spirit Song" da onun kalitesini damgalıyor. 1999'da JVC'den çıkmış olan "Classic Moods"dan bu yana, onun lider olarak ilk stüdyo kaydı. Watts'ı en çok memnun eden de, "müzik ailesi" ile kaydetme fırsatını bulması. "Bu büyük müzisyenlerle on dört yılı aşkın süredir kayıp yapıyorum, uzun tarihimiz kayıtlarımıza özel bir senkron getirdi," diyor. Bob Leatherbarrow ile yirmi yıldır birlikteler, David Witham'la geçmişleri on beş yılı aşıyor. En "yeni çocuk" Bruce Lett bile on dört yıldır grupta. Watts kendilerine "Arkadaş Çevresi" diyor. Aralarındaki müzikal ve özel bağlar, müziklerine yeni bir boyut katmış. "Tarihimiz var," diyor Ernie. "Aynı insanlarla bunca uzun süre çalarsan, müzik organik olarak bir grup sesi halini alır, artık dört ayrı ses olmaz. Biz birlikte müzik çalmıyoruz, birlikte müzik oluyoruz. Bu, gerçek bir grup."

Ernie Watts İstanbul Jazz Center'daki programında piyanoda Christof Saenger, basta Rudi Engel ve davulda Heinrich Koebberling ile sahneye çıktı.

Filmografi;
Woo (1998) (müzisyen: saksofon)
Midnight in the Garden of Good and Evil (1997) (müzisyen: tenor saks)
12 Angry Men (1997) (TV) (müzisyen, saksofon) (Quartet West olarak)
Mad Dog Time (1996) (müzisyen: DNA Jazz)
... ya da Trigger Happy (İngiltere)
Daybreak (1993) (TV) (müzisyen)
... ya da Bloodstream (İngiltere: sinemalarda)
The Fabulous Baker Boys (1989) (müzisyen: saksofon)
Salaam Bombay! (1988) (müzisyen: nefesliler)
Survivor (1987) (müzisyen: saksofon)
The Color Purple (1985) (müzisyen: klarinet)
Into the Night (1985/I) (müzisyen: tenor saks)
Foxy Brown (1984) (müzisyen: flüt)
Doctor Detroit (1983) (müzisyen: tenor saks)
Grease (1978) (müzisyen: saksofon) (jenerikte adı yok)
The Only Game in Town (1970) (müzisyen: alto saksofon solo)

Devrim Dikkaya
kubilaydevrim@gmail.com

Amatör Jazz'cılar Eskişehir'de Buluştu.

"Genç Cazcılar" organizasyonu ve Anadolu Üniversitesi proje sahipliğinde düzenlenen 5. Amatör Jazz Müzisyenleri Festivali, İstanbul'dan Mersin'e uzanan geniş bir coğrafyayı temsil eden genç jazz topluluklarını ağırladı.

14-17 Mart 2007 tarihleri arasında düzenlenen festivalin açılış konserini Ayşe Tütüncü Piyano ve Perküsyon Grubu verdi.

4 güren festival süresince genç jazz müzisyenleri salon konserleri, jam-session, atölye çalışmaların katılarak jazz kariyerlerine basamak olacak eşsiz bir deneyim kazandılar.

Festival hakkında geniş bilgi ve fotoğraflar için www.caz.anadolu.edu.tr adresi ziyaret edilebilir.

Festivale İzmir'den katılan İçses Trio, özgün bestelerini modern bir jazz üslubuyla yorumladı.

Açılış Konserini muhteşem besteleri ve tüm grup üyelerinin etkileyici performansları ile dinleyicilere unutulmaz bir gece yaşatan Ayşe Tütüncü Piyano ve Perküsyon Grubu verdi.

Bas gitarda yapmış olduğu çalışmalarla gelecekte kendisinden söz ettirecek Sertaç Ekiz, grubu Chakma Band'la yakın zamanda çıkacak albümünden parçalar sundu

Sirel Ekşi
sirel@iksev.org

14. İzmir Avrupa Jazz Festivali 3-14 Mart'ta İzmir'deydi...

İzmir Kültür Sanat ve Eğitim Vakfı'nın, Avusturya Kültür Ofisi (İstanbul), İzmir İtalyan Konsolosluğu, İzmir Fransız Kültür Merkezi, İzmir Belçika Fahri Konsolosluğu, Goethe Institut İzmir işbirliği ile düzenlediği, 14. İzmir Avrupa Jazz Festivali, 3 – 14 Mart 2007 tarihleri arasında yapıldı. Festival Afişi, bu yıl da genç bir sanatçının, 5. Jazz Afişi Yarışması'nı kazanan Bilge Kınam'ın imzasını taşıyor. Konserlerin yanı sıra eğitim faaliyetlerine ağırlık veren İzmir Avrupa Jazz Festivali'nde bu yıl da atölye çalışmaları yer aldı.

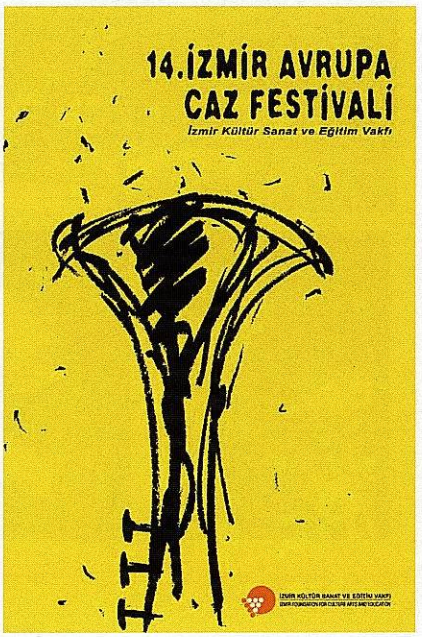

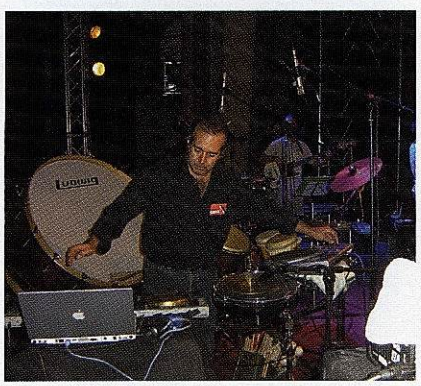

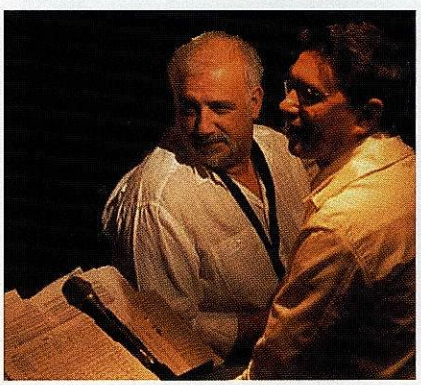

14. İzmir Avrupa Jazz Festivali, 3 Mart 2007 Cumartesi günü, İzmir Avrupa Jazz Festivali'nin danışmanlığını da yürüten İtalyan jazz tarihçisi ve yazar Francesco Martinelli'nin "30. Ölüm Yıldönümünde John Coltrane" adlı semineri ile başladı.

6 Mart Salı günü saat 19.30'da İsmet İnönü Sanat Merkezi'nde 5. Jazz Afişi Yarışması'nın sergisi ve ödül töreni vardı. Festivalin Açılış Konserini 20.30'da. "Hi Jazz-Hicaz" yaptı. Türkiye'nin kendi alanlarında en iyi isimlerini bir araya getiren proje, jazz, klasik batı ve geleneksel Türk müziğini, farklı tınıları, enstrümanları, sanatçıları ve dinleyicileri, kısaca birliğin sesini ve resmini yansıttı.

Avusturya Kültür Ofisi'nin işbirliği ile gerçekleşen "Falb Fiction" konseri 7 Mart Çarşamba günüydü. Viola Falb, Philipp Jagschitz, Christian Wendt ve Herbert Pirker'den oluşan topluluk dinleyicilerini farklı bir müzikal yolculuğa çıkarttı. Grup Ankara ve İstanbul Nardis Jazz Club'da da birer konser verdi.

10 Mart Cumartesi günü yine İsmet İnönü Sanat Merkezi'nde "Sinenomine" konseri vardı. İzmir İtalyan Konsolosluğu işbirliği ile Festivale katılan grup, İtalya'nın tanınmış jazz sanatçılarından oluşuyordu ve İKSEV & Siena jazz Vakfı işbirliği ile "Açık Jazz Orkestrası" atölyesi yaptı.

Afrika asıllı Fransız vokal sanatçısı Mina Agossi 12 Mart Pazartesi günü Fransız Kültür Merkezi işbirliği ile gerçekleşecek konserde yer aldı. Agossi ayrıca İstanbul'da Dame De Sion Lisesinde de bir konser konser verdi.

14. İzmir Avrupa Jazz Festivali 13 Mart Salı günü Belçikalı grup "Musica Dal Vivo"yu konuk etti. Konser, Festivale bu yıl ilk kez katılan İzmir Belçika Fahri Konsolosluğu işbirliği ile gerçekleşti. Valon Pirly Zurstrassen, duyarlı ve yaratıcı bir piyanist. Bu konserde farklı bir enstrümanına konsantre oluyordu; çok takdir ettiği akordeona. Flaman Kurt Bude çok yetenekli bir klarnetçi. İtalyan Charles d'Inverno. Köklerine ve devamlı gezdiği küçük evrene tanıklık etmesi için gitarını kullandı ve sihir çok çabuk kendini gösterdi.

3 Mart'a başlayan 14. İzmir Avrupa Jazz Festivali, 14 Mart Çarşamba günü Avrupa jazz'ının çok tanınan piyanistlerinden Holger Mantey konseriyle sona erdi. Goethe Institut İzmir işbirliği ile yapılan konserde Mantey, benzersiz tekniği ve yorumuyla yeni hayranlar kazandı.

14. İzmir Avrupa Jazz Festivali Programı

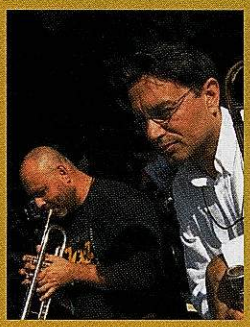

"Festival Açılış Konseri"
"HI JAZZ– HİCAZ!"
Artun Sürmeli (p, keyb)
Alper Berksu (p, keyb)
Ayla Berksu (vo)
Aycan Teztel (tb)
Ercüment Ateş (g)
Fatmagül Ergun Keşkek (arp)
Levent Altındağ (ss, flt)
Şenova Ülker (tp, flg)
Emre Önbayraktar (keyb)
Timur Sarıca (kanun)
Emre Tombul (ney)
Ercan Irmak (ney)
Volkan Öktem (d)
Eylem Pelit (b)

7 Mart 2007, Çarşamba
FALB FICTION
Viola Falb (s)
Philipp Jagschitz (p)
Christian Wendt (b)
Herbert Pirker (d)

12 Mart 2007, Pazartesi
MINA AGOSSI
Mina Agossi (vo)
Ichiro Onoe (d)
Eric Jacot (b)

10 Mart 2007, Cumartesi
SINE NOMINE
Alessandro Girotto (g)
Ilaria Patassini (vo)
Luca Casadei (acc)
Marco Ceccato (cello)
Stefano Cesare (b)
Fulvio Maras (perc)

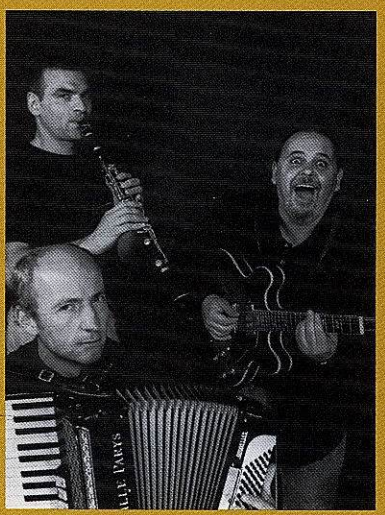

13 Mart 2007, Salı
MUSICA DAL VIVO
Pirly Zurstrassen (acc)
Charly d'Inverno (g)
Kurt Bude (clt)

14 Mart 2007, Çarşamba
Holger Mantey (p)

İmge Özbek
acd@acd.org.tr

ÖĞRENCİLER İÇİN MARTFESTODTÜ

Mart ayı Ankaralı müzikseverlerin, özellikle de gençlerin dört gözle bekledikleri bir ay olma özelliğini koruyor. Her yıl düzenlenen MartfestODTÜ, jazz'dan elektroniğe, baleden rock'a birçok alternatif etkinliği bünyesinde barındırarak her yaştan ve her tarzdan dinleyiciye kaliteli kültür ve sanatın çeşitli renklerinden örnekler sunuyor. Bu yıl dördüncüsü düzenlenen ve 7- 29 Mart tarihleri arasında gerçekleşen festival yine kaliteli grupları düşük maliyetlerle sanatseverlerle buluşturmayı başardı.

Orta Doğu Teknik Üniversitesi tarafından gerçekleştirilen, organizasyonunu LEO Organizasyon'un yaptığı festival, yine Ankara'lı kuruluşların desteği ile yapıldı. Destek sponsorları GATE Elektronik, Prota, Koç Sistem, Aydın Yazılım, Mesa Hastanesi ve Bektaşlar. Basın sponsorları ise Radyo ODTÜ, Cumhuriyet, Skytürk, Ankara Magazin ve The New Anatolian.

7 Martta "9. ODTÜ Uluslararası Çağdaş Dans Günleri" kapsamında ODTÜ Çağdaş Dans Topluluğu etkinlikleri ve 8 Mart'taki Avusturya Büyükelçiliği'nin türkiye turnesi için getirdiği grup "Falb Fiction" konserleriyle hızla başlayan festival 16 Mart'ta 2 muhteşem konserle devam etti.

İtalyan Kültür Merkezi katkılarıyla gerçekleşen konser iki Akdenizli orkestranın biraraya gelmesi ile oluşan Sinenomine & Akdeniz Orkestrası konseriydi. 2004 yılında Cenk Güray tarafından kurulan ve müzik anlayışını Anadolu kültüründen beslenerek, tarz ve üslubunu ise onun ayrılmaz bir parçası olan "Akdenizlilik" kimliğinden esinlenerek oluşturan Akdeniz Orkestrası ile; 20. yılında gitarist Alessandro Girotto'nun Ilaria Patassini ile tanışmasıyla oluşan İtalyan Sinenomine (adsız) grubu ile birlikte iki ülkenin şarkılarını 16 kişilik orkestra olarak birlikte seslendirdiler.

Aynı gece saat 20.00'de Goethe Instutute desteği ile 2. kez Ankara'ya gelen Holger Montey solo piyano konseriyle müzikseverlere unutulmaz bir gece yaşattı. Alman Faz Gazetesi'nin "Tüm müzik evrenin kafasında taşıyan piyanist" olarak nitelendirdiği Holger Mantey'nin "Avrupa'dan Caz" adı altındaki açıklamalı konseri, Ankara'daki ilk konserini kaçıranlar için bulunmaz bir fırsattı..

Türkiye'nin en yeni ve son zamanlarda adından en çok söz ettiren grubu Portecho 20 Mart'ta ODTÜ KKM Fuayesinde bu kez elektronika-rock seven gençlerle buluştu. The New York Times Gazetesi'nin hızla yükselen geleceği parlak grup olarak nitelendirdiği Portecho, elektronik müzik sevenleri muhteşem sahne performansları ve şarkılarıyla ODTÜ'lülerin kalbinde taht kurdu. Radiodays'den tanıdığımız Tan Tunçağ ve Maya Projesinden Deniz Cuylan'ın 2005 yılında biraraya gelerek kurdukları gruba basta Ayça Sarıgül ve davulda Ulaş Özbiçer eşlik etti. Martfest'e çok yakışan ve ODTÜ'de verdikleri ilk konserle üniversitelilerle buluşan grubun konserleri sırasında fuaye muhteşem ses ve ışık düzeniyle tam bir şölen alanına döndü.

Festival, 24 Mart'ta sahne alan ODTÜ çalışanları ve mezunlarından oluşan ODTÜ Mensuplar Korosu ile devam etti. TRT ve Ankara Radyosundan müzisyenlerin eşlik ettiği koro Türk Sanat Müziği eserlerinden seçmeler sundu.

Martfestodtü-4 bu yıl en az geçen seneki kadar ses getiren bir konserle 29 Mart'ta sona erdi. Ankara'da yetişen ve rock ve pop müziğine uzun yıllar emek vermiş olan müzisyenlerin Emrehan Halıcı'nın organizasyonuyla bir araya geldiği Ankara Müzisyenleri, Beatles'dan Pink Floyd'a, Frank Sinatra'dan Jimmy Hendrix'e kadar kalplerimizde yer etmiş olan müziyenlerin parçalarını yeniden yorumlayarak coşkulu bir kapanışa imzalarını attılar.

Birbirinden özel konser ve "ilk" lerle yine bir Mart ayını daha renklendiren bu festivalin 2008 programı şimdiden hazırlanıyor. Özellikle albüm tanıtma konserlerine açık olan martfest, konserlerin yanısıra diğer sanat dallarına da açık.

Ferit Odman – New York
info@feritodman.com

Jazz'a doymak mı? Böyle buyurun...

34th Annual IAJE International Conference – NYC

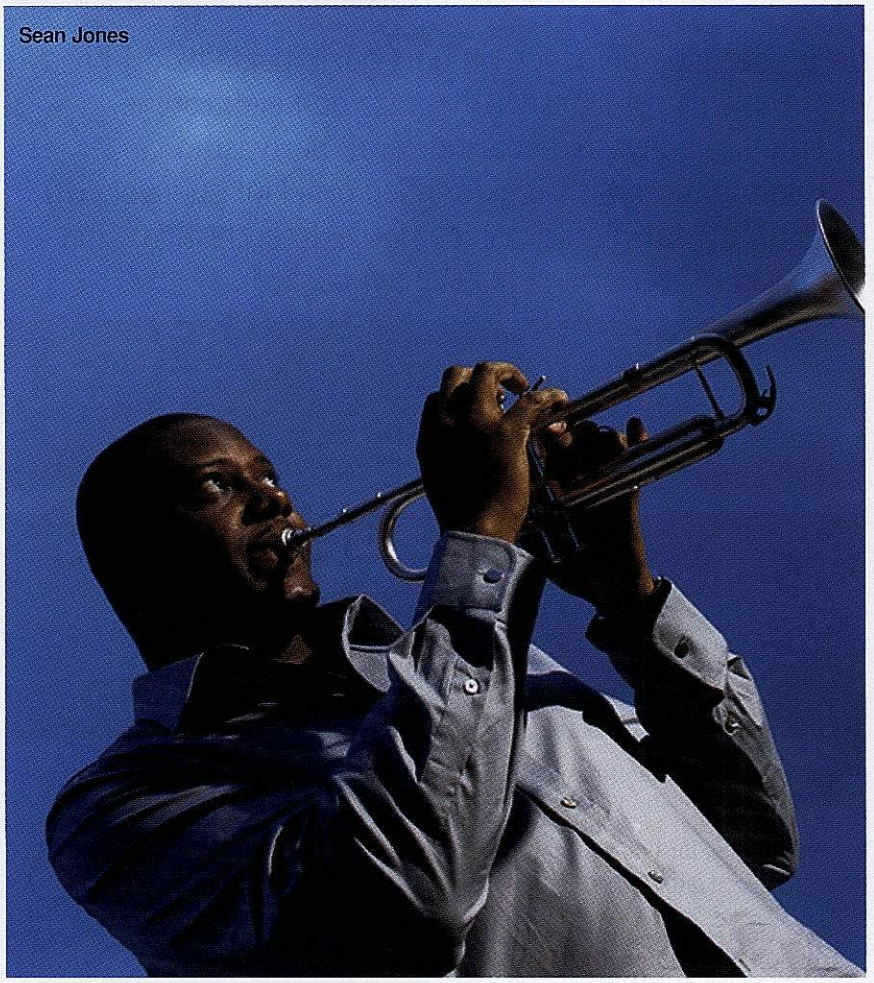
Sean Jones

"Jazz" dergisini elinizde tutup bu sayfaları okuduğunuza göre bir jazz müzisyeni, eğitmen, öğrenci, belki bir besteci veya jazz'ı yeni keşfeden bir dinleyicisiniz ve birçok kişi gibi; dünya turuna çıkmak, Rio karnavalına gitmek veya kuzey ışıklarını deneyimlemek gibi maddelerden oluşan bir "olmazsa olmaz" listeniz var. Bir jazz sever olarak bu uzun listeye bugün bir madde daha eklemeniz gerekecek. Hayatta bir kere de olsa IAJE konferansına katılmak.

Uluslararası Jazz Eğitimi Derneği IAJE, (International Association for Jazz Education) 1968 yılından beri aktif olarak okullardaki jazz eğitiminin ve dünyada jazz'a verilen değerin arttırılması için özveriyle çalışıyor. Verdiği eğitim programları, iki ayda bir çıkarılan dergisi ve en önemlisi yılda bir düzenlenen konferansı ile jazz ile ilgili herkesi bir çatı altında toplayan bu derneğin 34üncü konferansı, 10-13 Ocak tarihleri arasında New York'taki Hilton ve Sheraton Towers'da düzenlendi. Midtown Manhattan'da yan yana bulunan bu otellerde, çevredeki restoranlarda ve 53. caddede metrekareye düşen "jazz'cı" sayısı sanırım bu 4 gün süresince rekor seviyelere ulaştı. Konferans süresince Joe Lovano ile aynı asansörü paylaşıp son anda farkına varmak veya bir cafe'de otururken Eddie Gomez'in kahvesini sütlü mü yoksa sütsüz mü tercih ettiğini öğrenmek kaçınılmaz oluyor (sütsüz). Dört gün boyunca seçebileceğiniz 131 konser, 53 klinik, 15 eğitim programı, 17 akademik araştırma sunumu, 59 jazz endüstrisi ve müzik teknolojisi toplantısı, jam-session'lar ve daha birçok etkinlik söz konusu. Bu çılgınlığın yanında sayısız jazz okulu, enstrüman yapımcısı, kayıt şirketi, jazz dergisi ve kitap şirketinin ürünlerinin sergilendiği ve büyük indirimlerden yararlanabileceğiniz, iki ayrı bölümden oluşan muazzam bir sergi ve alışveriş alanı, yani bir nevi jazz hiper-market'i de katılımcıların hizmetinde. Peki bu kadar çok şey dört güne nasıl sığar ve bu "Jazz Açık Büfesi"nden en iyi şekilde nasıl faydalanırım derseniz, dikkat etmeniz gereken birkaç nokta var. Bu seneki konferansın katılımcısı olarak IAJE rehberliğinizi yapacak ve NY'taki havayı sizlerle paylaşacağım.

Yılda bir kere düzenlenen konferansa katılabilmek için IAJE üyesi olmak ve katılım ücretini ödemek yeterli. Bütün bu işlemleri http://www.iaje.org internet adresinden yapmanız mümkün ve üyelik herkese açık. Her şeyden önce konferans

Avishai Cohen

programını detaylı şekilde okuyup, sabah 9'dan gece 1'e kadar her saat başı ilginizi çeken her aktiviteyi önceden işaretlemeniz gerekiyor, yoksa son anda seçim yapmak çok zorlaşıyor. Ne zaman, nerede olacağınızı önceden bilmek, etkinliklere zamanında yetişmeniz açısından da önemli. Bu da bir günde seçebileceğiniz 100'ü aşkın aktivitenin 16'sını seçmek demek. Eğer katıldığınız konser veya klinik ilginizi çekmiyorsa çıkıp bir diğerine girebiliyorsunuz. Her saat başı ilginizi çekecek bir şey olduğuna garanti veriyorum ve hatta birinden birini seçmek zorunda kalacağınız durumlar başınıza çok geliyor. Beni bu sene en çok zorlayan zaman dilimi, üçüncü gün saat 12'de oldu. Christian McBride'in müzikalite konulu paneli, Peter Erskin'in ünlü "time awarenes" kliniği, Jerry Bergonzi'nin performans teknikleri workshop'u ve okuldaki hocalarımdan Jim McNeely'nin performansı arasında bir seçim yapmak... Bir davulcu olarak sonuçta Peter Erskin'in kliniğini seçtim. Fakat böyle bir durumda eğer aklınız gerçekten başka bir klinik veya performansta kalıyorsa, bununda çözümü bulunmuş. İnanılmaz bir şekilde bütün etkinlikler profesyonel ekipler tarafından kaydediliyor. Böylece kaçırdığınız konser, klinik veya panelin ses kaydını satın

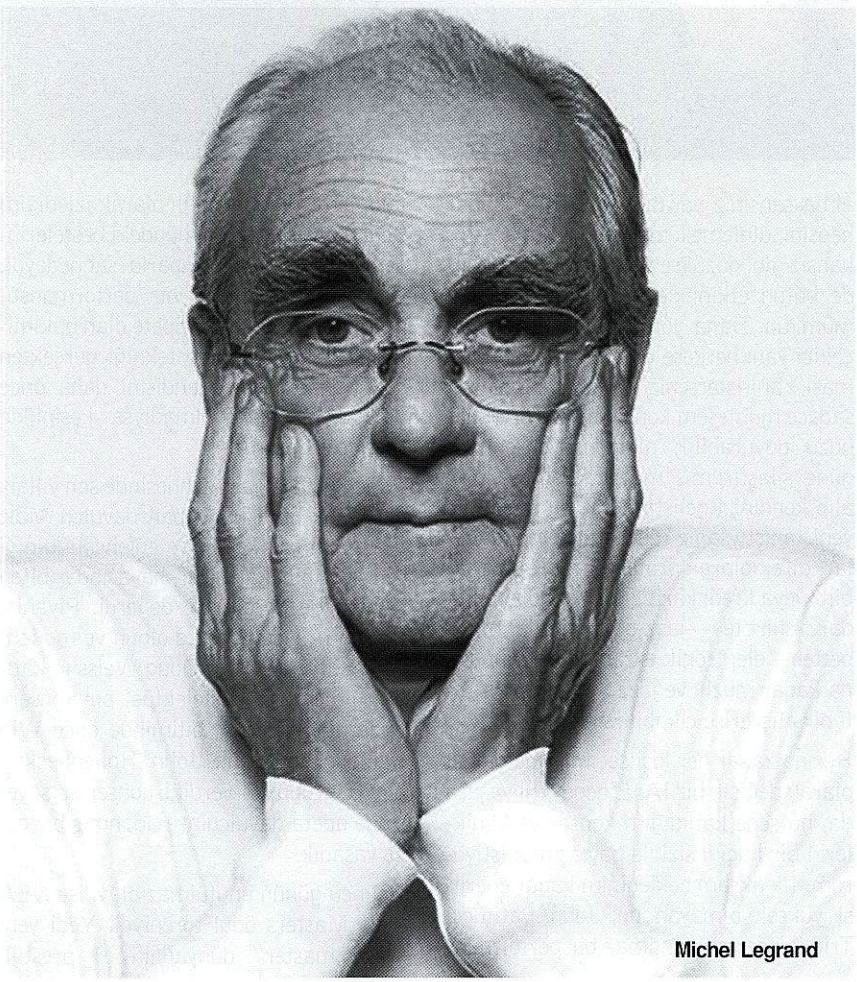
Michel Legrand

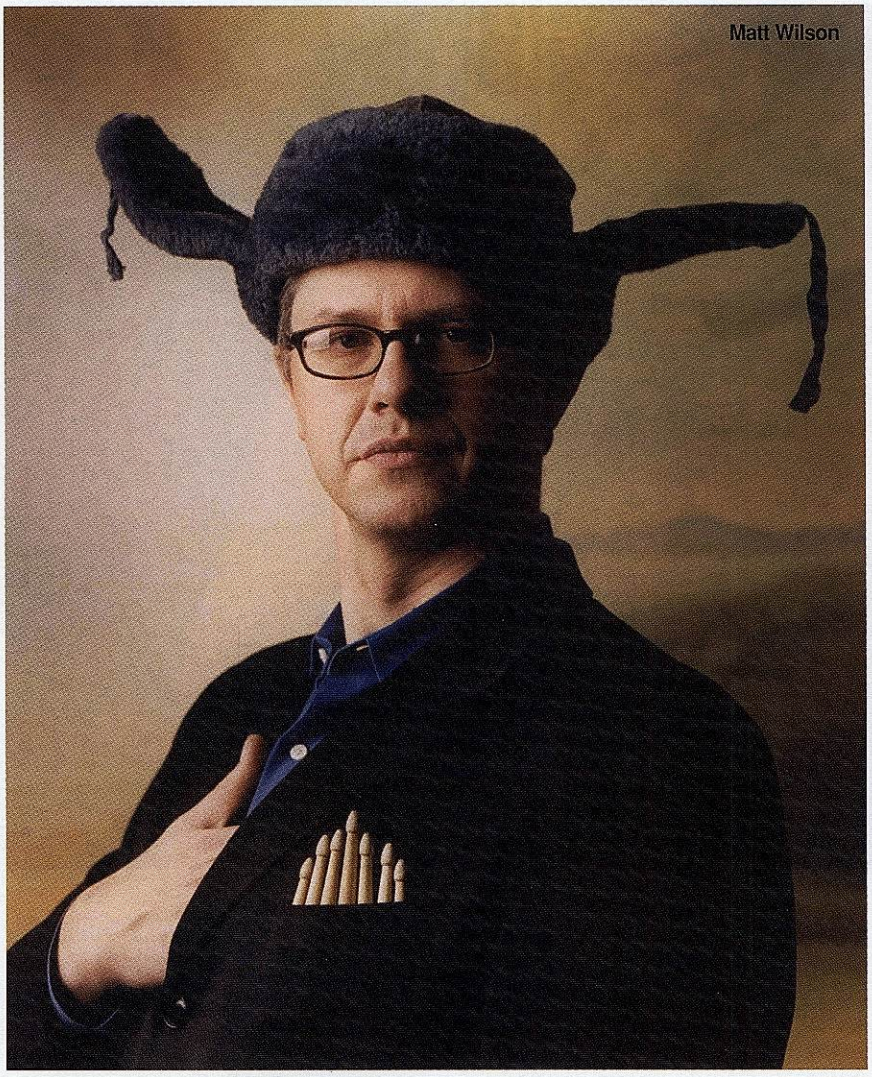
Matt Wilson

alma şansınız yaratılmış. Her ne kadar hepsini dinlemek zaman açısından imkansız gibi gözükse de, "box-set" şeklinde bütün etkinliklerin kaydını almakta mümkün. Bana göre bu konferansın en çekici yanı herkese göre bir şeyin bulunması.Yani isterseniz bir dinleyici olarak sadece muhteşem konserler izleyip ruhunuzu doyurabilir, akademisyenseniz 4 güne sıkıştırılmış muazzam bir eğitim alıp kendinizi geliştirebilir, bu müzik ile yeni tanıştıysanız merak ettiğiniz konuları direk olarak profesyonellere danışabilir veya kredi kartı limitiniz dolana kadar t-shirt'ten—jazz posterlerine, trompetten—elektronik ekranlı nota sehpasına kadar müzik ve jazz ile ilgili indirimli bir alışverişe çıkabilirsiniz.

Her ne kadar her kişi seçimlerine dayalı olarak değişik bir IAJE deneyimi yaşasa da, bu sene katıldığım konser ve kliniklerin bir kaçını sizinle paylaşmak istiyorum. İlk akşam beklediğim kadar enerjisi yüksek olmayan bir John Patitucci Trio konserini inanılmaz bir performans takip etti. İlk defa canlı olarak izlediğim Sean Jones, son albümündeki bestelerinden oluşan bir repertuarla sahnedeydi. Bana göre kusursuz bir performanstı, özellikle Jones'un trompete olan hakimiyeti, artikülasyonu ve tekniği gerçekten çok üst seviyede. Kendisini daha önce dinleme şansınız olmadıysa kesinlikle tavsiye ediyorum.

İkinci gün NY jazz sahnesinde son yıllarda büyük bir çıkış yapan davulcu Matt Wilson'ın çok keyifli ve eğlenceli kliniği ve yine bir karnaval havasında biten konseri de görülmeye değerdi. Piyanist Kevin Hays son derece olgun ve modern stili, Bill Stewart ve Doug Weiss'ın katılımı ile oldukça entelektüel bir konsere imza attı. Gecenin bitiminde önce Will Calhoun sonra da John Hollenbeck'in büyük grubu ile verdiği konserler sayesinde adeta davulculara adanmış bir gece yaşadık.

Üçüncü günün unutulmaz olayı ise NEA Jazz Masters ödül töreniydi. Yedi yeni "jazz master" dünyadaki en prestijli jazz ödülüne layık görüldü. Böylece Curtis Fuller, Phill Woods, Ramsey Lewis, Jimmy Scott, Dan Morgenstern, Frank Wess ve Toshiko Akiyoshi ödüllerine kavuşmuş oldu.

Fransız konsolosluğu, kültür bakanlığı ve Paris Konservatuarının katkısıyla bu sene Fransız jazz'ı üzerine yoğunlaşan program sayesinde 250'yi aşkın Fransız müzisyeni de NY'taydı. Öğrenci ve profesyonel jazz'cıların yer aldığı sayısız Fransız aktivitesi dışında, paneller, tartışmalar ve sergi alanındaki en büyük bölüm onlara ayrılmıştı. Böylece CNSM konservatuarındaki çok başarılı jazz öğrencilerinin yanı sıra, Sylvain Luc, Michel Legrand, Didier Lockwood, Richard Galliano gibi isimleri de dinleme fırsatımız oldu.

Son derece başarılı geçen konferansın en üzücü kısmı Michael Brecker ve Alice Coltrane'in son anda gelen ölüm haberleriydi. Son günkü performanslarda her ne kadar biraz burukluk yaşansa da, başçı Avishai Cohen'in genç yeteneklerden oluşan muhteşem üçlüsü ile konferansın kapanışını yapması herkesin bu son konserden ve böylece konferanstan kocaman bir gülümseme ile ayrılmasına sebep oldu.

Sadece küçük bir kısmını sizlerle paylaşabildiğim IAJE konferansı kesinlikle hayatta bir kere de olsa yaşanılması gereken bir deneyim. Konferans seneye 9-12 Ocak'ta Toronto'da yapılıyor. Kış tatilinizi bu tarihlere denk getirebilirseniz unutamayacağınız jazz dolu dört gün sizleri bekliyor demektir. IAJE konferansının en kötü yanı alışkanlık yapıyor olması, ben şimdiden Toronto planlarını yapmaya başladım bile, orada görüşmek üzere...

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

DON BUTTERFIELD

Jazz'ın ilk dönem enstrümanlarından tubanın çağdaş yorumcularından biri olan Don Butterfield geçtiğimiz Kasım ayında 83 yaşında aramızdan ayrıldı. Lise orkestrasında trompet kalmadığı için tuba ile yetinmek zorunda kalan ve 50 yıllık müzisyenlik dönemi boyunca enstrüman değiştirmeyen Butterfield, Dizzy Gillespie, Leonard Bernstein, Frank Sinatra ve Charles Mingus gibi farklı tür ve ekollerin müzisyenleri ile birlikte çalıştı. Ses elde etmesi bir yana tutmasi bile zor olan bir çalgıyla melodik olmayı başarması ile ünlendi.

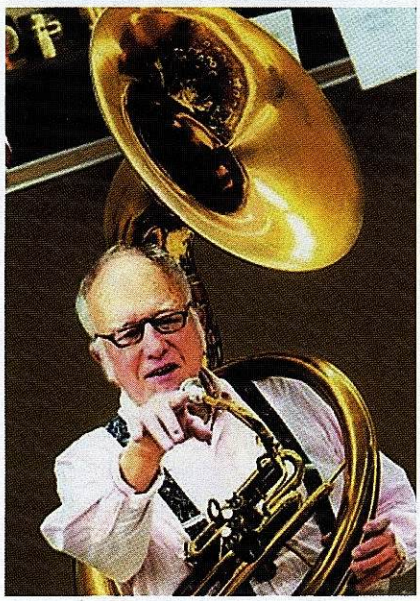

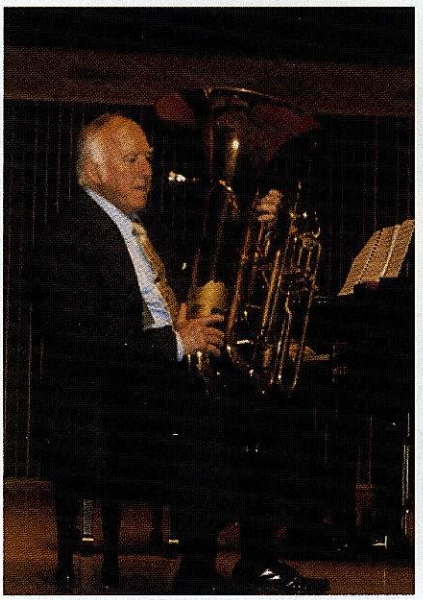

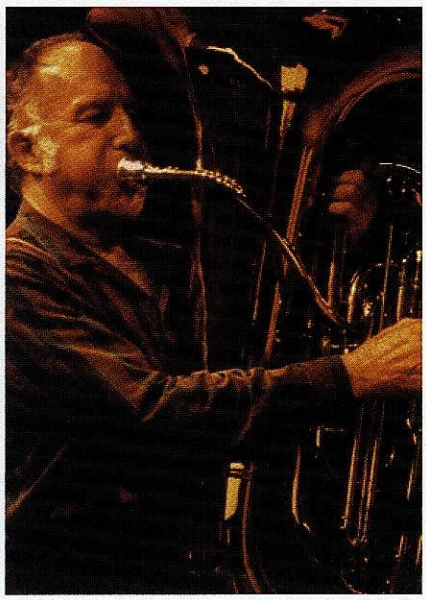

1940'lardan 1990'ların sonuna kadar süren kariyerinde stüdyo ve eşlik müzisyenliği yaptı ve bu kapsamda film müzikleri ve reklam jingle'larında yer aldı. Butterfield'in, "Godfather: Part II," ve "Bullets Over Broadway" filmlerinin soundtrack'lerindeki yorumlarına özellikle dikkat etmek gerekir. New York'taki tüm jazz kulüplerinde çalmış olmasının yanısıra American Symphony ve Radio City Music Hall orkestralarıyla Amerika'nın birçok yerine turne kapsamında gitti. Gittiği şehirlerde de arasıra tuba workshop'ları düzenlemeyi ihmal etmedi.

Don Butterfield'in yer aldığı ilk önemli jazz albümü trompetçi Clark Terry'nin 1959 yılında yayınladığı "Top and Bottom Brass" oldu. Orrin Keepnews'un prodüktörlüğünü yaptığı ve çeşitli ödüller kazanan bu albümde Butterfield'in kontrolündeki tuba bir ritm çalgısı olmaktan çıkarak bakır nefesli bas seslerin nasıl doğaçlama yapabileceği konusunda emsal teşkil etti.

Daha sonra kontrbasçı Charles Mingus'un topluluğu kapsamında "The Black Saint and the Sinner Lady" ve "Mingus, Mingus, Mingus, Mingus, Mingus" dahil birkaç albümde çaldı. Ayrıca yeni yayınlanan "Charles Mingus: Triumph of the Underdog" adlı belgesel filmde de yer aldı. 1980'lerin sonlarında ise Frank Sinatra'yla birlikte ona eşlik eden orkestranın elemanı olarak turneye çıktı.

Don Butterfield jazz ile eşzamanlı olarak klasik müzik kariyerini de sürdürdü. Arturo Toscanini, Dmitri Mitropoulos ve Leonard Bernstein gibi şeflerin yönetiminde çalıştı. 1970 yılında çağdaş besteci Charles Wuorinen, Butterfield için "Chamber Concerto for Tuba" adlı eserini besteledi.

Yorumculuğun yanısıra hayatı boyunca müzik eğitimine de zaman ayırdı. New York University ve Mannes School of Music gibi üniversitelerde hocalık yaptı. Besteci ve eğitimci kimliğiyle tuba ve benzeri bas bakır enstrüman yorumcularının ve öğrencilerinin ufkunu açtı. Öğrencilerinin birçoğu müzik piyasasında tanınan ve bilinen sanatçılar haline geldi.

Don Butterfield tubanın hantal ve ışıltısız bir enstrüman olduğunu her zaman kabul ederek, kendisi gibi tubistleri ağır vasıta sürücülerine benzetirdi: "Biz (tubistler) hiçbir zaman Formula 1'de yarışmayacağız. Ama bununla birlikte orkestranın işleyişinde yadsınamaz bir görevimiz olduğunun da bilincindeyiz."

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Leroy Jenkins

1970'lerin free jazz akımının başlıca müzisyenlerinden biri olan kemancı ve besteci Leroy Jenkins geçtiğimiz Şubat ayında Brooklyn'de yaşama gözlerini yumdu. Jenkins çağdaş klasik müzik ve avant-garde jazz arasındaki sınırları sık sık geçen hatta bu sınırların yerini değiştiren bir müzisyendi.

Chicago'da doğdu, 7 yaşında keman çalmaya başladı. Şehrin en büyük zenci kiliselerinin birinde çocuk yaşta keman resitalleri verdi. Kendisine ileride şarkıcı Dinah Washington olarak anılacak olan piyanist Ruth Jones eşlik etmekteydi. Lise orkestrasında bir süre alto saksofon çaldı ve fagot bursuyla Florida A & M Üniversitesinin müzik bölümüne girdi. Aldığı fagot eğitimine rağmen akşamları kulüplerde klarnet ve saksofon çalmışsa da bir süre sonra ilk göz ağrısı olan kemana geri döndü.

Mezun olduktan sonra 10 yıl boyunca güney eyaletlerinde keman öğretmenliği yaptı. 1964 yılında Chicago'ya döndükten sonra Muhal Richard Abrams'ın başını çektiği ve Ornette Coleman, Cecil Taylor ve benzeri ilerici sanatçıların yolunda ilerleyen müzisyenlerin kurduğu Association for the Advancement of Creative Musicians (A.A.C.M.) adlı oluşuma katıldı.1968 yılında A.A.C.M.'den arkadaşları saksofoncu Anthony Braxton, davulcu Steve McCall ve trompetçi Leo Smith ile Creative Construction Company adlı topluluğu kurdu. İki yıl boyunca Paris'te yaşayan müzisyenler, 1970 yılında Amerika'ya döndüler. Jenkins bir süre Ornette Coleman'ın New York'taki evinde kaldı. Free jazz'ı oda müziği formatında seslendirdiği Revolutionary Ensemble adlı topluluğu başçı Sirone (Norris Jones) ve davulcu Jerome Cooper ile kurdu. Bu topluluk 6 yıllık birlikteliğinde Vietnam, The People's Republic, ve Manhattan Cycles gibi albümleri ile eleştirmenlerden olumlu not aldı.

Jenkins 70'li yılların ortalarında lider olarak kendi topluluklarını yönetti, klasik müzik eserleri de yazmaya başladı. Jazz-funk tarzı çalışmalar yapan Sting adlı bir topluluk kurdu. Kemanlarda Jenkins ve Terry Jenoure, elektrik gitarda Brandon Ross, akustik gitarda James Emery, bas gitarda Alonzo Gardner ve davulda Kamal Sabir'in yer aldığı Sting'in sound'u aynı anda hem arco hem pizzicato, hem bas hem tiz çalabilen çok büyük bir kemanı andırıyordu. Öte yandan Jenkins'in klasik müzik formatındaki eserleri Kronos Quartet ve Brooklyn Philarmonic gibi topluluklar tarafından seslendirilmekteydi.

Leroy Jenkins'in progresif kariyeri onun sanatın diğer dallarını da içeren projeler yaratmasına ön ayak oldu. 1991 yılında New York City Opera binasında Bill T. Jones dans kumpanyası ile birlikte "The Mother of Three Sons" adlı eseri sahnelendi. Bunun dışında "The Negro Burial Ground" adlı bir kantat, "Fresh Faust" adlı bir jazz-hip-hop opera ve "Three Willies" adlı bir mültimedya opera besteledi. Son yıllarda tekrar küçük topluluk formatındaki çalışmalarına döndü. Piyanist Myra Melford ve saksofoncu Joseph Jarman'dan oluşan Equal Interest adlı triosu ile hem A.A.C.M. free jazz, hem de klasik temaları harmanladığı sofistike çalışmalar yaptı. 2004 yılında ise Revolutionary Ensemble topluluğunu tekrar bir araya getirdi.

Leroy Jenkins 40 yıllık sanat hayatı boyunca jazz kemanını Joe Venuti, Stephane Grappelli ve Stuff Smith'lerin başlattığı noktalardan çok ilerilere taşıdı, free jazz'ı klasik müzik menşeili olgularla geliştirdi ve maceracı dinleyicilerin bıkmadan dinleyeceği bir çok albüm yayınladı.

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Peggy Gilbert

Dixieland döneminden itibaren kurduğu sadece kadınlardan oluşan jazz topluluklarıyla tanınan saksofoncu Peggy Gilbert 2007 yılının Ocak ayında 102 yaşında uzun yıllardır yaşadığı Los Angeles'te yaşama veda etti.

Gilbert kadın toplulukların yaygınlaştığı 2. Dünya Savaşından hem önce hem de çok sonra başarılı ve popüler olmuş jazz toplulukları yönetti. 1932 yapımı "The Wet Parade", 1937 yapımı "Melody for Two" ve 1938 yapımı "The Great Waltz" filmlerinde topluluklarıyla yer aldı. Kadın enstrümantalistlere pek sıcak bakmayan ve genelde erkek tekelindeki jazz dünyası içinde kadınların haklarını korudu, onların ilerlemesi için mücadele etti. 20.yüzyılın büyük bir bölümünü Amerika'nın her yerini gezerek geçiren Gilbert vodvil piyeslerinde, gece kulüplerinde, askeri üslerde, zenginlerin malikanelerinde ve bir iki kere de hiç istememesine rağmen sirklerde sahneye çıktı. Bunları yaparken insanların ve özellikle erkeklerin şaşkınlığına, tahammülsüzlüğüne tanık olup, birkaç vakada da taciz ve ahlaksız tekliflerine maruz kaldı. Tüm bunları göze almasının tek nedeni ise Iowa'daki okul yıllarından beri saksofon çalmak istemesiydi. Gilbert 1974 yılında 69 yaşındayken orta yaş ve üzeri kadın jazz müzisyenlerinden oluşan Dixie Belles adlı bir topluluk kurdu. 1998'e kadar birlikteliklerini sürdüren topluluk "The Golden Girls," "Dharma & Greg," ve "Married With Children" gibi popüler TV sitcom'larında zaman zaman yer aldı.

Margaret Fern Knechtges (İngilizcede Peggy, Margaret isminin kısaltılmış halidir) 17 Ocak 1905 yılında Iowa eyaletinin Sioux City şehrinde dünyaya geldiğinde müzisyen olan anne babası onun ileride çalacağı piyanoyu sipariş etmişlerdi bile. Babası Hawkeye Senfoni Orkestrasının şefi ve başkemancısıydı. Annesi ise operada koristti. Genç Peggy'nin piyano ve keman çalmayı öğrenmesi çok uzun sürmedi. Klasik ve geleneksel müzik ortamında yetişmesine rağmen radyoda sürekli duyduğu jazz'ın cazibesine yavaş yavaş kendini kaptırmaya başladı. Okulda saksofon öğrenmesine izin verilmeyince – büyük üflemeli çalgılar çalmak genç hanımlara yakışmadığı söylendi kendisine – o da çalmayı kendi kendine öğrendi. "Elime ilk defa bir saksofon aldığımda 'işte bu' dedim kendime".

1924 yılında liseyi bitirdiğinde Melody Girls adlı ilk sadece kadınlardan oluşan topluluğunu kurdu. 1928 yılında California'ya taşındı ve telaffuzu daha kolay olan annesinin genç kızlık soyadını, Gilbert'i kullanmaya başladı. Los Angeles'ta yıllar içinde "Peggy Gilbert and Her Metro Goldwyn Orchestra", "Peggy Gilbert and Her Symphonics" ve "Peggy Gilbert and Her Coeds" gibi değişik isimler alacak olan topluluğunu kurdu. Bu topluluğu ile George Burns, Jack Benny ve Jimmy Durante başta olmak üzere birçok vodvil yıldızları ile turnelere çıktı. Gece kulüplerinde, Benny Goodman ve Louis Prima gibi dev isimler de dahil olmak üzere birçok jazz ve swing orkestrasıyla sahneyi paylaştı.

2. Dünya Savaşı sırasında oldukça uzun ve yoğun turnelere çıkan Gilbert savaş bitiminden sonra Amerikan Müzisyenler Federasyonunun Los Angeles şubesinde sekreter olarak çalıştı, geceleri ve hafta sonları sahneye çıkmayı sürdürdü. Peggy Gilbert için en büyük zorluk istediği seviyede müzik yapabilecek kadın müzisyen bulabilmekti. Bulamadığı zamanlarda ise mecburen erkek müzisyen çalıştırmak zorunda kaldığı da oluyordu. 2005 yılındaki 100. yaş gününde saksofon çalamadı ama "It Had To Be You" adlı jazz standardını detone olmadan şarkının sözlerinin hakkını vererek oldukça seksi bir şekilde yorumladı. 2006 yılında kendisi ile ilgili "Peggy Gilbert & Her All Girl Band" adlı belgesel bir film çekildi.

Can Ergelmiş
canergel@hotmail.com

Jazz tarihinin en önemli isimlerinden Michael Brecker'ı kaybettik...

Michael Brecker, jazz tarihinin en ilham verici saksofoncularından birisinin olmasının yanı sıra, müzik kariyeri boyunca gerçekleştirdiği yenilikler ve yaptığı atılımlarla, 21. yüzyıl müzik tarihinde önemli bir yer edindi. Birkaç yıl önce, bir kan hastalığı olan MDS ile lösemiye yakalanan Brecker; başta sevenleri olmak üzere, bütün jazz camiasını büyük üzüntüye boğmuştu. Yapılan yoğun tedaviler ve ilik naklinin ardından iyileşme sürecine giren müzisyen, en son Carnegie Hall'da Herbie Hancock'un 40. sanat yılını kutladığı konserinde sahne almıştı. Sevenlerini ve müzisyenleri umutlandıran bu konserden çok kısa bir süre sonra Michael Brecker, geçtiğimiz Ocak'ta aramızdan ayrıldı. 57 yaşında olan sanatçı, 30 yılı aşkın müzik kariyerine on bir Grammy ve onlarca başka ödül sığdırmıştı.

Brecker, geçtiğimiz otuz yıla damgasını vurmuş önemli bir sanatçı. Hem besteciliği, hem de yorumculuğu ile birçok müzisyene ilham kaynağı oldu. Özellikle emprovizasyonları, ders olarak okutulmakta, akademik camialar tarafından analiz edilmektedir. Müzik yaşamı içerisinde, jazz müzisyenlerinin yanı sıra, John Lennon, Frank Zappa, Paul Simon, Dire Straits, Frank Sinatra, Bruce Springsteen gibi pop ve rock sanatçılarıyla birlikte çalan Brecker, canlı performanslardaki başarısıyla birlikte, bir stüdyo müzisyeni olarak da aranan bir sanatçıydı.

Bu yazımızda, Michael Brecker'ın yaşam öyküsünü sizlerle paylaşacak, eserlerini ve projelerini anlatacağız.

Michael Brecker, Amerika Birleşik Devletleri'nin Pennsylvania Eyaleti'nin, Philadelphia şehrinde 1949 yılında dünyaya gelmiş. Babasının amatör bir jazz piyanisti olmasından ötürü, genç yaşta müzikle tanışmış. Baba Brecker'ın aynı zamanda çok geniş bir albüm koleksiyonu varmış. Abisi Randy'nin saksofon, ablası Emily'nin ise piyano çalmasıyla birlikte, klarinet çalmaya başlamış Michael. Ailecek Miles Davis, Thelonious Monk, Duke Ellington gibi jazz devlerinin konserlerine giderlermiş. Klarinetle birlikte alto saksofon da çalan Brecker, lise yıllarında özellikle John Coltrane'den etkilenerek tenor saksofon çalmaya başlamış.

Küçük yaşlarda müzikle tanışan Michael Brecker, lisenin ardından Indiana Üniversitesi'nde okumaya başlamış. Ancak, bir yıl sonra, 1969 yılında New York'a taşınan Brecker, New York'taki dinamik müzik dünyasının içerisinde yer almaya başlamış. Bu yıllarda, New York'ta başta jazz müzisyenleri olmak üzere, birçok sanatçının yaşadıkları yer, düşük kira ödedikleri, aynı zamanda geniş alana sahip olan, eski atölyelerdi. *Loft* adı verilen, şehir dışında olan bu atölyeler, müzisyenlerin toplandığı, müzik yaptıkları, hatta kayıt yaptıkları stüdyolar ve evler haline gelmişti. *Loft*lar ve müzisyenlerin orada gerçekleştirdikleri müzikal toplantılar, birçok müzisyenin ufkunu açmış.

Michael Brecker, New York'a gelişinden kısa bir süre sonra Dave Liebman, Dave Holland ve Chick Corea ile tanışmış. Birkaç sene, şehir içinde bir apartmanda yaşayan Brecker, daha sonra *loft*ların bulunduğu bölgeye taşınarak Dave Liebman'a komşu olmuş. Özellikle Liebman'ın evinin ve çevresinin geniş olmasından ötürü, genellikle toplantıları burada gerçekleştiren müzisyenler, ilk yıllarda çok iyi vakit geçirmiş.

Dave Liebman ile Richard Bierach'ın öncülüğünde, *loft*larda konserler düzenlemeye başladılar. Müzik camiasının dışında olanlar da bu konserleri iz-

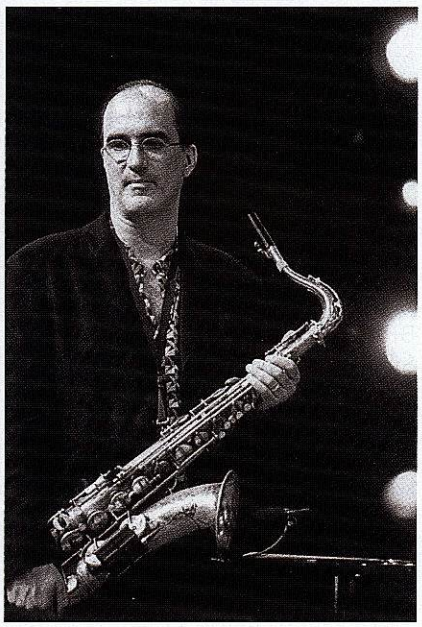

leyebiliyor, konserlerin ardından da müzisyenlerle tanışma fırsatı buluyorlardı. Ancak, sonrasında müzisyenler kendi projeleriyle daha çok meşgul olduklarından ötürü, bu amatör ruh ortadan kaybolmuş. Özellikle *loft*ların, müzik camiası dışında da son derece popüler olmasından ötürü, zamanla fiyatlar da yükselmiş, müzisyenler de şehir merkezine doğru yönelmişler.

1970 yılında Dreams adlı topluluğu kuran Brecker, 1973'te ise abisi Randy Brecker ile Brecker Brothers adlı topluluğu kurdu. Dreams topluluğu, çok uzun süreli olmasa da, dönemin ilginç topluluklarından biriydi. Jazz müziği içerisinde büyüyen, aynı zamanda rock müziğini de bir düşman olarak görmeyen müzisyenler arasında Randy Brecker, Barry Rogers, Billy Cobham, Jeff Kent ve Doug Lubahn bulunuyordu. Miles Davis de, topluluğun performanslarını düzenli olarak izliyordu. Brecker Brothers ise, funk ve elektronik müzik konusunda çok başarılıydı, kendi döneminin öncü topluluklarından biriydi.

Michael Brecker, jazz dünyasının içerisinde sadece müzisyen olarak değil, işletmeci olarak da bulundu. 1977 yılında, Randy Brecker ile birlikte Seventh Avenue South adında kurdukları jazz kulübünü, yedi yıl boyunca işlettiler. Seventh Avenue South'ta, sadece mainstream jazz değil, yenilikler getirmeye çalışan genç müzisyenlere de, elektronik müzik yapan topluluklara da şans tanıdılar. Hatta Jaco Pastorius'un Word of Mouth adlı topluluğu da ilk konserini bu kulüpte verdi.

Bir yandan, kardeşiyle birlikte çalışırken, bir yandan da James Taylor, Paul Simon, Steely Dan, Donald Fagen ve Joni Mitchell gibi pop ve rock müzisyenleriyle birlikte çalan Brecker, söz konusu dönem içerisinde hep arayışlar içerisinde bulundu.

Seventh Avenue South'ta zaman zaman Michael Brecker, vibrafonda Mike Manieri, kontrbasta Eddie Gomez ve davulda Steve Gadd ile birlikte çalıyorlardı. Bu birliktelik, sonraki yıllarda oluşan Steps Ahead topluluğunun temellerini attı. 1979 yılında kurulan topluluk, 80'li yıllarda yedi albüm kaydetti, birçok ülkede konserler verdi.

Michael Brecker, 1970'li yıllardan itibaren, Dreams, Brecker Brothers ve Steps Ahead topluluklarının yanı sıra, birçok jazz ve pop deviyle birlikte çaldı. Chet Baker, George Benson, Dave Brubeck, Don Cherry, Chick Corea, Herbie Hancock, Freddie Hubbard, Quincy Jones, Charles Mingus, Joni Mitchell, Jaco Pastorius, Frank Sinatra, Bruce Springsteen, Steely Dan, Tony Williams, Frank Zappa'nın projelerinde çalan Michael Brecker, li-

derliğini yaptığı ilk albümü ise 1987 yılında kaydetti.

1990'lı yıllar, Michael Brecker'ın özelikle müzikte olgunluğunu kanıtladığı dönem oldu. Solo çalışmalarına ağırlık veren Michael, sayısız ödüle aday gösterildi, içerisinde Grammy de dahil olmak üzere, birçok ödül de aldı. 1990'lardan itibaren Brecker'ın klasik jazz formatını takip ettiği görüldü, pop, fusion ve rock'tan biraz uzaklaştı. Özellikle kendi solo albümlerinde ve muhtelif topluluklarla gerçekleştirdiği projelerde yapısal olarak daha güçlü, daha sağlam bir tarz gözlemlemek mümkün.

Micahel Brecker'ın solo albümü, *Michael Brecker*, Down Beat ve Jazziz dergilerinde "Yılın Albümü" seçildi. İlk solo albümüyle böyle bir başarı yakalayan müzisyen, solo albümlerine devam etti. *Don't Try This At Home*, Brecker'a ilk Grammy ödülünü kazandırdı. 1990'lı yıllarda, yeni ritim arayışları gerçekleştiren Brecker, *Now You See It...Now You Don't* albümünü kaydetti. Brecker, Simon & Garfunkel'den Paul Simon ile birlikte, bir buçuk yıl boyunca turneye çıktı. 1992 yılında ise, Randy ile tekrar bir araya gelen müzisyen, *Return of the Brecker Brothers* albümünü kaydetti. 1994 yılında kaydettiği *Out of the Loop* ve 1997 yılında kaydettiği *Tales From the Hudson* albümleri, Brecker'a yine Grammy kazandırdı. Aynı zamanda, 1997 yılında JazzLife ve Swing Journal dergilerinden "Yılın En İyi Solisti" ve "Yılın Jazz İnsanı" ödülünü kazandı.

1998 yılında kaydettiği *Two Blocks From the Edge* ve 1999 yılında kaydettiği *Time Is of the Essence* albümlerinden sonra, *Nearness of You* ve *Don't Try This At Home* albümlerini yayınladı. Brecker'ın *Nearness of You* albümünün prodüktörü de kendisinin yakın arkadaşı olan gitar virtüözü Pat Metheny'di. 2002 yılında, *Nearness of You*, *Swing Journal* dergisinde "Yılın Kaydı" ve Michael Brecker "Yılın Müzisyeni" seçildi.

Brecker, 1987 yılından itibaren kaydetmiş olduğu solo albümlerinde çok iyi müzisyenlerle birlikte çalıştı. Özellikle *Time is of Essence* ve *Nearnes of You* albümlerinde, çok başarılı performanslar sergiledi.

1999 yılının en iyi jazz albümlerinden biri olan *Time is of Essence*'ta, Brecker'a davulda Elvin Jones, Jeff "Tain" Watts ve Bill Stewart, gitarda Pat Metheny ve Hammond B-3'te Larry Goldings eşlik etti. Jones, Watts ve Stewart'ın ritim anlayışlarında ve hissiyatlarındaki farklılık, Brecker'a tarzını vurgulayabilmesi için önemli bir fırsat tanımış, Goldings'in güçlü tınılar ve karakterli çalışı da müziğe genel bir kuvvet kazandırmış.

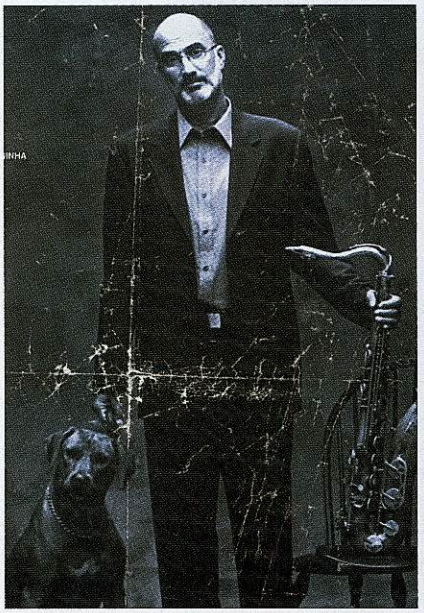

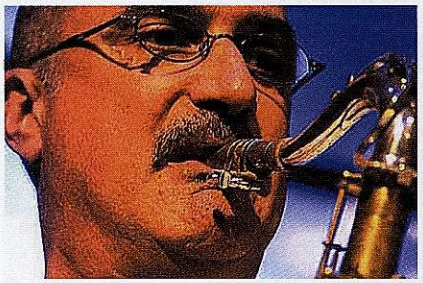

Time is of the Essence'tan özellikle bahsetmemizin sebebi, bu albümün, Michael Brecker için çok önemli olması. Brecker, albümdeki müzisyenlerle ve kayıt süreciyle ilgili şunları anlatmış: "Albümde, üç çok farklı ritim hissi olan üç dev davulcuyla çalıştık. Elvin Jones, şu anda yaşayan en büyük davulculardan biri, bir efsane. Dünya üzerinde Elvin'den etkilenmemiş hiçbir davulcu olduğunu düşünmüyorum. Onunla çalmak, benim albümümde onun olması benim için çok büyük bir rüyanın gerçeğe dönüşmesiydi.

Eskiden John Coltrane Dörtlüsü'nde Elvin'i dinlerdim, bu topluluk benim için son derece ilham vericiydi ve müziği bir hayat biçimi olarak seçmemdeki en büyük etkilelerden biriydi. Elvin benim için yıllar boyunca büyük bir idol olmuştu; bu süre içerisinde onunla çalma fırsatını az da olsa yakalamıştım. Onunla birlikte çok iyi vakit geçirdik.

Jeff "Tain" Watts ise, yine yaşayan en büyük jazz davulcularından biri. Elvin gibi oda, büyük davulcular içerisinde kendi lisanını oluşturmuş durumda. Çok iyi bir swing hissiyatı bulunuyo ve enstrümanında çok farklı bir ifadesi var. Tain'le son iki, üç yıl boyunca birlikte çalma fırsatını çokça buldum, aramızda çok iyi bir kimya oluştu.

Bill Stewart'la çalışmayı da çok uzun zamandır bekliyordum. Larry Goldings'in de kayıtta bulunması çok iyi oldu bir bakımdan, çünkü Larry ile Bill'in arasındaki iletişimin de çok iyi olduğunu biliyorum. Bill'in üslubundan çok etkilendim. Bill, çok orijinal bir davulcu, hiç bir zaman neyle birlikte size geleceğini bilemiyorsunuz. Enstrümanının çok ciddi bir öğrencisi ve uzun zamandır var olan en orijinal davulculardan biri."

Albümün yapımcısı olan Pat Metheny, ayrıca bir şarkıda eşlik ediyor Brecker'a.

Nearness of You'da ise, Brecker'a eski dostları eşlik ediyor. Pat Metheny, Herbie Hancock, Charlie Haden, Jack DeJohnette ve James Taylor'un performansları ve uyumlarıyla birlikte, adeta kariyerinin doruk noktasına çıkıyor Brecker. Genel olarak mainstream bir tarzları olmasına rağmen, parçalarda hiç beklenmedik çıkışlar gerçekleştirebiliyorlar.

Brecker'ın hastalanmadan önce kaydettiği en son albüm, *Directions in Music*'ti. Toronto'daki Massey Hall'den canlı olarak kaydedilen albümde Brecker'a, Herbie Hancock ve Roy Hargrove eşlik ediyor. Brecker'ın ülkemize en son gelişi de bu turne kapsamında olmuştu. İstanbul Jazz Festivali'nde, Miles Davis ve John Coltrane'e ve onların müziğine atıfta bulundukları bu konserde de Brecker, harika bir performans göstermişti.

Michael Brecker, jazz dünyasına hem müzisyenliğiyle, hem de besteciliğiyle damgasını vurmuş sanatçılardan biri. John Coltrane'in etkisiyle müziğe başlayan Brecker, zamanla kendi karakterini ve tonunu oluşturdu. Aynı zamanda, Brecker'ın tekniği de çok gelişmişti; müzikteki başarısının bir kısmı da üstün tekniğine de bağlanmaktadır. Ancak, tekniğini anlamlı bir şekilde kullanabilen Brecker, hem türler arası

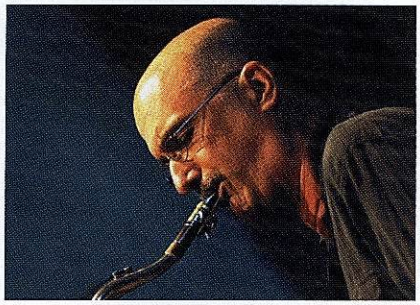

geçişler konusunda, hem de klasik jazz anlayışına getirdiği yenilikler konusunda büyük önem taşımaktadır. Müziğinin eklektik öğeleri de göze çarpmakta; etnik hatta rock öğeleri bile gözlenebilmektedir.

Peki Brecker, kendi müziğinin gelişimini nasıl tanımlıyor. Bir de onun ağzından dinleyelim:

"Köklerim aslında jazz ve R&B'nin bir araya gelmesiyle oluştu. Philadelphia'da büyürken Miles, Trane, Clifford Brown, Cannonball Adderley, George Coleman ile birlikte R&B ve rock da dinlerdim.Aslında hepsini çok sevdim, ve bu görüşüm benim birçok farklı yöne doğru kayabilmeme olanak tanıdı. Hiç bir zaman gerçek bir planım yoktu. Dreams'teki nefeslilerin oluşumuyla herşey başladı. Bu da bir zincirleme reaksiyon gibi gelişti, benim müzik anlayışım oluştu."

Scenes From My Life'ta Brecker'la birlikte çalan basçı/vokalist/perküsyonist Richard Bona, Michael Brecker'ın kendi ülkesinde bir büyücü olarak bile adlandırılabileceğini belirtiyor. "Konda Djanea adındaki bu eser, 6/8'lik, Kameron'un batısında bulunan Qualla insanlarının şarkısı. Bunu çalabilmenin doğru bir yolu vardır. Her istediğiniz gibi çalamazsınız, doğrudan kalbinizde hissetmeniz gerekmektedir. Stüdyoya girmeden önce Michael'a kayıt göndermedim, çünkü onun önceden alışmasını istemedim. Kendi müziğini getirmesini istemiştim. Bu eseri çalabileceğini biliyordum ve herşey duyduğum gibi oldu! Michael bu müziği yıllardır dinliyor, öğrenebiliyor ve anlayabiliyor. Bu çok önemli."

Eski dost Pat Metheny ise, "Michael Brecker'ın bir solosunu takip etmek, daha önce hiç yaşamadığım bir deneyim. Ancak çok az müzisyen bunu başarabilir. Çünkü o çok derin! Çalması bittikten sonra, her seferinde dinleyicileri coşkuyla ayakta alkışlar. Michael, onların ruhuna hitap ediyor, bu da onu müzikte bir dev haline getirdi."

Yine bir eski dost John Patitucci de Brecker'ın mistik duruşunu şu şekilde açıklamış: "Brecker'ın *sound*u her zaman çok derin ve sıcaktı; belki şimdi daha önce olduğundan daha karanlık. Eminim ki, kendisiyle çalışan bütün besteciler, onun melodiyi duygusal olarak hissetmesini ve güçlü ve kırılkan bir şekilde yansıtmasını hayranlıkla karşılayacaktır. Michael'ın müziğinde, kişilik ve duygu var aynı zamanda. O, kendini eleştirmeyi bilen, harika bir kişi. Ancak son derece ulaşılabilir bir müzisyen."

Enstrümanıyla olan ilişki ise, Brecker için teknik bir ilişki değil. Süregelen bir öğrenme süreci içerisinde olduğunu belirten müzisyen, müzikle ve enstrümanıyla olan ilişkisi hakkında şöyle demiş:

"Müziğin veya enstrümanımın teknik detayları içerisinde boğulmuyorum. Benim için çalışmak, en azından saksofonda, teknik detayları çalışmak olmuyor. Genellikle, üzerine gitmem gereken farklı detaylar oluyor. Notalar ve akorlar arasındaki değişik sonsuz ilişkileri incelemek oluyor. Bilmediğim o kadar çok şey var ki. Yeni bilgiler edindikçe, yeni şeyler öğrendikçe, öğrenecek daha çok şeyin var olduğunu anlıyorum. Her zaman yeni interval ilişkileri üzerinde çalışıyorum, zihnimi ve kulaklarımı eğitmeye çalışıyorum. Öğrenecek daha çok şey var."

Brecker, öğrenecek çok şeyi olduğunu düşünürken, çok erken yaşta ayrıldı aramızdan. Ancak ardında, kendisini seven yüzlerce dinleyici, müzisyen ve binlerce kayıt bırakarak. Biz de, kendisini saygıyla anıyoruz.

NAME	TITLE	YEAR	LABEL	NUMBER
Brecker, Michael	Michael Brecker	1987	MCA Impulse!	MCAD-5980
Brecker, Michael	Don't Try This At Home	1988	MCA Impulse!	MCAD-42229
Brecker, Michael	Now You See It ... (Now You Don't)	1990	GRP	GRD-9622
Brecker, Michael	Tales From The Hudson	1996	Impulse!	11912
Brecker, Michael	Two Blocks From The Edge	1998	Impulse!	11107 260 2
Brecker, Michael	Time Is Of The Essence	1999	Verve	3145418442
Brecker, Michael	Nearness of You	2001	Verve	01 314 549 705 2
Brecker Brothers, The	The Brecker Brothers	1975	Arista	AL 4037
Brecker Brothers, The	Back To Back	1976	Arista	AL 4061
Brecker Brothers, The	Don't Stop The Music	1977	Arista	AL 4122
Brecker Brothers, The	Heavy Metal Be Bop	1978	Arista	AB 4185
Brecker Brothers, The	Detente	1980	Arista	AB 4272
Brecker Brothers, The	Straphangin'	1981	Arista	AL 9550
Brecker Brothers, The	Return Of The Brecker Brothers	1992	GRP	GRD-9684
Brecker Brothers, The	Out Of The Loop	1994	GRP	GRD-9784
Brecker Brothers, The	Collection Vol.1 (Compilation)	1990	BMG	3075 2 N
Brecker Brothers, The	Collection Vol.2 (Compilation)	1990	BMG	3076 2 N
Steps	Smokin' In The Pit	1981	Better Days	YB-7010/7011-N
Steps	Step By Step	1981	Better Days	YF 7020-N
Steps	Paradox	1982	Better Days	YF 7044 N
Steps Ahead	Steps Ahead	1983	Elektra Musician	EL 60168 1
Steps Ahead	Modern Times	1984	Elektra Musician	9 60351-1-E
Steps Ahead	Magnetic	1986	Elektra	9 60441 2
Steps Ahead	Live in Tokyo	1986	94 NYC Record	VACF-1006

Uğur Hüküm / Paris
ugur.hukum@gmail.com

PARİS MEKTUBU - 10 MART 2007

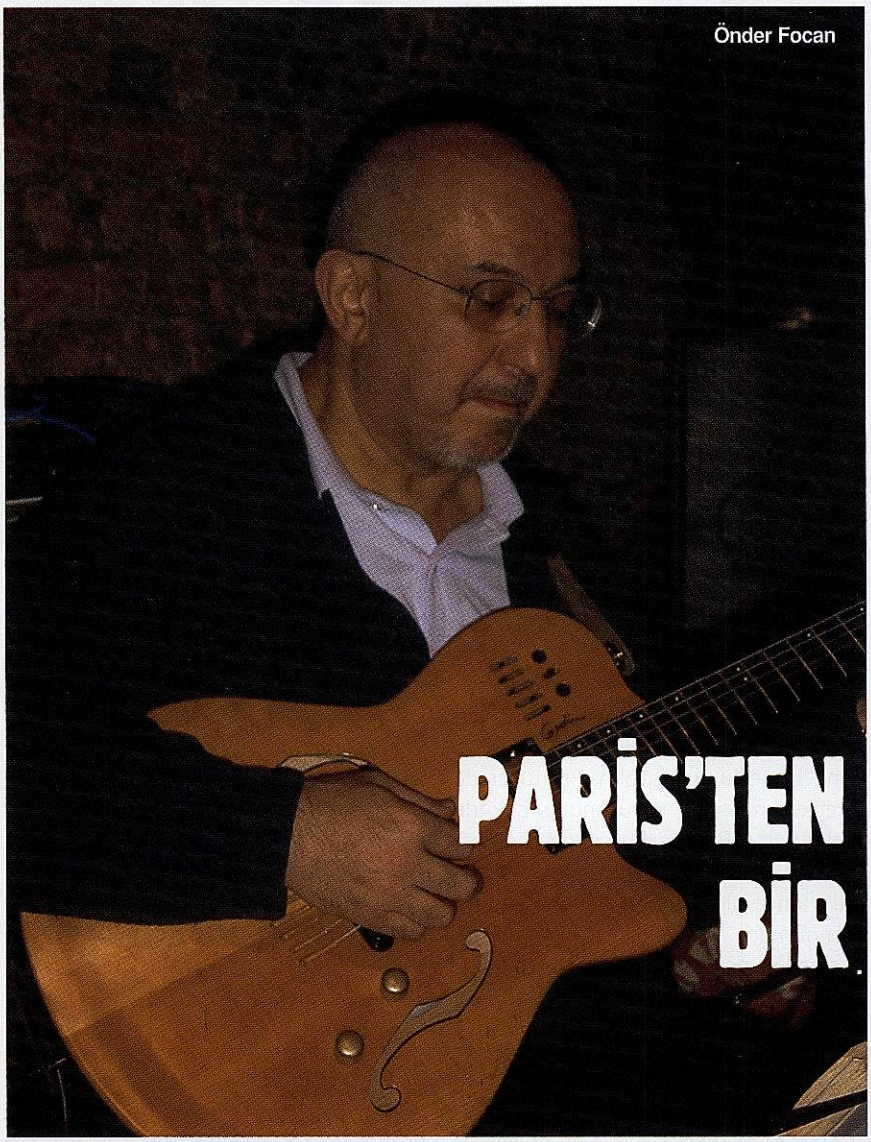
Önder Focan

PARİS'TEN BİR "ÖNDER" GEÇTİ...

Sanırım 8-9 yıl oldu. Her türde Türk veya Türkiye kökenli müziğin, sanatçının Fransa'da tanınmasına öncülük etmiş ve buralarda hiç abartmasız, kurucusu olduğu **Hitit Derneği** (kuruluşu 1994) aracılığıyla (www.cafeturc.com) en fazla konser ve buluşmayı düzenlemiş, 30 yıllık sevgili dostumuz **Kenan Öztürk**'le yine bir konser veya Türkiye etrafında bir konferans vesilesiyle sohbet ediyorduk. Öztürk, Paris'in çeşitli Kuzey banliyölerinin Kültür Merkezlerinde uzun yıllardır sorumlu yönetici sıfatıyla kazandığı eşsiz deneyimi, Paris'in en ünlü ve prestijli müzik mekanlarında organize ettiği yüzlerce konserle haklı olarak referans olmuş bir isim. Kendisi ayrıca 1997'den beri onlarca dünya sanatçısını da Türkiye'ye götürmüş, hatta onların Avrupa çapında konserlerini de gerçekleştirmişti. Kenan'a, Türk müziği dendiğinde akla yalnızca **Tasavvuf, Halk** ve **Roman** müziği akla geldiğini, Klasik Batı müziğinde **İdil Biret**, nadiren **Suna Kan, Hüseyin Sermet** ve şimdilerde de **Fazıl Say** (ki Say o sıralar sanırım henüz 1-2 albüm çıkartmıştı) adlarının meloman, müzik tutkunu çevrelerde bilindiğini söylüyordum. Jazz alanında ise **Yıldız İbrahimova, Nedim Nalbantoğlu** ve özellikle **Okay Temiz** ve de tabii ki **Senem Diyici** isimlerinin anıldığını, ama bütün cazomanların düşlediği gibi damardan (!) tek bir Türk jazz'cısının dahi tanınmadığını anlatmağa çalışıyordum. Elbetteki çok ama çok sınırlı çevrelerde **Tuna Ötenel** de biliniyordu. Ancak, o dönemde Türkiye'de kıpırdamaya başlayan, 40 yıllık emekleme aşamasından kurtulmaya çalışan Türk jazz'ından söz eden yoktu. Ben **Önder Focan**'ın "**Erken**" (1994), "**Sekiz**" (1996), "**On the Bosphorus**" (1997), "**Beneath the Stars**" (1998) galiba da "**Vocalist**" (1999) albümlerini tanımış, tekrar tekrar dinlemiş olmanın avantajına sahiptim. Bu denli kısır bir pazardan, Önder gibi üretken bir sanatçının çıkması tek kelimeyle olağanüstü bir durumdu. Üstelik 1955 doğumlu ve ODTÜ mezunu bir makina mühendisinin işi gücü (günahını almayayım, o zaman neler yapıp ettiğini hiç bilmiyordum) bırakıp jazz'a yumulması, değerli eşi **Zühal Focan** ve yakın dostları, müzikdaşlarıyla kurdukları **Caz Derneği** (yanılmıyorsam 1991) ve de en azından hepsi kadar önemlisi 11 senedir yayımlanmakta olan **Jazz Dergisi** (Ocak 1996) Önder'in yalnızca akustik gitar yorumcusu değil, gerçek bir jazz militanı, "**Önder**"i olduğunu da kanıtlıyordu (kaldı ki çift bir

Tuna Ötenel

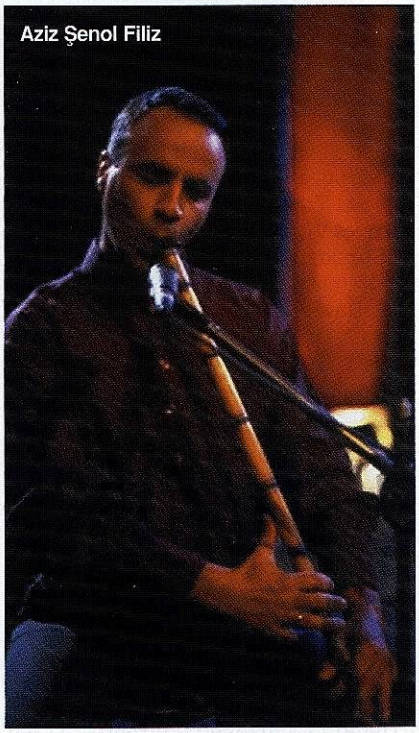
Aziz Şenol Filiz

müddet sonra - 2002 - Avrupa'nın en iyi jazz kulüplerinden **Nardis**'i de Türkiye'ye kazandıracaktı). Kenan, kendisiyle sohbet ettiğim günlerde, Paris'te kısa bir süre önce açılan, "**Müziğin Yeni Kabesi**" nitelenen "**Cité de la Musique**"'de üç gün sürecek bir "**Türkiye Müzik Günleri**" hazırlığı içerisindeydi. Programlama yine klasik bir şemaya oturmuştu. "Söz", dedi Kenan, "İlerde aynı mekanda Türk jazz'ını daha güçlü sunacak bir gösteri hazırlayacağız." 2000 Şubat'ında düzenlenen bu tarihi olaydan tam 7 yıl sonra Kenan sözünü tuttu. Geçtiğimiz 23-27 Şubat tarihleri arasında "**İstanbul**" başlıklı, hem de aynı mekanda yaşanan eşsiz şölende bu kez "**Önder Focan Bosphorus Project**" vardı. **Önder Focan**, neyde **Aziz Şenol Filiz**, kontrbasta **Erdal Akyol** ve bateride **Ahmet Ferit Odman** eşliğinde Paris'in has jazz severlerine yepyeni, hiç bilmedikleri özgünlükte unutulmaz bir konser verdi. Kapalı gişe izlenen bu buluşmada ayrıcalıklı cazomanlar, Önder'in düzenlemeleri ve "**Yansımalar**" topluluğu, hatta ekolünün yaratıcılarından Şenol Filiz'in neyi sayesinde Türk sanat müziği motifleri ve şarkılarının jazz okyanusunda, tınılarında eriyen enfes bir sinerjiye tanık oldular. Şimdi Parisli jazz severler olarak acil talebimiz, "**Ö. F. Bosphorus Project**"in özgün çalışmalarından derlenmiş bir seçmenin taze bir CD şeklinde en kısa zamanda günışığına çıkması. Ve daha da önemli bir dileğimiz, Önder'in büyük oranda öncülüğünü, önderliğini yaptığı bu yaklaşımın genç sanatçılara örnek olması. Taklit veya biçimsel tekrar tuzağına düşmeden, müziklerin en evrenseli jazz'a yerel renkleriyle, özellikleriyle katkıda bulunmaları, üretmeleri...

FESTİVALLERDEN:

Mavi Banliyöler, Grenoble Jazz, Bose Blue

Bu Mart'ta gök mavi, biz mavi... Festival zaten masmavi. Afişine bir bakın... Tatlı hüznün ve iç asilliğin simgesi maviye, erken gelen ilkbaharın pırıl mavi gökyüzü de katılınca 24. "**Banlieues Bleues / Mavi Banliyöler Jazz Festivali**" (9 Mart – 7 Nisan) başka bir keyifli başlıyor. Zamansız açan bahar çiçekleri, bozulan iklim dengelerini en duyarsızlara bile hatırlatsa, bu yılın ağırlıklı konuğu Afrika, Afro-Amerikan ve Karayip adaları kökenli sanatçıların varlığı bir aylığına olsun jazz severleri başka bir dünyaya taşıyor... **David Murray**'in demirbaşı,

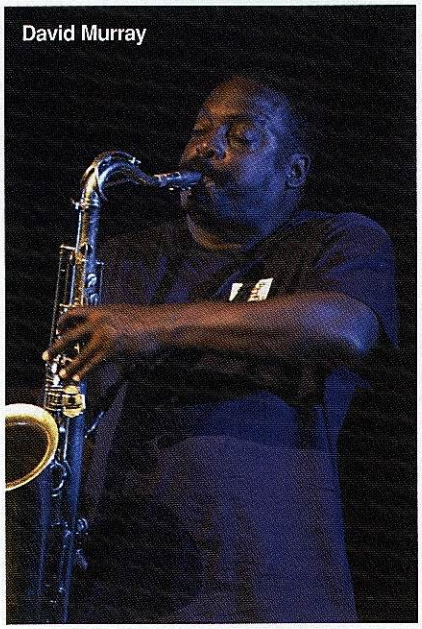
David Murray

Baltimore'lu piyanist, kendine gore has bir Hip-hop çocuğu, gelecekte adını çok duyacağınız **Lafayette Gilchrist**, şenliği 9 Mart akşamı yaman bir girişle ateşledi. Onu New Orleans'ın alçakgönüllü efsanevi babalarından **Allen Toussaint** (1938) ve bir dünya siftahında eşlik eden Beşlisi "**Jazzity**" izledi. Besteci, düzenlemeci piyanist, yorumcu, akustik mühendisi Toussaint kendini sabırsızlıkla bekleyen hayranlarını resmen uçurdu. İlk albümü "**The Wild Sound of New Orleans**"ı 1958'de çıkartan sanatçının lider olarak tam 15 çalışması var... Onların ardından Cumartesinin hızlıları Güney Afrikalı **Tumi and the Volume** ve ABD'li **Roy Hargrove & Rh Factor** ekibiydi. New Yorklu enfes melez **Pura Fe**, Moritanyalı **Malouma**, Senegalli **Sabar Ring**, **Coltrane** ekolünün yaşayan en büyük tilmizi ve yaratıcı takipçisi **Pharoah Sanders**, Jamaika-İngiliz kırması **Soweto Kinch**, Mozambikli **Jean-Paul Delore**, **Roy Ayers**, **Howard Tate**, **Magic Malik** ve Macaristan ve Norveç, İngiltere, Almanya, İsviçre, Lübnan 50'nin üstünde topluluk ve yalnızca Fransa'dan 20 grup bu eşsiz bu-

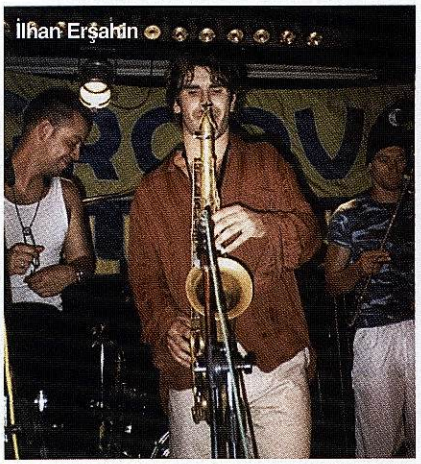
İlhan Erşahin

luşmaya gerçek bir **Enternasyonal** boyut kazandırıyor. Üstelik bu yıl çok sayıda bedava konser içersinde 11 Mart pazar günü Türkiye'den **İlhan Erşahin – İstanbul Sessions**'da (**Alp Ersönmez, İzzet Kızıl** ve **Turgut Bekoğlu**) yer alıyordu... (www.banlieuesbleues.org)

Aynı zenginlik ve yoğunlukta olmasa bile, aynı tarihler arasında (9 Mart – 7 Nisan), hem de Paris'in göbeğinde, **New Morning, Théatre de l'Athénée, Sunside, La Cigale, Le Bataclan** gibi en seçme salonlarında sunulan "**Bose Blue Note Festival**"i de var. Bu yılki program **Blue Note** adının girdiği her yerde, kalitenin garantisini bir kez daha kanıtlıyor. Mavi Banliyölerdeki gibi meraklılar, meteliksiz, yolsuz jazzseverler; amatör genç jazz'cı adayları konserlerden pek yararlanamıyor, fakat **Dee Dee Bridgewater, Tony Allen, Kenny Werner, Jacky Terrason, Michel Portal, Susana Baca, Paolo Fresu,** hatta Klasik müziğin aykırı çocuğu **Nigel Kennedy** gibi tartışmasız referansların varlığı diğer jazz meraklılarına unutulmaz dakikalar yaşatıyor. Sizlerin de oralarda yakından tanıdığınız "mucizevi canlı", gitar ustası **Pat Martino**'nun açtığı festivalde, **Musica Nuda İkilisi, Antony Joseph + Terry Callier, Ursula Rucker + Omar, Oxmo Puccino & The Jazzbastards** gibi son yılların yükselen değerlerin varlığı 28 konserli bu şöleni oldukça cazip kılıyor...

(http://www.bosebluenotefestival.com)

Yaş 35 ama hangi yolun yarısı? Daha işin, yaşın başındaymışcasına heyecanlı, hevesli bir Festival... Hem farklı jazz müziği yorumları, hem de jazz'ı alışılagelmişin dışında mekanlara taşıyan bir

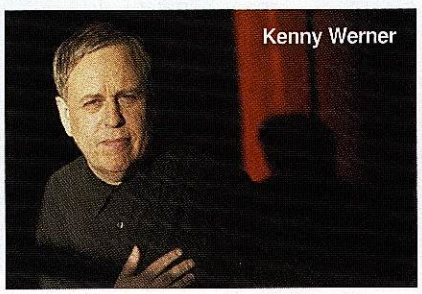
Kenny Werner

Django Reinhardt

girişim. "**Grenoble Jazz Festival**"i jazz'ı hastahanelere götürüyor, şairlere doğaçlama müzik eşliğinde şiir okutuyor. 14-31 Mart arasında daha ziyade bir üniversite, öğrenci kenti görünümündeki Grenoble, 'jazzy' bir havaya bürünüyor. Müzede, okulda, sokakta, mağazada, tabii ki salonda 50 konser. 1968 Lübnan doğumlu, Fransa göçmeni, 1983'ten beri Quebec'te yaşayan Kanada vatandaşı yazar, yönetmen, rejisör, tiyatro oyuncusu **Wajdi Mouawad**, bir astrofizikçi ve "**La Campagnie des Musiques a Ouir**" Beşlisi eşliğinde "**Gökyüzü ve Yıldızlar**"a hasredilmiş bir geceyle bu özgün festivali açıyor. Fransa'da Ermenistan yılı çerçevesindeki faaliyetlerden, Ermeni sanatçı, duduk yorumcusu **Araik Bartikian**'ın solo konseri, **Ibrahim Electric, Umlaut** veya '**Urine Caine plays Mozart**' konserleri de festivalin beklenen anlarından. Ayrıca **Anouar Brahem, Aldo Romano - Louis Sclavis - Henri Texier, Archie Shepp, Branford Marsalis, Jan Garbarek, Philippe Catherine, Sara Lazarus** gibi isimler de 'özgün festival' deyiminin ille de bilinmeyene bir uçuş olmadığını gösteriyor... (http://www.jazzgrenoble.com)

Elma ağaçlarının altında, "**Calvados**" (elma özünden üretilen konyağımsı enfes bir alkollü içki) yudumlayarak festival izlemek, düşlerinize düşerse, tereddüt etmeden, 12 – 19 Mayıs tarihlerinde Normandiya'nın tarihi mücevherlerinden Coutances'a buyrun... "**Jazz sous les Pommiers**" (www.jazzsouslespommiers.com)

Avrupalı jazzın vazgeçilmez randevularından **Le Mans** kenti merkezli "**Europa Jazz Festival**" (14 Nisan – 13 Mayıs) bu sene 300 profesyonel, 650 amatör müzisyen ağırlayacakmış... (http://www.europajazz.fr)

Son bir tane: **Django Reinhardt**'ın doğduğu köy, **Liberchies**'deki (Belçika - Fransa sınırı) "**Festival Django**", Roman jazz'ı aşıklarının hac merkezi olmağa başladı. Hatırlatması bizden. Eeeee, sayısı yılda 400'ü ulaşan jazz festivallerini bir yerlere sıkıştırmak gerekiyor, değil mi?

MEKANLARDAN:

Huchette, Trabendo, Sunside ,

Yıllardır turist yoğunluğu nedeniyle Paris'in en sevimli köşesi olma özelliğini çoktan kaybetmiş, **St. Michel** meydanına çıkan minicik **La Huchette** sokağının 5 numarasında 60 yıldır konuşlanmış "**Le Caveau de la Huchette – Mahzeni**" ise cazibesinden milim yitirmemiş durumda. Bir zamanlar **Léo Ferré, Freres Jacques** gibi büyüklerin de şarkı söylediği mekanı 1970'den beri işleten, kendisi de jazzcı **Dany Doriz**, bu tarihi jazz ve swing yuvasını ciddi bir titizlikle yaşatmasını bilmiş. Zamanında **Al Grey, Art Blakey Benny Waters, Bill Coleman, Milt Buckner** gibi uluslararası kalibrede müzisyenlerin de sıkça geçtiği, Orta Çağdan kalma "Le Caveau..."yu yeni yetmelerden 70'lik gençlere inanılması zor bir 'tutkunlar ordusu' hafta içi olduğu kadar hafta sonunda tıklım tıklım doldurur. Onları canlı müzikle 'swing ederken' bir görmeniz bin lafımızdan daha etkili olacaktır. "**Huchette Mahzeni**" 60. yaşını yıl boyu dans ederek kutluyor... (http://www.caveaudelahuchette.fr)

Paris **La Vilette Parkı**'nın içindeki çok sayıda mekandan biri de "**Le Trabendo**" konser salonu. Bu salon ayrı bir yazı konusu. Biz şimdilik son yılların en başarılı büyük gruplarından **Paris Jazz Big Band**'in Ocak'tan Haziran'a, her ayın bir Perşembe'sinde **Le Trabendo**'yu şenlendirdiğini hatırlatalım. **Nicolas Folmer** (tr) ve **Pierre Bertrand**'nın (s, fl) 1999'da kurduğu 15 kişilik toplulukta genç Fransız jazz'ının çok değerli temsilcilerinden **Sylvain Beuf, Stéphane Chausse, Denis Leloup** gibi isimler var. (http://www.trabendo.fr);

(http://www.parisjazzbigband.com)

Sylvain Beuf

Yine oralarda epeyce iyi tanıdığınız genç piyanist **Manuel Rocheman**, New York'ta uzun süren yeni bir albüm, "**Cactus Dance**" (Nocturne) çalışmasının ardından Fransa'ya dönüp konserlere başladı. Lombard sokağının ikiz jazz kulüplerinden **Sunside**'da önce 16-17 Mart'ta Trio, sonrada 19 – 20 Nisan'da **Jacques Vidal Septet**'le çalacak. Vesileyle **Sunside** ve **Sunset**'in Mart ve Nisan programlamalarından bir kaç örnek sizlere: **Dave Liebman** ve **Riccardo Del Fra** (11-12/3), **Flavio Boltro** (4-5/4), **Daniel Mille** (11-13/4), Henri Texier-**Aldo Romano** (13-21/4), **Enrico Pieranunzi** (25/4).. Ayrıntılar yandaki adreste.

(http://www.sunset-sunside.com)

Sunset-Sunrise kardeşler Lombard sokağının diğer iki militan'Cazşör'ü, **Baiser Salé** ve **Duc des Lombards**'la birlikte "**Ermenistan Yılı**" vesilesiyle bir dizi Ermeni jazz'cısını özel bir "**Ermeni Gecesi**"nde ağırladı. Başta son yılların umut vaat eden genç yetenekleri arasında sürekli adı geçen, bol ödüllü piyanist **Tigras Hamasyan** olmak üzere, vibrafoncu "**Tigran Peshtmaljian**", piyanist "**Levon Malkhas et ses Amis**" ve "**Art Voices**" toplulukları 4 kulübün yeni sezonda düzenli uyguladığı "1 Biletle 4 Kulüp" operasyonuyla 6 Mart gecesi geç saatlere kadar dönüşümlü konserler verdiler...

ÖDÜLLERDEN:

Jazz Marathon, Dixie Days, Fribourg, Massimo-Urbani, Polar Music...

Bu sefer size bazı ödüllü yarışmaların bağlantılarını vermek istiyoruz. Bir çoğunu bizim de gecikmeyle öğrendiğimiz bu organizasyonlardan yararlanmak isteyenler bir kenarlarına yazıp gelecek sene katılabilirler. Özellikle genç jazz müzisyenlerini ilgilendiren bu haberlerin başında bu yıl 25-27 Mayıs 2007 tarihleri arasında Brüksel'de 5.si yapılacak "**Brüksel Jazz Maratonu**" geliyor. Ön koşul, başvuracak grupların üyelerinden en azından birinin Brüksel'de yaşıyor olması. Son başvuru tarihi 6 Mart'mış. Daha fazla bilgi için Philippart@ixelles.be adresine İngilizce veya Fransızca yazabilir veya 00-32-219 58 51 nolu telefondan **Katy Saudmont** veya 00-32-515 69 51'den **Sylvie Philippart de Foy**'ı arayabilirsiniz...

(http://www.brusselsjazzmarathon.be)

Tüm amatör jazz'cılara açık bir yarışma. **Le Havre** yakınlarının sevimli kasabası **Sainte-Adresse** 11 yıldır bir "**Louis Armstrong Yarışması**" düzenliyor. Başvuru süresi 15 Şubat'ta bitmiş olan yarışma 26-28 Mayıs arasında yapılacak. Daha fazla bilgi http://www.ville-sainte-adresse.fr/dixie.asp adresinde...

Önümüzdeki 11-12 Temmuz tarihlerinde öngörülen "**3. Fribourg Uluslararası Jazz Solistleri Yarışması**"nın jüri başka-

nı ünlü Fransız piyanisti **Martial Solal**. Son kayıt tarihi 31 Mart olan yarışma, Fribourg Jazz Festivali, "**19. Jazz Parade La Liberté**" çerçevesinde oluyor. (http://www.jazzparade.ch)

Kayıtları 30 Nisan'da kapanacak **Uluslararası Massimo-Urbani Yarışması**'na katılma şansınız olabilir. 11. buluşması 6-8 Haziran'da gerçekleşecek yarışmaya ilişkin daha fazla, yalnızca İtalyanca bilgi http://www.premiomassimourbani.it/ internet adresinde...

"**2007 Polar Music Prize**", yani bizzat İsveç kralının elinden 21 Mayıs'ta verilecek "**Polar Müzik Ödülü**"nü bu yılki talihlileri, Amerikalı sanatçılar, besteci tenor saksofon üstadı **Sonny Rollins** ve minimalist müzik besteci-yorumcusu **Steve Reich**. Ödülün değeri 143.000 dolar... (http://www.polarmusicprize.com/)

2006 Fransız Jazz Akademisi ödüllerinden ikisi, 'Django Reinhardt' ve 'En İyi Fransız Albümü' ödülleri "**Deep in a Dream**" (Nocturne) başlıklı albümüyle genç alto saksofoncu **Pierrick Pedron**'a giderken, 'En İyi Avrupalı Jazzcı' Alman piyanist **Joachim Kühn** seçildi. 'En İyi Jazz Vokalisti' **Take 6** topluluğu, 'Klasik Jazz' ödülü ise **Jelly Roll Morton**'un "**The Complete Library of Congress Recordings**"ine gitti. 'En İyi Jazz Kitabı' ödülünü ise bizim sizlere bir önceki yazımızda tanıttığımız **Pannonica de Koenigswarter**'in anı kitabı kazandı. Akademinin büyük ödülüne ise bu sene hiç bir finalist layık bulunmadı.

Yılın en prestijli ödülleri "**Django d'Or 2006 Altın Django**"ların dağılımı ise şöyleydi: 'Yılın Yeni Yeteneği' **Géraldine Laurent** (s), 'Yılın Müzisyeni' **Riccardo Del Fra** (cb), 'Yılın Sınır Tanımayan Müziği' **Boulou ve Elios Feré** (g), 'Yılın Gösterisi' **Sixun Grubu 20. Yıl Konseri**, 'Yılın Yaratıcı Ödülü' **Andy Emler** (p), 'Yılın Onur Ödülü' de Fransa'da Ermeni Yılı nedeniyle yapımcı **George Avakian**'a verildi.

YAYINLARDAN:

Jazz Ladies, Aretha Franklin, Nina Simone, Sonny Stitt

Bu sayıdaki yayın seçmelerimiz güzel bir rastlantıyla hep kadınlar üzerine. İzninizle, geçmiş 8 Mart Dünya Kadınlar Gününe ithaf etmek istediğimiz bu çalış-

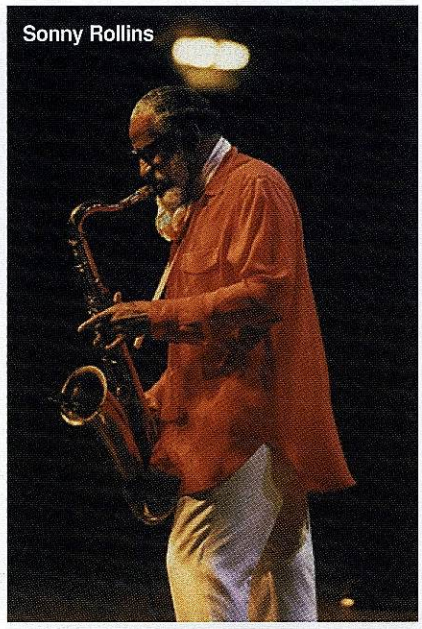

malar, kadının özellikle sanat, müzik ve de jazz dünyasında artan önemini göstermesi açısından da anlamlı.

Le Figaro gazetesi müzik eleştirmenlerinden, bir çok müzisyenle ilgili biyografik çalışmasıyla tanınan **Stéphane Koechlin**'in son kitabı **"Jazz Ladies"** (Ed. Hors Collection) **Ma Railey, Bessie Smith, Billie Holiday**'den **Diana Krall, Norah Jones**'a kadın jazz'cıların başarısının zorluğunu vurguluyor. Yazar tüm uygar söylemlere rağmen günümüzde de geçerli erkek egemen, ırkçı, ayrımcı zihniyet ve anlayışların jazz'cıların dünyasını nasıl etkilediğini anlatıyor.

Müzisyen, araştırmacı yazar **Sebastien Danchin**'in yayına hazırladığı **"Aretha Franklin - Portrait d'une natural woman / Doğal Bir Kadının Portesi"** (Eds. Buchet-Chastel) altbaşlığını taşıyan kitap da aslında bir bakıma olağanüstü bir hayat mücadelesinin hikayesi. İnsan ve kadın hakları militanlığından, kaprisli bir Diva'ya uzanan bir çizgide Soul'ün kraliçesi Franklin'in yaşamı etrafında Afro-Amerikan toplumunun derin iç sorunlarına da eğiliyoruz.

Derisinin renginden ötürü Klasik Piyano eğitimine kabul edilmeyen jazz'ın bir başka dev kadını, hayatının her anını adeta bir militan gibi yaşamış **Nina Simone**'nun trajik ve romantik hikayesini de "**Nina Simon - Une vie / Bir Hayat**" (Eds Flammarion) başlığıyla araştırmacı, radyo gazetecisi **David Brun-Lambert** kaleme almış...

Aylık jazz dergilerimizden **Jazz Magazine** Ocak sayısını, ölümünün 10. yılında bir başka dev kadın yorumcu, kimilerine göre bütün zamanların en büyüğü **Ella Fitzgerald**'e ayırmış. 4 sayfada 24 Kasım 2006'da yitirdiğimiz bir başka eşsiz jazz yorumcusu **Anita O'Day** var. Aynı sayıda çok eğitici bir dosyada yer alıyor: "**Jazz okulda öğretilebilir mi ?**". Dergi Şubat ve Mart dosyalarını "Mavi Banliyöler"in bu seneki **temasına önemli bir katkı olarak hazırlamış. Toplam 80 sayfa "JazzFunkSoul 1-2"**. Fevkalade öğretici.

Jazz Hot'ta gelenekselleşen bir tavırla her sene başında çıkarttığı sayısını bir sanatçıya hasrediyor. 2007'yi **Sonny Stitt** senesi olarak başlamış. Ancak aynı sayıda Stitt genişliğinde bir dosya da **Dexter Gordon** hakkında hazırlanmış. Özgünlüğünü röportajlar üzerine kuran derginin Şubat sayısında Jacques Schwarz-Bart, Romano Pratesi, Remi Abram, Victor Goines, Javon Jackson, Branford Marsalis, Leon Dierckx; Mart sayısındaysa Tina May, Karrin Allyson, Randy Crawford, Joe Sample, Liz Newton, Rachel Ratsizafy, Isabelle Calvo, Denzal Sinclaire, Victoria Rummler söyleşileri var.

Ocak ayında Fransa'daki jazz kulüplerinin geleceğine ilişkin zengin bir araştırma dosyası hazırlayan **Jazzman** dergisiyse Şubat'ta yeni albümüyle jazz gündeminin baş köşesine yerleşen **Sonny Rollins** ile özel bir sohbet, Mart'ta ise yine bir yenilik, olay albümleriyle **Brad Mehldau** ve **Pat Metheny** kapak yıldızı ve dosyası olmuşlar.

Elbette bütün dergiler zengin yeni CD, DVD ve konser haber, yorum ve tanıtım bilgileriyle okurlarına düşen temel görevlerini unutmadıklarını gösteriyorlar.

ALBÜMLERDEN:

Darche, Dibango, Jamika, Neve, Texier

1974 doğumlu saksofon sanatçısı **Alban Darche**, arkadaşlarıyla sıfırdan yarattığı Yolk kolektifiyle ürettiği lider 3., ortaklaşa 6. albümünde. 2006 sonu çıkarttığı "**Trickster**" (Yolk/Anticraft) tüm jazz çevrelerinde oybirliğiyle göklere çıkartı-

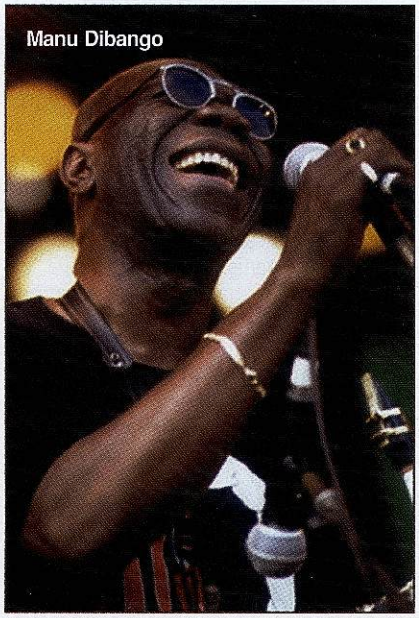
Manu Dibango

lıyor. Henüz dinlemedik ancak 'Feonomen Alban'e sıcağı sıcağına dokunmadan geçmeyelim, dedik...

Meslekte 50., kelle kağıdına bakılırsa 73. yaşını dolduran Kamerun doğumlu, 'Soul Makossa' yaratıcısı **Manu Dibango** çifte CD'li "**Joue Sidney Bechet / S.B. Çalıyor**" (Cristal Records / Abeille Musique) ve yeni basılan "**Africadelic**" (Hi&Fly / Nocturne) albümleriyle gündemde. Kahkahaları gibi olağanüstü şen şakrak alto saksofonu ve sesiyle yeri doldurulması zor bir kişilik olan Dibango 20 Mart'ta Casino de Paris'te vereceği konser uzun bir turnenin siftahı...

Yaşama mekanı olarak Fransa'yı seçen Amerikalı sanatçılardan sinemacı, şair, şarkıcı, zehir zemberek protestocu **Jamika** kendi adına ilk albümü nihayet çıkartıtı: "**Hellium Balloon Illusions**" (Yotanga / Discograph). Müzisyen 14 Nisan'da Ris Orangis'ten başlayacak turnesinde 1,5 ay süreyle Fransa'yı arşınlayacak...

Jazzman dergisinin Şubat sayısındaki tanıtım yazısında, 30 yaşındaki piyanist **Jef Neve** hakkında "Belçika jazz'ının varisi Küçük Prens" tabiri kullanılıyor. "**Nobody is illegal**" (Emarcy) isimli 3. albümü bir büyük olay. Pek de haksız sayılmazlar. Sanatçı, Triosu eşliğinde jazz severlere sürpriz bir ziyafet çekiyor...

Baba **Henri Texier** ve **Strada Sextet**'in yeni albümü "**L'eau de vie**" (Label bleu) için kullanılan deyim, 'Patlayıcı'. Klarinetleri ve alto saksofonuyla usta jazz'cı bu albümde gerçekten 'Bomba' gibi. Çok uyumlu bir ekiple uzun yıllar kulak ve belleklerden silinmeyecek bir çalışma yapmış. Şapka...

ŞAPKALAR:

Gras, Kessler, Tilton, Gibbs ve de Atzom, Romane

Anısına şapka çıkartmamız zorunlu olanlar son üç ayda epeyceydi. **Ahmet Ertegün, Alice Coltrane, James Brown, Michael Brecker** gibi isimlere sanırım dostlar değinecektir. Matem şapkalarımız daha az tanınanlara, hatta Türkiye'de hiç bilinemeyenlere. Bunlardan ilki **Philippe Gras**. 22 Şubat'ta 64 yaşında doğduğu kent, Paris'te ölen Gras'ı öncelikle jazz sanatı fotoğrafçısıydı, diye tanımlayabiliriz. Albert Ayler, Don Cherry, Ornette Coleman, Philip Glass, Steve Reich, Terry Riley, Theolonius Monk, Art Ensemble of Chicago gibi jazzcılar imajlarını, özellikle çok sayıda "**Free**" ve "**Progressist**" müzik 33 devirlik plak ve CD kapağını ona borçluydu. **Actuel, l'Art Vivant** gibi dergilerin, Alain Corneau gibi sinema yönetmenlerinin de sadık fotoğrafçılarındandı. 1987 Cannes Film Festivali'nde fotoğrafları sergilenen Gras aynı zamanda büyük bir Asya aşığıydı...

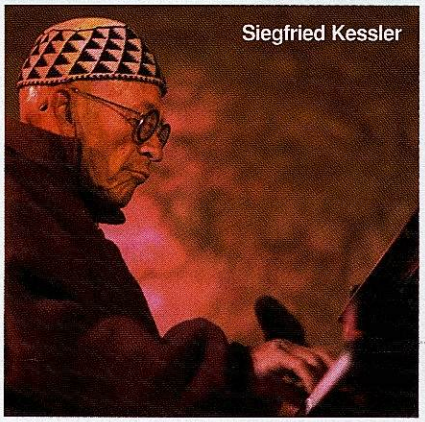
Siegfried Kessler

Siegfried Kessler, 1935'te bugünkü Alman – Fransız sınır kenti Saarbrücken'de Alman bir baba ve kendi sözleriyle "Annesi Asya ve Çingene kırması olan, Polonyalı bir anneden", doğuyor. Yine kendi ifadesine göre, "Kendimi hiç bir zaman ne Alman, ne de Ortodoks hissettim." 4 yaşında müzikle tanışan, 6 yaşında ilk konserini veren Kessler 1967 yılında demiri Fransa'ya atıyor. Her anlamda sıra dışı bir jazz piyanisti ve deniz tutkunu olan Kessler 22 Ocak günü, Marsilya'nın **La Grande-Motte** limanında boğulmuş bulundu. Konserleri haricinde tüm hayatını Marsilya açığındaki **Frioul** adasında geçiren Kessler modern jazz ve elektronik doğaçlamanın ustalarından sayılıyordu. "Jazz vücuduma benliğime kazınmıştır. Hep bir Zenci gibi yaşadım ve çaldım. **Archie Shepp** beni ilk kez dinlediğinde Zenci sanmış."...

Benny Goodman orkestrası solistlerinden **Martha Tilton** 8 Aralık'ta 91 yaşında, **Artie Shaw** orkestrası şarkıcılarından **Georgia Gibbs** de 9 Aralık'ta 87 yaşında dünyamıza veda etmişler.

Şen şapkalar havaya! Bravo İsrailli saksofoncu **Gilad Atzom**'a. Londra'da yaşayan sanatçı geçtiğimiz 27 Kasım'da jazz uzmanı, yazar **Martin Smith** ile katıldığı "**Jazz, Irkçılık ve Direniş**" başlıklı bir toplantı - konserde yaptığı konuşmada, "Benim Alabama'm Filistin'dir. Buradaki işgal ve ırkçı saldırganlık sona ermediği sürece ne bölgeye, ne İsrail'e barış gelemez", şeklinde konuşmuş...

Fransa'da son yıllarda "**Jazz Manouche / Roman Jazz'ı**"nın en parlak isimlerinden gitarist **Romane** (d. 1959), Paris banliyölerinden **St. Ouen**'deki **Bit Pazarı**'nda bir "**Gezici Okul**" kurdu. Gezici okulun bulunduğu yer, 'Çingene Geleneği'nin Fransa'daki efsanevi yörelerinden biridir. 1995'te Paris'te ATLA isimli yerleşik bir okulun da kurucusu Romane, 27-28 Ocak'ta ilk ağızda topladığı 12 – 13 yaşlarındaki 40 küçük gitariste **Biréli Lagrene** uslubu, **Django Reinhardt** aksanında gitar çalmayı öğretmeyi hedefliyor. Haziran başlarında **Lyon** yakınlarında, Ekim ortasında **Laval** civarında "eğitim seansları" planlamış olan Romane ve "Gezici Okul"u şimdiden Guadeloupe adasından Orleans'a bir çok bölgeden talep almış durumda. "Son yıllarda Roman müziğine inanılması zor bir ilgi doğdu. Ben de en azından niçin sözlü, ağızdan geçme geleneği sürdürmeliyim, diye sorgulayıp, kolları sıvadım", şeklinde hareket noktasını açıklayan Romane 1982 yılından beri "Sözlü Gelenek Aktarımı" konusunda çok sayıda eser yazmış. Bravo Romane...

Jean Cocteau

(http://www.guitarejazz.com/pages/article.php?id=12)

Ünlü Fransız şair, yazar, çizer, sinemacı **Jean Cocteau**, Django ve Roman müziğini yırtıcı hayvanlara benzetir. "**Sizi her an şaşırtabilirler. Esrarlı çelişik, bağdaşmaz gözüken hareketlerden taklidi olanaksız muhteşem ahenkler doğar. Doğaçlamadır sizi Django'nun evrenine götüren. Bir sözcükte, tınıda bin renk gizleyen bir gökkuşağı...**"

Doğaçlamanın anası baharda jazz açan çiçekleriniz bol olsun...

Raci Pişmişoğlu
rpismisoglu@yahoo.com

Bir bascıdan bir bascının yaşam öyküsü;

Jaco Pastorius...

1970'lerin ortalarıyla, elektro bas popüler müziğin kurulumunda vazgeçilmez bir hal almış ve upright bas çalan basçılar yavaş yavaş elektro bası incelemeye başlamış, müziklerine sokma çabasına girişmişlerdi. Upright bass statüsü o yıllarda elektro bas yüzünden yavaşlamış ve basçıların çoğu elektro bas incelemesine ve çalışmalarına başlamışlardı.

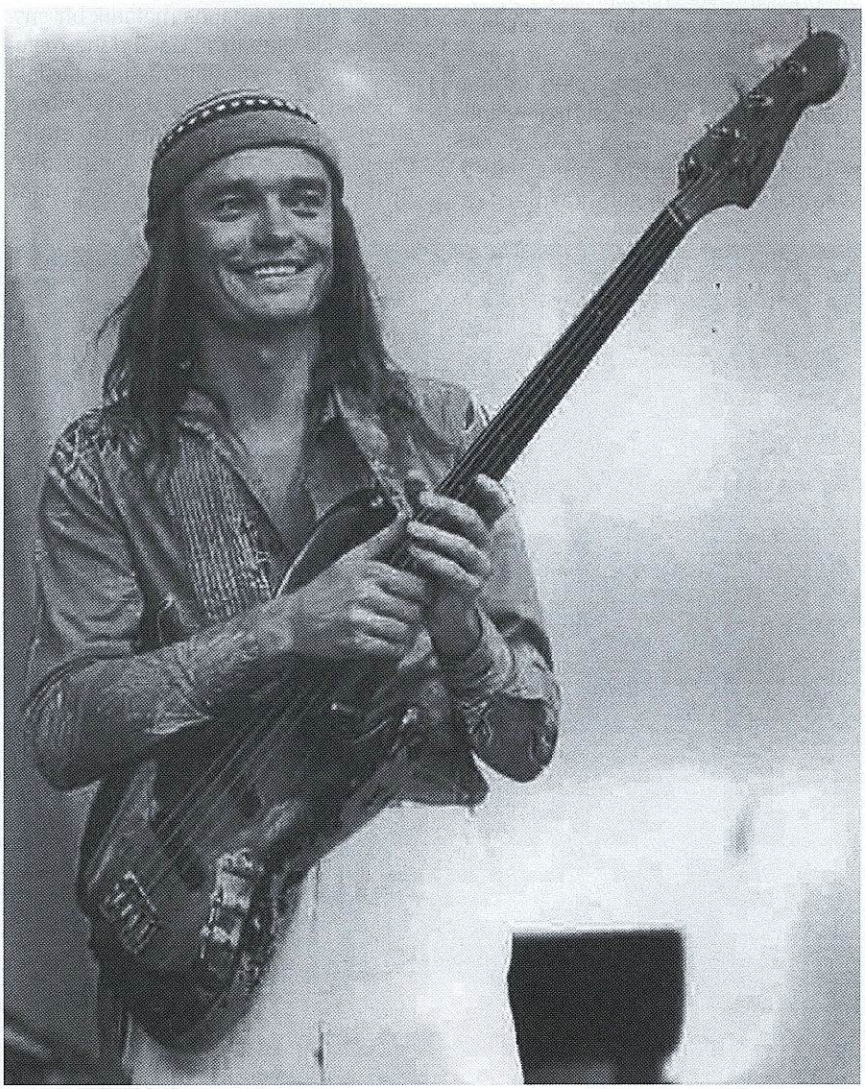

Eğer gerekli tekniği almamışlarsa, profesyonel upright basçıların çoğu elektro basta iki misli zorlanırlardı. Bu yüzdendir ki bazı müzisyenler upright bastan tamamıyla vazgeçti ve çalışmalarını olduğu gibi elektro basa yönlendirdi. Tanınmış basçılar için, kendi sanatsal ifadelerini yaratmanın zamanı geldiğinde ünlü bas gitaristlerin çoğu da, upright basa, uzun yıllar kendini sanatsal olarak kanıtlamış bu alete geri döndüler. Müzik listelerindeki popülaritesine rağmen elektro bas bu müzisyenlerin arasında hala kalitesiz ve rağbet görmeyen bir enstrümandı. Jazz'ın önde gelenleri arasında bir inanış vardı, bu inanış; elektro bastan gelen sanatsal anlamdaki ifadelerin, derece olarak upright bas'tan gelen sanatsal ifadelerin yarısı kadar olduğu ve asla o güzelliğe ulaşamayacağı kanısında birleşmeleriydi. Elektro bas, rock, R&B, funk kayıtlarına altı çizili olan koyu desteği sağlamak için mükemmeldi. Fakat acaba bu alet, eleştiriye daha açık daha da anlamlı bir yön gösterebilir miydi? Walking bas teknikleri, skipler ve upright bas teknikleri elektro basta kendini nasıl gösterebilecekti, hatta o kadar esprili bir walking lezzetini elektro basla dinleyicilere aktarabilecekler miydi ya da her şeyden önce bu walking tekniklerini yaparken, çalarken kendileri tatmin olacaklar ve keyif alacaklar mıydı?

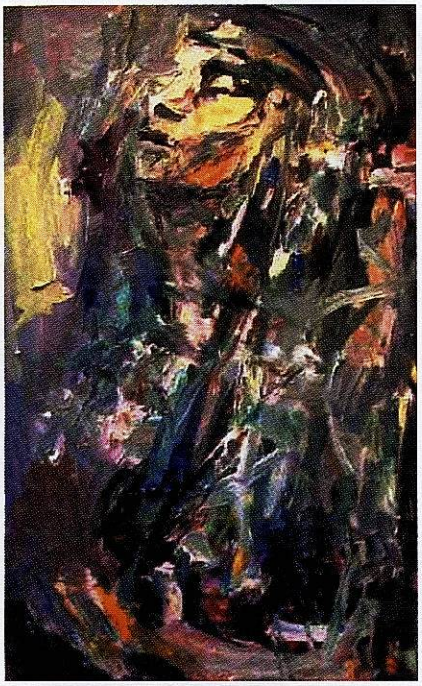

Elektronik bas bir blues sanatçısı gibi heyecan vermede, bir saksofoncu ya da trompetçi yetkisiyle melodi türetmede, bir piyanistin ya da gitarcının gurubu melodik ve armonik olarak taşımalarında onlar kadar yetenekli miydi? Veya tam tersi destekleyici rolüyle sınırlı mıydı? Müzisyenler hep buna kuşku ile bakıyorlar ve bunu denemek istememekten de daha öte, bu şekilde olamaz bu denenirse zaten sonuç başarısız olur diye düşünüyorlardı.

Bu önemli müzisyenleri cesaretlendirerek ileriye atacak onlara örnek olacak bir lider gerekiyordu. Bu adam onların elektro basa karşı olan tutumlarını değiştirmeliydi. Zaten de çok çok özel bir kişi vardı. Bu çok özel kişi ebedi olarak tüm basçılara örnek olacak biriydi. İnanılmazdı. Bu özel kişinin adı Jaco Pastorius idi.

"Florida mükemmeldi. Çünkü orada müzikal önyargı yoktu. 7 yaşından beri Florida da yaşıyorum. Sert drum kayıtları, Kübalıların kayıtları, Miami'de iltica eden Kübalı grupların kulüp kayıtları, Beatles gibi grupların kayıtları. Bunların çoğunu radyodan bol bol dinledim. Bu yüzden Florida benim için bir müzik cenneti. Her tür müziği dinleme ve çalma cenneti. Müziğin ve harika melodilerin her taraftan bir akarsu gibi aktığı başka bir cennet nasıl düşünebilirsiniz? Örneklerle harika melodilerle insanin melodik yapısını arttıran bir cennetten insan nasıl yararlanmaz? Bu kadar melodinin, sert davul kayıtlarının, harika radyo istasyonlarının, mükemmel ve harika örnekler olan melodilerin, Latin groove'ların, Küba ya da Beatles gibi kayıtların, bestelerin iç içe uçuştuğu başka bir cennet var mıdır sizce? İşte ben 7 yaşından beri bunlarla büyüdüm ve tıka basa doldurdum içimi..." Jaco Pastorius

Jaco kimdi?

Jaco 20. yüzyılın en son jazz müzisyeni olabilirdi. John Francis Pastorious ya da "Jaco" elektro basın ilk virtüözü, baş öğretmeniydi. O bu enstrümanın kullanımına karşı geniş bir yaklaşım önererek, elektro bası yeniden düzenledi. O elektro basın ilk virtüözüydü. Bu aletin sanatsal anlamda iyi bir seviyeye ulaşması için yoğun araştırmalar yaptı. Jaco, dünyaya bir pop enstrümanı olarak gelen elektronik basın, bir davulcu kadar ritmik, bir nefesli saz kadar melodik bir piyano ya da gitar kadar da chordal olduğunu vurgulayarak, aynı zamanda da; potansiyelindeki büyük patlamayı ortaya çıkartarak muazzam bir derinliğe sahip olduğunu gösterdi. O elektro basın olumlu yönlerine yepyeni bakış açıları getirerek tüm basçıların ortak vicdanını arttırdı. Onun müzik dünyasına, jazz dünyasına ve elektro basa olan katkıları bu aletin müzikal gelişim zirvesinde oturduğunu gösterir. Jaco, kısa bir süre içinde; Pat Metheny, Joni Mitchell, Weather Report ile solo kayıtları kadar iyi olan birçok kayıt yaptı. 1975–1979 yılları arası Jaco'nun en üretken yılları arasında sayılmaktadır. Böylece Jaco mükemmel bir basçı olmanın standartlarını yükseltti.

Hepsinin yanı sıra Jaco 1. sınıf bir ritim gitaristiydi. R&B, Funk, Motown, Rock, Reggae gibi 1960'larda radyolarda olan her tarzın altyapısından geliyordu. Onun ilk etkileri Paul Mc Cartney, Bernard Odum (James Brown), Fred Thomas (James Brown) Duck Donn, James Jamerson, Tommy Cogbill, Ray Brundidge (James Brown) ve Jerry Jemmot'da (James Brown) görüldü. Jaco kompozisyonlarında, doğaçlamalarında, kapak seçimlerinde ve daha birçok unsurda bu tarzı benimsemişti. Bu da alt yapısının kuvvetli olmasına sebep olmuştu. Yani müzikal altyapı yanısıra sanatsal altyapısını da geliştirmiş ve müziğine, tarzına, çalımına, swingine yansıtmıştı. Jazz da dinlemiş ve bu jazz müzisyenlerinden öğrendiği, aldığı fikirleri kendi konseptine dahil etmişti. Örneğin, bas bir ritim bölümü enstrümanıydı fakat aynı zamanda melodik bir enstrüman da olabilirdi. Jaco daha melodik bir yaklaşımla, üflemeli sazlardaki replikleri, elektrik basa uyarladı (buna en iyi örnek Donna Lee'dir). Bu etkileme onun bası kullanışına bir de üflemeli sound'unu kattı (basın sound'unda

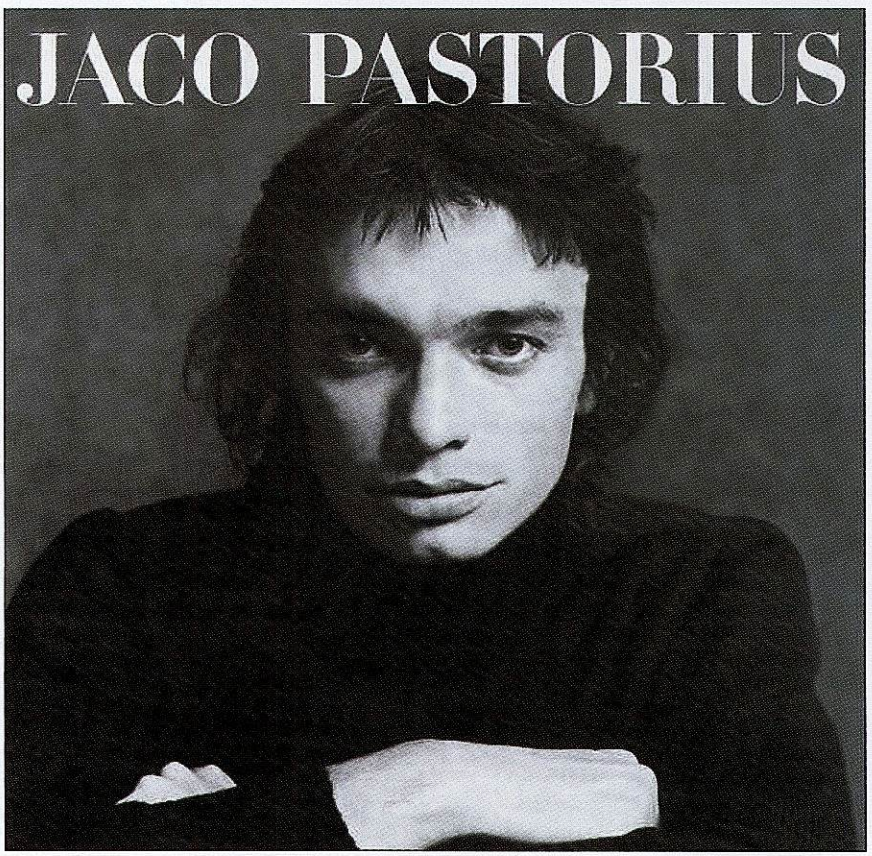

ne çok alt ne de tiz olmalıydı). Başka türlü üflemeliyi dahil etse bile içindekilerin, yapmak istediklerinin anlamı kuvvetlenemezdi. O da daha çok bu sound'a yaklaşabilmek adına daha orta renk sound'ları tercih etti (şimdi yazacağım cümle bence gözümüzden kaçan küçük bir ayrıntı gibi görülse de Jaco'nun çalışı ve söylediği şeyler bunun hiç de küçük olmadığını aksine çok çok önemli olduğunu bize gösteriyor. Bu yüzden üzerinde durmamız gereken bir cümle olduğunu belirtmek isterim). Jaco, ilgi duyduğu her şarkının sadece bas repliğini değil aynı zamanda söz ve melodisini de öğreniyor ve incelemeye alıyordu. Üflemelideki sololara uygun bas repliklerini alarak doğaçlamaya çalışıyordu. Sadece armonik değil melodik olarak da analizini yapıyor hatta sözlerinin melodik olarak chordlar üzerine oturuşu yanısıra cümlelerdeki nefes alış ve verişi de basıyla melodileri çaldığı sırada dikkate alarak değerlendiriyordu.

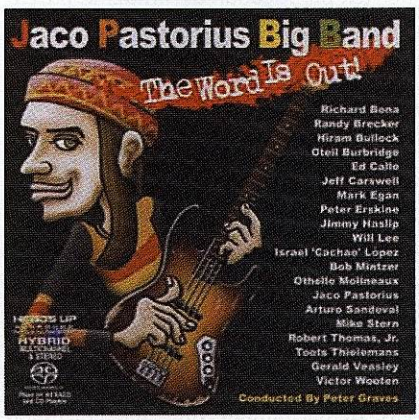

Jaco'dan İnciler...

Ben daima en altı hissederim ve duyarım. Çalarken de sürekli en altı düşünürüm. Benim çaldığım basları dikkatle dinleyenler zaten bunu duyarlar ve hissederler. Bas ve davul bir trenin rayları gibidir ve trenin ağırlığı ne olursa olsun onu taşır götürürler, bu yüzden bir basçının çalarken hep bunu hissetmesi gerekli. Müzik çok çok önemli bir şey. Ben çalarken daima hep en altı duyarım.

Elbette Jimmy Blanton, Scott La Faro, Oscar Pettiford v.s. beni korkunç etkiledi. Tarihte ilk melodik anlamdaki bas Blanton tarafından çalındı daha doğrusu ilk kez bas melodik bir yapıyı Blanton ile kazandı diyebilirim... O dönemlerde elektronik bas olmamasına rağmen upright bas nefesli gurubunun aralarından yılan gibi süzülüyordu ve Blanton bunu başarmıştı...

Bizler sadece onun elçisiyiz. Onun yaptıklarını daha ilerlettik. İleriye taşıdık. Melodik yapının ne kadar önemli olduğunu bize Blanton gösterdi. Hepimize örnek oldu. Bası hem solist hem de binanın temeli gibi düşündüm.. Viyolonsel kitapları ve nefesli enstrüman kitapları çalıştım.. Time çalışmaları yaptım. Her türlü müziği dinledim. Çaldım. Tüm radyolardan dinler ve bas ile şarkı melodilerini çalardım. Bakın bu çok çok önemli. Eğer siz her tür müziği dinlemez ve tek bir türde yoğunlaşırsanız aynı fanusta döner durursunuz, müziğiniz kompleks bir müzikten öteye geçmez ve ne siz bir şeyler alırsınız ne de kimseye bir şeyler verebilirsiniz. Blanton daha 23 yaşında iken hepimize örnek oldu. Öyle ki kontrbas o kadar nefesli sazın aralarından bir yılan gibi süzülerek çıkıyor ve bir melodik harikalar dünyasına beni taşıyordu. Araştırmalarımı çalışmalarımı çok fazla etkiledi Blanton. Önceleri trombon kitapları çalıştım.

Viyolonsel kitapları çalıştım. Daha sonra ise tüm nefesli sazların sololarını transcrip ettim. Parker ve Coltraine beni büyülü bir dünyaya taşıdılar. Her tür müzikteki melodik yapıları ezberledim. Tüm şarkı melodilerinin sanki şarkı söyler gibi basımla çaldım. Beatles grubunun bütün melodilerini bas ile çaldım... Kelimelerinin ve yaratılmak istenen felsefesinin, üzerinde durdum hatta şarkı sözlerini bile ezberledim... Zaten tüm bunları yapmazsanız melodik yapılarınızı asla kuvvetlendiremezsiniz. Bu çok çok önemli. İnsanlar sadece önemli basçıların sololarını ezberliyorlar. Analiz ediyorlar. Bu son derece yanlış bir şey. Ben her türlüsünü yaptım. Pop melodilerini bile çaldım. Zappa ve Hendrix dinledim. Onların sololarını müziklerini ezberledim. Aklınıza gelen her türü çaldım. Bakın tekrarlıyorum bu çok çok önemli. Yani kısacası Blanton ve diğerleri hepimize örnek oldular. Ben onların çalışmalarını elektrik bas ile uyguladım, üzerinde çalıştım, armonik ve melodik yapılarını inceledim... Florida'da yayınlanan ve elbette enteresan bulduğum melodileri basım ile çaldım. Florida da 7 yaşımdan beri tüm bunları belleğime aktardım topladım.

İşte böyle diyor Jaco ve bizlere örnek oluyor. Bunny Brunel bakın ne söylüyor *(ben bası melodik yapılara taşımak için sabahlara kadar deli gibi çalışıyordum. Sürekli Blanton soloları dinliyor transcrip ediyor ve daha modernleştirmeye çalışıyordum. Bir sabah erken bir saatte radyo bir basçıdan söz etti ve onun çalışmalarını çalmaya başladı. Hemen deli gibi alt kata indim. Tanrım bu adam benim yapmak istediklerimi ve daha da ötesini bulmuş inanılmaz bir şey bu) diye deli gibi bağırmışım ki üst kattan sesimi duyan bana bir şey oldu diye aşağıya inmişti.*

Bu arada funk için bakın neler soyluyor Jaco, *"Elbette slap bass, tapping v.s. bir pastanin kremasi gibiler. Ancak öncelikle krema yapmayı öğrenmeden pasta pişirmesini bilmek ve yakmadan kıvamında pişirmeyi, doğru ve lezzetli bir hale getirmeyi öğrenmek gerekiyor. Bence funk bass James Jamerson, Chuck Rainey, Jerry Jemmot, Bootsy Collins, Carol Caye v.s. tarafından yıllar önce çok çok harika şekilde zaten çalındı. Groove insanın kalbinde ve beynindeki yaşam ritminin, duygusunun, ruhundaki şeklin, kalbindeki resmin ve eğer bir ressam gibi düşünecek olursak ruhundaki, hissettiği renklerin ve özellikle de göreceli anlara göre değişecek renklerin elinde tuttuğu fırçaya yani enstrümanına yansımasıdır. Tuvalde bu renkler sürekli değişerek oynanır. Önemli olan hissetmek kuvvetli ve hafif zamanları kalbinde taşımaktır. İyi bir sesle çalmaktır, en önemli şey bastığın her notayı net olarak duy ve kalbinin derinliklerinde hisset. Bu çok çok önemli, iyi bir bas iyi bir kablo ve iyi bir ampli iyi bir de masa. En güzel effectler de bunlardır. Ben masaya bakarım beğenirim, amplimi alır, kablomu takarım ve jazz basımla çalarım. Benim için en güzel effect budur."*

Jaco'dan dersler...

"Melodiyi ve tonu öğren... Birçok basçı sadece tek bir şey öğrenerek yanlış yapıyor... Fakat melodi, uyum aynı zamanda da teori içeren bir müzik parçasını öğrenmek zorundasın... Tüm basçılar melodiyi daha iyi şekilde yaratmanın bilincine mutlaka varmalıdır..."

Jaco Pastorius

Jaco Pastorius müzikal anlamda bir dahiydi. Jimi Hendrix elektro gitarın sınırlarının genişletildiği dönemde mümkün olan her şeyi yaptıysa ve bizlerin ufkunu açarak çok çok değişik yerlere götürdüyse bunun aynısını da Jaco elektrik bas ile yapmıştır.

A) Biz Jaco'nun bıraktıklarından neler öğrenebiliriz?

B) Jaco'yu etkileyici yapan, sahip olduğu idealleri ve yetenekleri neydi?

1) Açık bir beyin: *"O iyiyse onu beğenirim"*- Jaco birçok kez hatta hiç bıkmadan defalarca müzikal seçkinliğin tehlikeleri hakkında konuştu. New York'un bazı jazz gitaristleri sadece jazz çalmak istiyorlardı. Florida'da yükseldiği için, orada temasa geçerek geldiği The Beatles'dan James Brown'a, 1960'ların R&B'sinden 1760'ların klasiğine; Reggae'den Hendrix'e Küba'dan Latin'e ve jazz'a, müziğin her tarzında benimsenmiş ayni seçkin yetenekler yoktu. Çünkü diğerlerinin tam aksine o birçok değişik tarza açıktı... Yazılıp çizilenden çok çok daha fazla bir müzikal yelpazeye sahipti. Bu Jaco'ya onun eşsiz yaklaşımını ve sound'unu sağlayan tüm farklı müzik tarzlarının birleşimiydi.

2) Tarihsel bir bakış açısı: Jaco ödevini başarıyla yaptı. Bas'ın nereden geldiğini biliyordu. Hem de sadece elektronik basın değil. Jaco'nun fikirlerinin çoğu zamanında; upright bas'ın öncüleri olan Jimmy Blanton, Ray Brown, Paul Chambers ve Oscar Pettiford'a zemin oluşturmuş fikirlerdir. Hele Blanton bas solistliği ve bas melodikliği konusunda onu çok fazla etkilemiş bu yüzden, Blanton'u incelemesine sebep olmuştur. Genelde hep bu tip bakış açısını değerlendirirken, izah ederken ya da etkileşimi ile ilgili soru sorulduğunda söze " Blanton ve diğerleri" diyerek başlardı. Jaco müzikal anlamda 1951'de doğdu. Aynı yıl da Fender jazz bas'ı tanıttı. Jaco ve fender birlikte büyüdüler. Genç bir müzisyen olarak Jaco; James Jamerson, Carol Caye, Bernard Odum, Jerry Jemmot, Duck Donn, Tommy Cogbill, Paul Mc Cartney, Bootsy Collins, Monk Montgemery gibi müzisyenlerden yeni şarkı isimleri öğrenerek, günün gözde şarkılarını analiz etti yapılarını inceledi hatta sözlerini öğrendi ve fender ile melodilerini çaldı. Bu müzisyenler Jaco'nun temelini oluşturuyorlardı. Şunu söylemeden geçemeyeceğim ve maalesef ben gerek Bilgi Üniversitesinde Carol Caye ile ilgili hem groove çalıştırırken hem de sight reading yaptırırken gerekse de diğer Bilgi Üniversitesi dışındaki basçı arkadaşlarıma sorduğumda fark ettim ki Türkiye'de tanıdığım birçok basçı bu isimlerden habersiz ve sadece klişe basçıların soloları ile ilgileniyorlar. Yani gerek Carol gerek de Bootsy Collins ya da Bernard Duck gibi isimleri sorduğumda genelde hep "onlar kim? "cevabını aldım ve maalesef bu sadece Bilgi'de değildi. Ayrıca elbette öğrencilerim çok başarılılar. Hatta en iyiler. Ayrıca da onlarla gurur duyuyorum. Jaco bu müzisyenlerden oluşan temeli, kesin bir doğaçlama arayışını jazz'a ekledi. Onun elektronik bas adına yaptığı yeniliklerin daima tarihsel bir bakış açısı vardı. O müzikal olarak ne yapması ve ne yapmaması gerektiğini çok çok iyi biliyordu ve daha sonra müziğin de ötesine geçti.

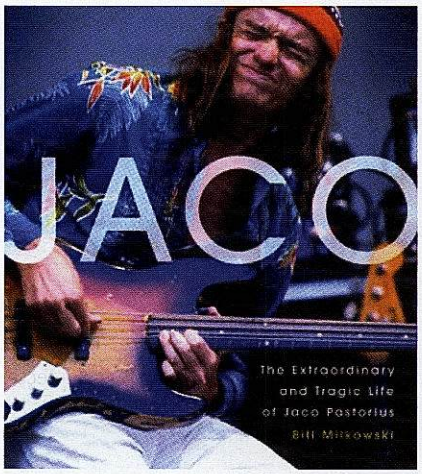

3) Araştırmacı bir zihin: Jaco asla geçmişe dayanmaktan memnun olmadı. Müzik kendini benzersiz bir şekilde anlatmak için yolunu çizmektir. Bazı noktalarda kendi müziğini yaratmak ve etkilemek için, rahatlıktan ve hoşuna giden şeylerden ödün vermek zorundasın. Müzikal deneyim doğrultusunda bile parçanın müzikal oranını her mükemmel doğaçlama sanatçısı anlayabiliyordu. Bu yüzden Jaco bir istisna değildi.

4) Yenilikçilik: Müzikal doğaçlamada tüm mükemmel yenilikçiler, kopya nitelikli bir dil geliştirdi. Louis Armstrong, Charlie Parker, Miles Davis, Jimi Hendrix ve Jaco Pastorius 20. yüzyıl müzikal yenilikçileriydi. Jaco'nun bu yeni dili bas gitaristlerin önce en bastaki geleneksel bası kullanmasını gerektirir. Bununla birlikte doğaçlamanın daha yüksek derecelerini yaratabilmek için ritim, swing, time, v.s. ayrıca da temel melodileri geliştirmek gerekir. Bas melodik bir gelişim gösterdiği için artık yapmamız gereken şey ise; şarkıcıları, brass grubunu, piyanistleri ve özellikle de gitaristleri dinlemek olacaktır. Jaco şöyle diyor: *"Herkes ilgi çekici bir melodi yaratmada yeteneklidir. İşte bu yüzden, öncelikle açık bir fikir belirtmelisin".*

5) Perdesiz bas: Zawinul diyor ki *"bir gün prova başlamadan önce bası sökmeye başladı. Perdelerini söktü. Bizden zaman istedi ve ona verdik. Daha sonra ise beklediğimize değecek kadar nefis bir sound'la karşı karşıyaydık. İşte yine imzayı attı dedik. Çıkan ses rengi inanılmazdı. Fretless bas doğmuştu."* 1970'lerde fretless bas olay yaratmış ve tüm basçılar bu basla ilgilenmeye başlamışlardı. Aynı zamanda da fenderi başka bir boyuta taşımış ve tüm basçılara o harika fretless sound'u ile fender jazz bas büyüklüğünü ve essizliğini bir kez daha ispat etmişti. Jaco ve Fender tek bir vücudun ayrılmaz iki parçası idi. Fretless sound'u ve fender sound'u Jaco'nun ruhunu ve beynini kaplayan üflemeli bas sound'uyla birleşmiş ve ortaya mucizeler çıkmıştı. Jaco'nun ilk çıkan albümü "Donna Lee" tüm kuralları yeniden yazdı. Jaco dünyaya perdesiz bas ile neler yapılabileceğini gösterdi. Bununla birlikte halen günümüzde taklit edilen müzikal bir dil keşfetti. Bu Jaco'nun dâhiliğiydi.

Jaco talihsiz bir kaza ile bizleri acı içinde bıraktı. Kim bilir eğer yaşasaydı daha neler neler ortaya çıkaracak, bizlere açmış olduğu yolu çok çok daha renklendirecekti. Bir gece kulübünün bodyguardının yumruğu onu bizlerden ayırdı. Hepimiz tüm müzisyenler, dinleyiciler, jazz, funk, blues, rock v.s. hayranları ve müzisyenleri hele hele basçıları sana çok çok müteşekkir ve sen hala kalbimizde yaşıyorsun. Senin yaptıklarını da elimizden geldiğince gençlere anlatıyoruz, öğretiyoruz ve buna da gücümüz, bilgimiz, eforumuz, sağlığımız yettikçe devam edeceğiz. Ayrıca eminim herkes farkındadır ama buraya yazmadan da geçemeyeceğim. Gerçi ben talihsiz bir ameliyat o zamana tesadüf ettiği için katılamamıştım ama sevgili Zuhal ve Önder Focan, Nardis Jazz Club'da Jaco'yu anma günü tertip etmişlerdi. Kendilerine de buradan çok çok teşekkür etmeyi bir borç bilirim. Tüm basçılara müzisyenlere ve müzikseverlere iyi çalmalar, keyifli dinlemeler dileyerek ulu bas hocasını buradan bir kez daha anıyorum.

Filiz Küçük
filizkucuk@yahoo.com

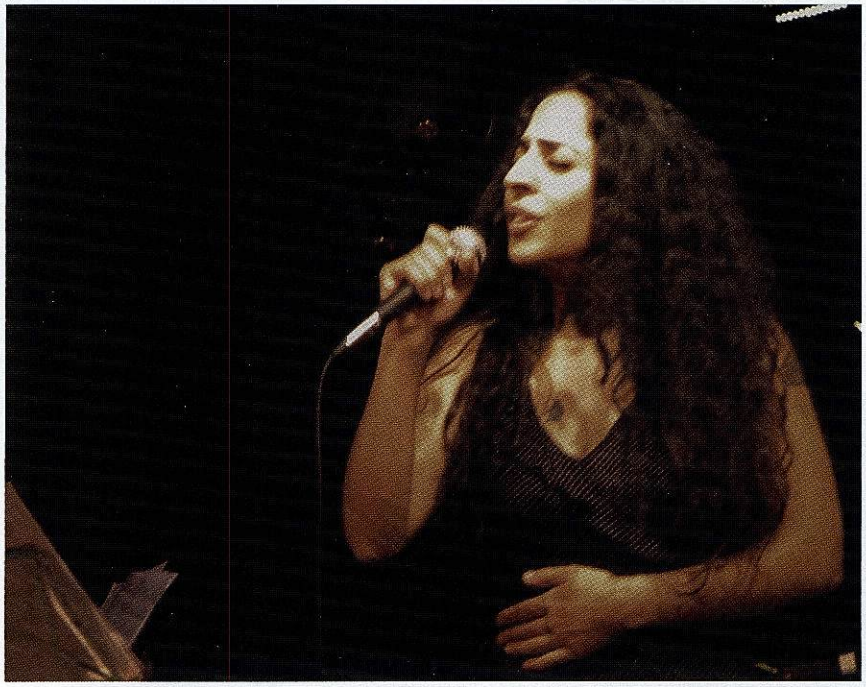

Evrim Özşuca

Nardis'te geçen yıl düzenlenen "Genç Jazz Vokalist Yarışması"nın galibi Evrim Özsuca, Estonya'nın başkenti Tallinn'de düzenlenen "Uluslararası Genç Jazz Vokal Yarışması"nda da birinci olmuştu. Bu gelişme jazz severler olarak hepimizin yüzünü güldürmüştü. Bu kez pırıl pırıl ve içten cevaplarıyla, Görüş Açısı'nın son kadın müzisyen konuğu olarak bizlerle.

1- Türkiye'de kadın olmanın ya da kadın müzisyen olmanın zorlukları nelerdir?

Türkiye'de kadın müzisyen olmak hiçbir şekilde müzikal yolumda olumsuz bir engel olup, bana ekstra bir zorluk yaşatmadı. Benim yaşadığım zorluk aslında Türkiye'de kadın müzisyen olmak değil, Türkiye'de jazz müzikle ilgilenen bir müzisyen olmak. Türkiye'de sizce erkek bir jazz şarkıcısı benden daha konforlu bir müzikal yola mı sahip? Bence hayır. Hepimiz aynı zorlukları yaşayıp aynı çetin kendimizi geliştirme şartlarından geçiyoruz ki bu zorluklar işimizin kendi yapısından kaynaklanan unsurlardır. Hiçbir iş kolay değildir, eğer bir insan işini en iyi şekilde yapmak istiyorsa o işin zorluklarını cinsiyetine bağlı olmadan, insan olarak aşmak ve mesuliyetlerini yerine getirmekle yükümlüdür. Bunca ticari kaygıyla "üretilmiş" safsatanın arasından sanatla uğraşmaya karar vermek ve bunun için çabalamak esas zorluk bana kalırsa.

2- Evrim Özşuca kendini müzik piyasasına ya da camiasına kabul ettirmek için nasıl bir süreçten geçti?

Yoluma çıkan fırsatları olabildiğince değerlendirmeye çalıştım. Aslında hiçbir zaman derdim, "kendimi kabul ettirmek" gibi sert bir iddia olmadı. Bunun ne anlama geldiğini bile bilemiyorum. Sonuç itibariyle aslında benim derdim, işimin gerektirdiklerini yapmak oldu her zaman; projeler üretmek ve bunları hayata geçirmek, gelen öneri ve tekliflerin hepsini elimden geldiğince en iyi şekilde değerlendirmek. Bunun dışında oturup birtakım stratejiler geliştirmeye vakit ayırmadım, buna hiç gerek de görmedim.

3- Başarılı kadın müzisyen sayısı az. Neden sizce?

Bana kalırsa bunun kadının doğurganlık gibi müthiş bir yetisi olmasıyla alakası var. Aslında bu konuyla ilgili olarak o kadar çok söylenecek şey var ki, bu söylem aynı zamanda felsefi, sosyolojik ve psikolojik açılımları da içermekle kalmayıp çok uzayabilir. Ama şunu da söylemeden geçemeyeceğim, bence başarılı kadın müzisyenlerin sayısı pek de azımsanmamalı.

4- Türk kadınının hayattaki duruşu hakkında neler düşünüyorsunuz?

Türkiye'de gün geçtikçe kendi ayaklarının üzerinde duran ve kendi ekonomik özgürlüğünü ele geçiren kadınlar artıyor ve bu bence gayet umut verici bir durum.

5- Evrim Özşuca, Evrim Özşuca olmasaydı Evrim Özşuca'yı dinler ve beğenir miydi?

Evrim Özşuca, Evrim Özşuca olduğu sürece bu soruyu nasıl cevaplayabilir ki...

6- Türkiye'de müziğin gidişatı hakkında neler düşünüyorsunuz?

Dünya ile paralel gidiyor bence. Son zamanlarda dünyada müzik daha kolay tüketilir ve yüzeysel bir hal almaya başladı. Türkiye'de de durum aynen böyle. Bir yandan da, uluslararası müzik festival organizasyonları, eskiye nazaran, daha bir yaygınlaşmış ve profesyonelleşmiş durumda, bu da bence kesinlikle iyi haber.

7- Müziğinizi neler besliyor?

Hayatın kendisi.

8- Diğer sanat dallarıyla aranız nasıl?

Örneğin tiyatro, babamın mesleği dolayısıyla hep hayatımda oldu ve içinde büyüdüm diyebilirim. Ayrıca edebiyat da hayatımın vazgeçilmez unsurlarından.

9- Bildiklerinizi birileriyle paylaşma, aktarma isteği duyuyor musunuz? Bunun için neler yapıyorsunuz?

Verdiğim özel derslerle bunu elimden geldiğince yapmaya çalışıyorum. Bunun yanında Bodrum'da Marmara Koleji'nde 2 sene önce bir jazz dinletisi yaptım, bunun amacı Bodrum'da yaşayan genç öğrencilere jazz müziği hakkında bir fikir vermekti. Bu sene yine Bodrum'da yaşayan bir arkadaşımın "Kybele" adlı kız çocuklarıyla yaptığı bir projede, küçük kızlarla birkaç kez buluşup "müzik oynayacağız". Bunlar yaptıklarımdan birkaç örnek. Doğrusu bana bu konuda gelen her türlü isteği karşılamaya, elimden geleni yapmaya çalışıyorum, bu arada ben de çok şey öğreniyorum.

Cem Tuncer - ct@cemtuncer.com
www.cemtuncer.com

Selam,

Bu sayıda gitarcılar için her telde finger stretch (parmak germe) hareketlerini içeren bir etüd var. Bu etüdü ısınmak için ağır tempodan hızlı tempoya doğru çalabilirsiniz.

Sağ el her türlü çalınabilir ama tavsiyem önce bütün notaları sadece down stroke (pena aşağı doğru) sonra sadece up stroke (yukarı doğru) ve alternate (yani aşağı ve yukarı) tekniklerle çalabilirsiniz.

Kullanılacak teller ve parmak numaraları yazıldığı gibi çalınırsa finger stretch hareketleri için faydalı olacaktır.

Kolay gelsin...

ETUD

CEM TUNCER

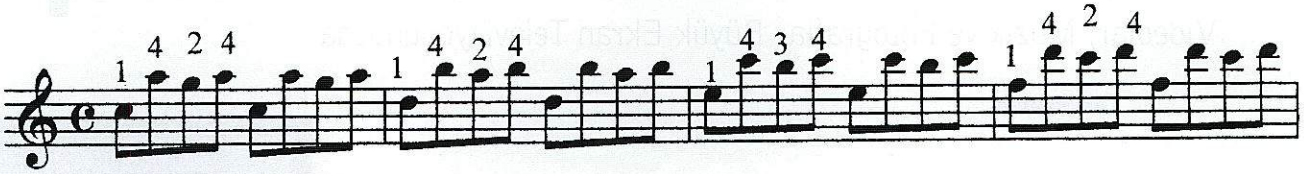

B ve E tellerini kullanarak

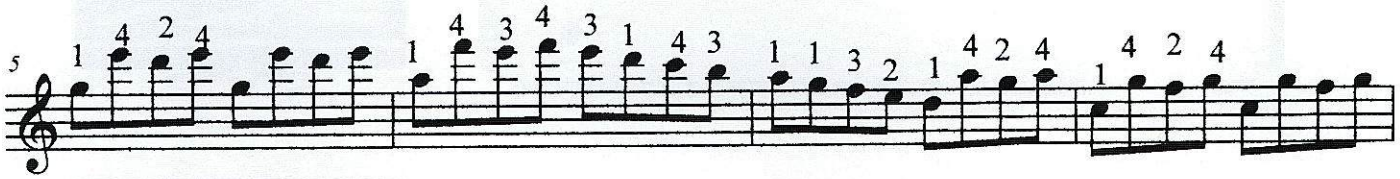

B ve G tellerini kullanarak

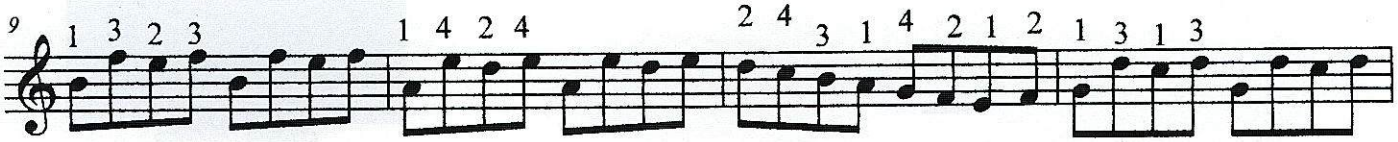

G ve D tellerini kullanarak

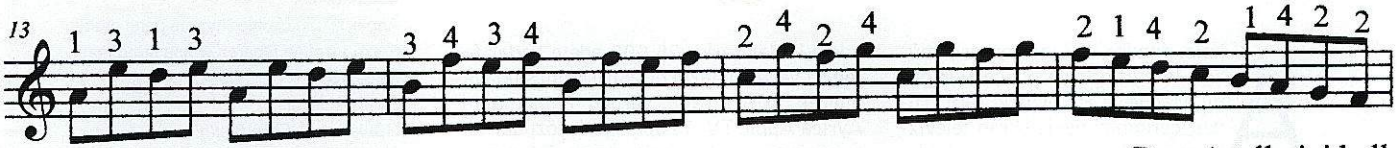

D ve A tellerini kullan

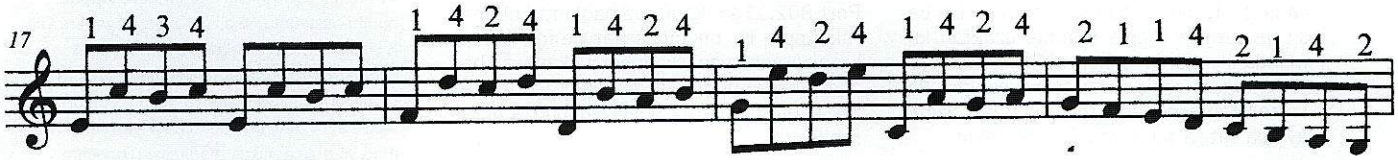

A ve E tellerini kullanara

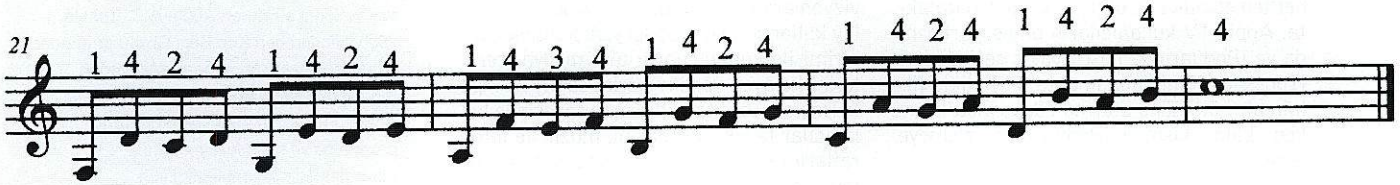

©ctmusic

Apple TV Oturma Odanıza Geliyor

Videolar, Müzik ve Fotoğraflar Büyük Ekran Televizyonunuzda

Apple, filmler, TV gösterileri, müzik, fotoğraflar ve podcastler dahil Mac veya PC'nizdeki tüm iTunes içeriğinizi geniş ekran televizyonunuza kablosuz olarak göndererek göstermenin en kolay kullanımlı ve eğlenceli yöntemini sunan Apple TV'yi duyurdu. Apple TV'nin çekici yeni kullanıcı ara yüzü sayesinde herkes tüm dijital medya koleksiyonunu odanın diğer ucundan basit ve sezgisel Apple Remote uzaktan kumanda ile görüp çalıştırabilir. Neredeyse tüm modern geniş ekran televizyonlara kolayca bağlanabilen Apple TV'nin şubat ayında satışa sunulması beklenmekte.

Apple'ın CEO'su Steve Jobs, Apple TV ile ilgili yaptığı açıklamada "Apple TV 21. yüzyılın DVD oynatıcısı gibi, tek farkı mağazalardan aldığınız DVD'ler yerine Internet'ten edindiğiniz dijital içeriği oynatmakta. Apple TV kullanıcıların bilgisayarlarında ve iPod'larında hoşça vakit geçirdikleri iTunes içeriğini kullanmakta, böylelikle filmin bir bölümünü oturma odalarında izlerken, kalan kısmını iPod'larında izlemeye devam edebilirler."

Apple TV'de 50 saate kadar video, 9.000 adete kadar şarkı, 25.000 adete kadar fotoğraf veya bunların bir karışımını saklayabilecek 40GB sabit sürücü bulunmakta. Ayrıca Apple TV, 720p yüksek çözünürlükte görüntü sunabilmekte. Apple TV, sunduğu HDMI, component video, analog ve optik ses çıkışlarıyla birçok geniş ekran televizyona ve ev sineması sistemlerine kolaylıkla bağlanabilmekte.Yüksek hızda AirPort 802.11g/n kablosuz bağlantı kullanarak Apple TV bir bilgisayar ile içerik senkronizasyonu yaparken; buna ek olarak beş adede kadar bilgisayardan anlık içerik alarak kablosuz olarak televizyonunuza aktarabilir.

Benzersiz Apple TV ve iTunes entegrasyonu ile kullanıcılar, favori müziklerini ev eğlence sisteminde dinlerken, fotoğraf albümü slayt gösterilerini de geniş ekran televizyonlarında izleyebilirler. Apple TV, kolay kullanımlı ve sezgisel yeni kullanıcı arabirimi ile kullanıcıların tüm medya içeriklerini kolayca yönetmelerini sağlıyor. Apple Remote uzaktan kumanda sayesinde kullanıcılar favori videolarını, müzik ve fotoğraflarını 9 metreye kadar uzaklıktan yönetebiliyorlar.

Bulunabilirlik
Apple TV'nin, Apple Remote dahil olarak, Şubat ayından itibaren satışa sunulması bekleniyor.
Basın İletişimi:
GCI Istanbul, Ebru Çalım, ebru.calim@grey.com.tr, 212-290 28 20
Apple IMC Türkiye: 1970'li yılların başında Apple II ile kişiye özel bilgisayarın öncüsü olan Apple, Macintosh ile 1980 yılında bu alanda devrim yarattı. Günümüzde Apple, ödüllü masaüstü ve dizüstü bilgisayarları, OS X işletim sistemleri, iLife ve profesyonel uygulamalarla endüstriyi yeniliğe sürükleyen başarıların öncüsü olmaya devam ediyor. Apple aynı zamanda taşınabilir müzikçaları iPod ve online müzik mağazası iTunes ile dijital müzik piyasasında da devrim niteliğinde ürünlere sahip.
1984 yılından beri dünyanın bilgisayar sektöründeki devi Apple'ın Türkiye'deki faaliyetlerini sürdüren Apple IMC Türkiye, 2000 yılından beri Koç Bilgi Grubu tarafından temsil edilmekte olup, başta Macintosh modeli bilgisayarlar ve iPod olmak üzere, Apple ürünlerinin Türkiye'de her türlü pazarlama ve satış faaliyetlerini yürütmektedir. Ayrıntılı bilgi için www.apple.com.tr

EVDE SİNEMA KEYFİNE DAVET VAR...

HARMAN KARDON'DAN HS 300 VE HS 500...

ŞIK TASARIMLI EV SİNEMA SİSTEMLERİNİN BÜYÜLEYİCİ DÜNYASINA GİRMEYE HAZIR MISINIZ?

HS 300 ve HS 500 ile Harman Kardon, dikkati çeken tasarımı ve işletme kolaylığı ile iki mükemmel ses sistemi sunuyor. Her bir sistemde yer alan Harman Kardon'a ait kaliteli DVD oynatıcılar, 5.1 kanal hoparlörlerinin yüksek kalitede ses performansı sağlayan, duvara monte edilebilen uyduları ile uyumludur.

HS 300 ve HS 500, filmlerden, müzikten ve resimlerden zevk almanız için çok işlevsel seçenekler sunmaktadır. Her ikisi de, kurulum ve işletme sistemiyle, kullanıcılara kılavuzluk eden ve beğendiğiniz DVD başlıklarına ve bölümlerine, CD parçalarına, dosyalara ve klasörlere hazır bir erişim sağlayan yüksek tanımlı bir ekran ile mükemmel, sezgisel olarak gezinebileceğiniz bir arayüze sahiptir.

Sinema keyfini evde, kendi koltuğunda yaşamak isteyenlerin artık bir değil iki seçeneğini var.

TEKNİK FARKLAR

HS 500 Amplifikatör 5 * 65 Watt

HS 300 Amplifikatör 5 * 35 Watt

HS 500 Subwoofer 200 Watt

HS 300 Subwoofer 100 Watt

Bilgi için ; SFRKD

Tel : 0212 257 75 00

Faks : 0212 265 91 56

www.sfrkd.com

iPod shuffle
Şimdi Beş Göz Alıcı Renkte...

Apple, dünyanın en giyilebilir dijital müzikçaları olan iPod shuffle'ın yeni renklerini duyurdu.

Giyilere kolayca tutturulabilen üzerindeki klipsi ve alüminyum tasarımı ile şu ana kadar duyurulan en giyilebilir iPod olma özelliği taşıyan gümüş renkteki iPod shuffle'a birbirinden göz alıcı renkler eklendi. Mavi, pembe, yeşil, turuncu ve gümüş olarak tam 5 renk seçeneğine sahip iPod shuffle, sadece 8 cm?'lük bir hacme sahip ve sadece 15 gr. ağırlığında. 1GB flash belleği ile 240 şarkıya kadar müzik saklayabilen shuffle, şimdi de birbirinden canlı beş parlak rengiyle teknoloji severlerin başını döndürecek.

Apple'ın iPod Ürün Pazarlamasından Sorumlu Başkan Yardımcısı Greg Joswiak , yeni ürünlerle ilgili olarak "iPod shuffle dünyanın en giyilebilir dijital müzikçaları. Müzik severler artık iPod shuffle'ın beş farklı renginden birini seçebilir veya her renkten bir tane satın alabilir." dedi.

12 saate* kadar pil ömrüne sahip olan iPod shuffle, kullanıcıların şarkılarını rastgele veya yeni bir albümü dinlerken olduğu gibi parçaların sırası ile çalınabilmesine olanak sağlayan Apple'ın öncü "shuffle" özelliğine sahip. Ayrıca kullanıcılar iPod shuffle'larını, PC veya Mac'lerine ürünle birlikte gelen yuvaya yerleştirip, bilgisayarlarına bağlanarak iTunes'un yenilikçi Autofiil (otomatik doldurma) özelliği sayesinde tam kapasite dolduracak şekilde müzik parçalarını yükleyebiliyorlar.

iPod shuffle'ın yeni renkleri Şubat ayında Türkiye'de satışa sunulacak.

* Pil ömrü ve pil dolum sayısı kullanıma ve ayarlara göre değişiklik gösterir. şarkı kapasitesi 128-Kbps AAC ile kodlanmış dörder dakikalık şarkılar temel alınarak hesaplanmıştır; gerçek kapasite içeriğe bağlı olarak değişkenlik gösterebilir.

Basın İletişimi: GCI Istanbul, Ebru Çalım, ebru.calim@grey.com.tr, 212-290 28 20

Apple IMC Türkiye: 1970'li yılların başında Apple II ile kişiye özel bilgisayarın öncüsü olan Apple, Macintosh ile 1980 yılında bu alanda devrim yarattı. Günümüzde Apple, ödüllü masaüstü ve dizüstü bilgisayarları, OS X işletim sistemleri, iLife ve profesyonel uygulamalarla endüstriyi yeniliğe sürükleyen başarıların öncüsü olmaya devam ediyor. Apple aynı zamanda taşınabilir müzikçaları iPod ve online müzik mağazası iTunes ile dijital müzik piyasasında da devrim niteliğinde ürünlere sahip.
1984 yılından beri dünyanın bilgisayar sektöründeki devi Apple'ın Türkiye'deki faaliyetlerini sürdüren Apple IMC Türkiye, 2000 yılından beri Koç Bilgi Grubu tarafından temsil edilmekte olup, başta Macintosh modeli bilgisayarlar ve iPod olmak üzere, Apple ürünlerinin Türkiye'de her türlü pazarlama ve satış faaliyetlerini yürütmektedir.
Ayrıntılı bilgi için www.apple.com.tr

JBL SPYRO

Güçlendirilmiş uydu hoparlörleri ve subwoofer

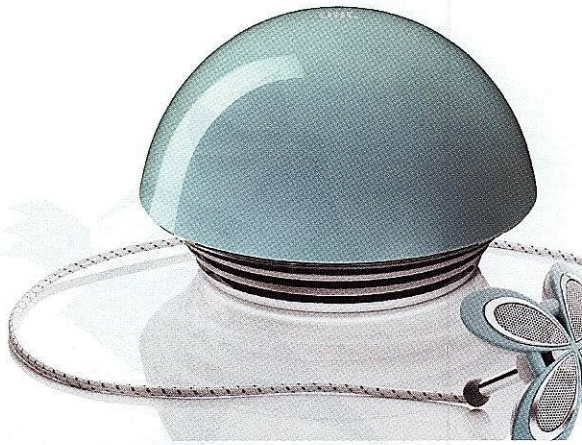

Harman Kardon grubuna bağlı JBL Multimedia ürünlerine, bir yenisi daha ekledi.

JBL Spyro şık diyazını ve mükemmel teknik ozellikleri ile göz dolduruyor.

JBL Spyro™ hiçbir kişisel ses sistemine benzemeyen güçlü bir kompakt 2.1-kanal sistemdir. Bir çift çok narin güzellikte uydu ve masum görünümlü subwoofer ile JBL Spyro bileşenleri akla büzülen menekşeleri getirir. Fakat bunlar, zengin, otoriter JBL® sesini hemen hemen tüm multimedya kaynaklarından yaymak için tasarlanmıştır. Ve JBL Spyro çeşitli renklerde ve şekillerde (JBL Kapakları) mevcut olan opsiyonel subwoofer kapakları ile sizin kişisel stil anlayışınızı ifade etmeniz için cesaretlendirir. Dekorunuza, masaüstü duvarkağıdınıza, iPod® çantanıza yada okul renklerinize uydurun. Ya da bugün bir başka yarın bir başka şekilde kullanın.

Stereo bir mini fiş JBL Spyro'yu kolayca pek çok multimedya aletlerine bir kablo ile bağlar. Masaüstü ve dizüstü bilgisayarlardan (herhangi bir platform), iPod® ve diğer MP3 çalarlardan, CD calarlardan, oyun konsollarından-ve diğer tüm ses aygıtlarından yüksek ses kalitesinin tadına varın.

Bir dokunma sesi yükseltir yada alçaltır; bir dokunma sistemi susturur yada açar. Tek bir kontrol subwoofer çıkışını ayarlamanızı sağlar. Ve JBL Spyro sistem her açıldığında size önceki ayarlarınızı hatırlatır.

Odyssey® dönüştrücüleri- Neodim mıknatıslar tarafından sürülen aliminyum kubbeli dönüştürücüler zengin yüksek ve orta frekans yanıtlama yapıyorlar. Küçük olabilirler fakat kesinlikle tatmin ediyorlar.

Atlas™ subwoofer- Çift neodim mıknatıslar tarafından sürülen büyük bir gezi subwoofer net, çarpıtmasız bas sesi sağlar.

MSPD (Minimum Ses Parametre Değişimi)- Ses düzeyi iyi fakat yüksek ses düzeyinde küçük hoparlörleri rahatsız eden çarpıtma kötü. MSPD çarpıtmayı bastırır, en yüksek çıkış seviyelerinde bile.

BOE (Bilgisayar-Optimize Eşitleme)- Uygun eşitleme stereo görüntülemeyi büyük oranda artırır. JBL Spyro sistemi zengin, eksiksiz bir ses sağlamak için bilgisayar-optimizedir.

OST (Optimize Sıkıştırma Topolojisi)- Kendine has bir sıkıştırma teknolojisi yüksek çıkış seviyelerinde net, hassas sesi sağlar.

Detaylı Teknik Özellikler:
Model Adı: JBL Spot™
Mevcutlar: Beyaz ,Siyah, Fuşya yada Mavi krom aksanlarla (tasarım JBL Kapakları ayrıca mevcuttur)
Giriş Gereksinimi: 1/8" (3.5mm) Mini stereo fiş
Sürücüler : Uydu: iki Odyssey® neodim sürücü
Subwoofer: Atlas™ neodim sürücü
Güç: Uydu: kanal başına 6 watt
Subwoofer: 24 watt
Frekans Yanıtlama: 40Hz-20kHz
Ebatlar: Uydu: Çap-3.5" (90mm)
Yükseklik-3.5" (90mm)
Subwoofer: Çap-8" (200mm)
Yükseklik-5.5" (140mm)
Ağırlık: 6.0 lb (2.8kg)
Giriş Özdirenci: >5k Om
Gürültüye Sinyal Oranı: >80dB
Voltaj Giriş: 120V AC A.B.D., 100V AC Japon, 230V AC Avrupa

JBL CREATURE II

LIQUID METAL LIMITED EDITION

Güçlendirilmiş uydu hoparlörleri ve subwoofer

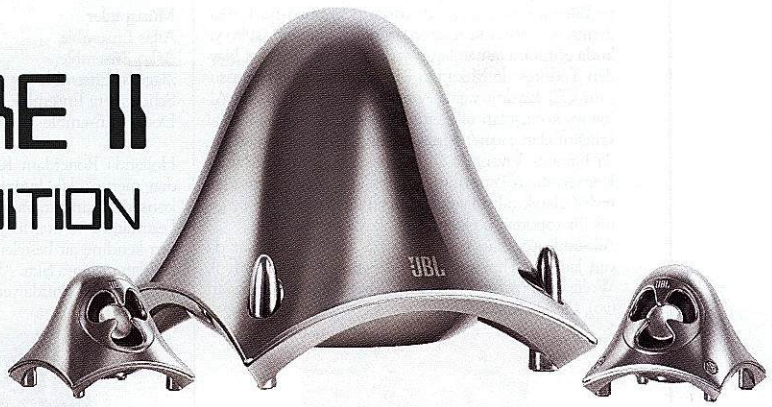

JBL CREATURE II LIQUID METAL (LIMITED EDITION)

JBL, Creature II serisine, Liquid rengini ekliyerek , zenginleştirdi.

Büyüleyici sesinin yanı sıra , 7 farkli rengi ile her ortama uyum sagliyor.

Tum JBL Creature II'de oldugu gibi, Liquid rengide çoklu ortam hoparlör sisteminin, size büyüleyici müzik, video ve oyun seslerini fazla alan kaplamadan size sunan bir subwoofer'i ve iki uydusu var.

JBL'in 32 watt'lık üç parçalı hoparlör sistemi Creature™ II, müzik, MP3, film ve oyunlar için yüksek kaliteli stereo ses üretir. 3.5mm mini stereo soket bağlantısı, dijital müzik çalar, bilgisayar (tüm platformlar), stereolar ve taşınabilir müzik aygıtları ile yüksek kaliteli sesin keyfini çıkarmanıza olanak verir. Dokunmatik Ses Ayarı, sadece bir dokunuş ile sesi arttırabilir ve azaltabilirsiniz. Sadece bir dokunuş ile sesi tamamen kapatabilir veya açabilirsiniz. Creature™ II ayrıca en son yaptığınız ses ayarını hatırlar. Creature™ II ses sistemi, en az kablo ile zahmetsiz arayüz sunan düz bağlantı teknolojisini kullanır. Güçlü subwoofer temiz düşük bas sağlar. Tiz ve subwoofer kumandaları Creature™ II subwoofer'ın önünde durmaktadır.

TEKNİK DETAYLAR
SURUCULER (UYDU) ODYSSEY PLUS
SURUCULER (SUBWOOFER)
BIR 11.5CM MAGNUM WOOFER
GUC (UYDU) 8 WATT toplam 10% THD
GUC (SUBWOOFER) 24 WATT 10% THD
CROSSOVER FREKANSI 180Hz
GIRIS EMPEDANSI >5 kOhm
SINYAL/GURULTU ORANI >80dB
FREKANS TEPKISI 50-20kHz
GİRİŞ ŞEKLİ
3.5mm Mini Stereo Soketi
MEVCUT RENKLER
Siyah, Beyaz, Gri, Metalik Gri, Metalik Kırmızı

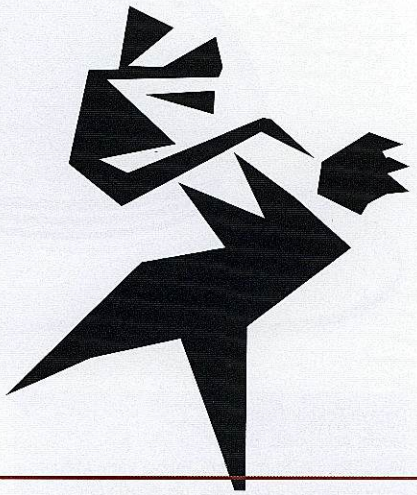

ULUSLARARASI KULLANILAN KISALTMALAR

acc	akordiyon	**el db**	elektrik double-bas	picc	piccolo
afl	alto flüt	eh	english horn	prg	programming
arr	aranjör	elb	elektrik bas	**r**	reeds
as	alto saksofon	elg	elektrik gitar	**sax**	saksofon
b	bas	elp	elektrik piyano	si	sitar
bar	bariton saksofon	els	elektrik sitar	sou	sousaphone
bcl	bas klarinet	eu	euphonium	ss	soprano saksofon
bfl	bas flüt	**fl**	flüt	str	strings
bgo	bongo	flh	flügel horn	synth	synthesizer
bjo	banjo	frh	french horn	**ta**	tabla
btb	bas trombon	**g**	gitar	tam	tambourine
bs	bassoon	**h**	horn	tb	trombon
c	kornet	har	harpsichord	timb	timbales
cb	kontrabas	hca	harmonika	tp	trompet
cbs	kontrabassoon	ho	hammond org	ts	tenor saksofon
cel	keleste	hp	harp	tu	tuba
cga	konga	**keyb**	keyboards	**v**	violin
cl	klarinet	**man**	mandolin	va	viola
clav	klavinet	mell	mellafon	vb	vibrafon
co	kougar	mrb	marimba	vc	cello
comp	kompözitör	**o**	obua	vo	vokal
cond	kondaktör	orch	orkestra	vtb	valve trombon
cy	simbal	org	org	wbd	washboard
d	davul	**p**	piyano	wdwd	woodwinds
dir	direktör	perc	perküsyon	xyl	xylophone

Sabri Tuluğ Tırpan

My Red Color
Fish Tank 780024 (2006)

Müzisyenler
Sabri tuluğ Tırpan (p)
Ivan Ruiz Machado (b)
Jörg Mikula (d)

Sabri Tuluğ Tırpan; piyano ve kompozisyon öğrenimine Bilkent Üniversitesi'nde başlayıp Viyana Müzik Akademisi ve Viyana Konservatuarı'nda devam etti. 1996 yılında eğitimini tamamlayan sanatçı bir yıl sonra şef Nayden Todorov ile Mozart'ın 21 nolu piyano konçertosunun CD kaydını yaptı. Ayrıca sanatçı son yıllarda Almanca konuşulan ülkelerde bestelenmiş en iyi müzikal kritiğini alan Heart'ı bestelemiştir. Tuluğ Tırpan şu anda hayatını Viyana'da sürdürmekte ve Viyana Mahler Konservatuarı Performing Art of Viyana'da öğretim görevlisi olarak çalışmaktadır. Bu albümü ve kendis ile geniş bir roportajı bu sayımızda okuyacaksınız.
Albümde yer alan trio'dan başka konuk sanatçılar da var; Jatinder Thakur (tabla), Christine Kisielewsky (vo), Wolfgang Pusching (as), Sarp Maden (g), Özge Fışkın (vo), Geri Schuller (e-bow).

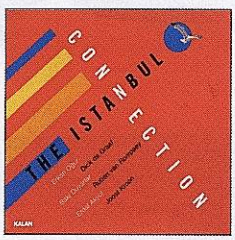

İstanbul Connection

İstanbul Connection
Kalan 007674 (2006)

Müzisyenler
Erkan Oğur (g)
Dick de Graaf (ts, ss)
Baki Duyarlar (p)
Ruben van Rompaey (bendir, darbuka, tabla, def)
Erdal Akyol (b)
Joost Kroon (d)

Albümle ilgili daha geniş yazı "Riffs" bölümümüzde yer alıyor.

Evrim Demirel

Makamsız
Kalan 007622 (2006)

Müzisyenler
Atlas Ensemble
Asko Ensemble
Ziggurat Ensemble
Schoenberg Ensemble
Doelen Ensemble

Hollanda Rotterdam Konservatuarı'nın jazz bölümünden mezun olan Evrim Demirel, Hollanda'da yaşıyor, konserleri için turlara çıkıyor. 2005 yılında Ankara Jazz Festivalinde ve Nardis Jazz Club'da sahne alan sanatçının kendine ait bestelerinin yer aldığı ilk çalışması Kalan'dan piyasaya çıktı. Albüm ve sanatçı ile ilgili geniş bir yazımız bu sayımızda yer alıyor.

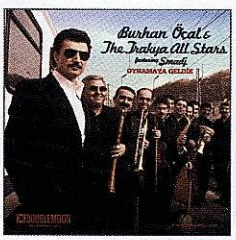

Burhan Öçal

Trakya All Stars
Doublemoon 0038 (2006)

Müzisyenler
Burhan Öçal (perc)
Smadj (el.prog)
Saray'lı Ahmet (zurna)
Soma'lı Saffet (tp)
Ümit Adakale (darbuka)
Faruk Giley (d)
Mehmet Çeliksu (kanun)
İsmail Papiş (vi)
Ahmet Demirkıran (cümbüş)
Yaşar Çakırlar (dt)
Bülent Ustaoğlu (s)
Hasan Gözetlik (tb)
Soydan Kayıkçı (dem zurna)
Yüksel Zar (vo)
Burcu Baş (vo)
Hayatım boyunca yaptığım müzik, kendimi ve geçmişimi aramanın yolu oldu. Kendi insanlarımın müziğinden yola çıkıp evrenseli yakalamaya çalışıyorum" diyen Burhan Öçal, "Oynamaya Geldik"te yine hareketli Roman ezgilerini ele alıyor; Trakya ve Balkanlar'ın anonim eserlerini geleneği bozmadan yorumluyor.
Albümün altyapılarında imzası olan Smadj, oryantal – elektronika alanında sınır tanımayan yaklaşımıyla "Kırklareli İl Sınırı"nda olduğu gibi "Oynamaya Geldik"te de yeni deneyimlere girişmekten kaçınmıyor. Burhan Öçal'ın yorumu ve Smadj'ın düzenlemeleri, yöresel Roman ezgilerini dünyaya taşıyor.

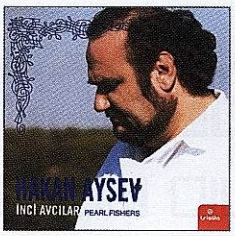

Hakan Aysev

İnci Avcıları
Triolila 99029 (2006)

Müzisyenler
Hakan Aysev (vo)
Ercüment Vural (düzenleme)
Türkiye'nin ilk opera yıldızı Hakan Aysev yeni albümü İnci Avcıları ile piyasada. Albüm farklı kitlelere ulaşabilmek amacıyla hazırlanmış, romantik aşk şarkıları tadında yorumlanan opera aryaları ve napolitenler Ercüment Vural'ın "etnik house" tarzında modern aranjmanları ile günümüze uyarlanmış.

Wynton Marsalis

From the Plantation to the Penitentiary
Blue Note 73675 (2007)

Müzisyenler
Wynton Marsalis (tp)
Walter Blanding (ts, ss)
Dan Nimmer (p)
Carlos Henriquez (b)
Ali Jackson Jr. (d)
Jennifer Sanon (vo)

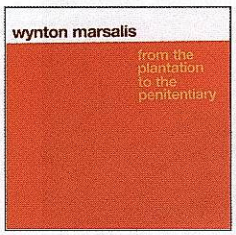

Jazz çevresinde son dönemdeki çalışmaları ile oldukça tepki gören sanatçı yine benzer bir çalışma içinde. Amerikan jazz dergilerine yazan kritiklerin pek hoşlanmadığı bir çalışma olarak bulununa bu albümü kritikler için değil, dinleyenler için diyerek tanıtmak isteriz. Bu yıl İstanbul Jazz Festivaline de gelmesi söz konusu olan sanatçının bu yeni çalışması ile ilgili bir radyo programında anlattıklarını gelecek sayıya yetiştirmeye çalışacağız. Albümde 7 parça var, tamamı beste.

Metheny & Mehldau

Metheny & Mehldau
Nonesuch 79964-2 (2006)

Müzisyenler
Pat Metheny (g)
Brad Mehldau (p)

Bu albümü geçen sayımızda inceleyerek yazan piyanist arkadaşımız Selim Benba bizden daha önce bu albümü edindiğinden vitrinde yer verememiştik. Jazz dergisi olarak biz bu sütünlarda ülkemize ithal edilerek giren, satışa sunulan albümlere yer vermeye çalışıyoruz. Piyasaya girmeden buraya almak istemiyoruz. Bu nedenle geç olsa da burada göreceğiz albümleri satın almanız mümkündür. Albümle ilgili geniş yazıyı geçan sayımızda okuyabilirsiniz.

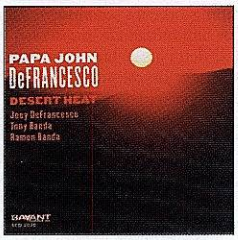

Papa John DeFrancesco

Desert Heat
Savant 2075 (2006)

Müzisyenler
Papa John DeFrancesco (Ham.B3)
Joey DeFrancesco (keyb)
Tony Banda (b)
Ramon Banda (d)

Çöl sıcağından daha da sıcak bir müzik dinlemek isteyenlere bu trio ilaç gibi gelecek. Oğul DeFrancesco'nun "producer" olduğu "baba" Hammond'cu John'un 7. albümü olan bu çalışmada gitarcı yok. Genelde Hammoncular gitarcılarla çalmaktan çok hoşlanırlar ama bu kez Banda kardeşlerin ritim seksiyonu ile funk ağırlıklı bir albümle karşınızdalar.

Paolo Fresu & Uri Caine

Things
Blue Note 369284 (2006)

Müzisyenler
Paolo Fresu (tp)
Uri Caine (p)

Piyano ve trompet duo bir çalışma. 18 parçanın yer aldığı albümde standartlar ve bestelere yer verilmiş. Sıkılmadan dinlenebilecek çok keyifli bir çalışma olmuş. Standartlar arasında Everything Happens to Me, Cheek to Cheek, I Loves You Porgy ve Solar var.

Don Byron

Do The Boomerang
Blue Note 41094 (2006)

Müzisyenler
Don Byron (ts, clt)
Curtis Fowlkes (tb)
David Gilmore (g)
George Colligan (Ham.B3)
Brad Jones (b)
Rodney Holmes (d)
Chris Thomas King (vo)
Dean Bowman (vo)

Çok az müzisyen Don Byron kadar sürprizlerle doludur. Boronxlu sanatçı yıllardır müzikal çalışmalarını derinlemesine sürdürdüğü isimlere bakarsak sadece her türlü müzikal sınırları zorlayan kendi besteleri dışında main-stream jazz için de anlamlı olduğunu görürüz. Mickey Katz, Raymond Scott, Igor Stravinsky, Herb Alpert, Henry Mancini, Sly Stone, the Sugar Hill Gang, Earth, Wind & Fire ve diğerleri.
Baştan başa funky olan Do the Boomerang: The Music of Junior Walker, Byron'ın Blue Note'dan 6. çalışması. Motown saksofoncu ve şarkıcısı, Don Byron'un çocukluğunun kahramanı olan Junior Walker anısınadır. Albümde 12 parçaya yer verilmiş.

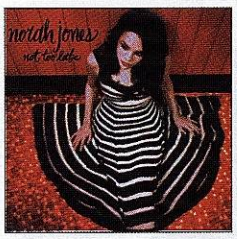

Norah Jones

Not Too Late
Blue Note 82162 (2006)

Müzisyenler
Norah Jones (vo)
Richard Jullian (vo)
Tony Scherr (g)
Lee Alexander (b)
Andrew Borger (d)
Larry Goldings (Ham.B3)

Norah Jones 3. albümü biraz rock görüntülü ama yine de Norah Jones sound'unu oluşturan blues'la parlatılmış yumuşak Amerikan country tarzı romantik, umut dolu nostaljik akustik pop, aşk şarkıları albümün tamamını oluşturuyor. 12 parça yer alıyor.

Elizabeth Withers

It can happen to anyone

Blue Note 70914 (2006)

Müzisyenler
Elizabeth Withers (vo)
Toby Gad (g)
Dave Jones (b)
Damon Mendes (d)

Sanatçının Blue Note'dan ilk çıkış albümü. Yepyeni bir ses ve albüme R&B, gospel, pop biraz jazz, biraz rock herşeyden az az konmuş, günümüz Amerikan müziğinin güzel örneklerinden.

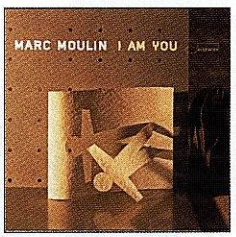

Marc Moulin

I Am You
Blue Note 382975 (2007)

Müzisyenler
Marc Moulin (p, keyb, Ham.org)
Christa Jerome (vo)
Bert Joris (tp, flg)
Fabrice Alleman (ts, as)
Philip Catherine (g)
Alain Debaisieux (computer)

Marc Moulin bu kez dans dışı bir çalışma yapmış, sözlerin önem kazandığı, üflemeli çalgıların daha öncelikli hissedildiği, daha çok dinlemek üzerine bir çalışma.

Fabrizio Bosso

You've Chanced
Blue Note 389462 (2007)

Müzisyenler
Fabrizio Bosso (tp, flg)
Pietro Lussu (p)
Luca Bulgarelli (b)
Lorenzo Tucci (d)
Bim String Orchestra

İtalyan trompetçi Fabrizio Bosso'nun büyük yaylı orkestra ile yaptığı kayıtta Amerikan standartları ve bazı İtalyan bestecilerin parçalarına yer vermiş. Genelde ballad'ların olduğu albümde bazı parçalarda konuklar var. Dianne Reeves (vo), Stefano DiBattista (ts), Sergio Cammariere (vo), Bebo Ferra (g) albüme büyük renk katmışlar. The Nearness of You, Georgia On my Mind, Estate, Summer Samba keyifli parçalardan...

Sarah Vaughan

Music For Lovers
Blue Note 79577 (2006)

Jazz divası, 3 oktavlık contralto sese sahip Sarah Vaughan'ın son toplama albümünde 12 parçaya yer verilmiş. If I were a bell, When the lights are low, Lazy afternoon, Star Eyes, The very thought of you, Until I met you, Stella by Starlight, The man I Love, Just Squeeze me, I didn't know about you, Fly me to the Moon, Teach me Tonight var.

Dianne Reeves

Music For Lovers
Blue Note 79544 (2006)

Pekçok şarkıcı şarkı söylemeyi öğrenmiştir, birisi tarafından eğitilmiştir. Ama Dianne Reeves allah vergisi sesi ile şarkı söylemek için doğmuş çok az şanslı şarkıcılardandır. Bu muhteşem sesin bu yeni toplama albümünde 9 parça var. My Funny Valentine, Come in, That Day, Suzenne, You taught my hart to Sing, Never Said, Speak Low, The twelfth of never, In your Eyes var.

Joe Williams

Music For Lovers
Blue Note 79559 (2006)

Billy Eckstine ve Nat King Cole'ün ortalığı kasıp kavurduğu dönemde Joe Williams da Count Basie'nin kanatları altındaydı. Birlikte kayıtlar ve turneler yaptılar. Bu kayıtlardan derlenen bu toplama albümde I only have eyes for you, The very thought of you, If I should lose you, Always, You are too beautiful, Candy, Say if isn't So, There's a small hotel, It's easy to remember, You're a sweetheart, Stella by Starlight, Moonlight in Vermont var.

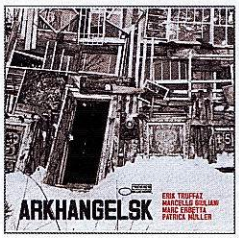

Erik Truffaz

Arkhangelsk
Blue Note 81102 (2007)

Müzisyenler
Erik Truffaz (tp)
Patrick Muller (Fender Rho., Ham.org)
Marcello Giuliani (b)
Marc Erbetta (perc)
Ed Harcourt (vo)
Nya (vo)
Christophe (vo)

Albüme adını veren Arkhangelsk, Moskova yakınlarında bir yerin adı. Oldukça soğuk ama müzik olan bir yer. Erik Truffaz ve arkadaşlarının çalmak için gittikleri bir yer ve onlar bu yer anısına bu albümdeki parçaları kaydetmişler. Albümde 10 keyifli parça var.

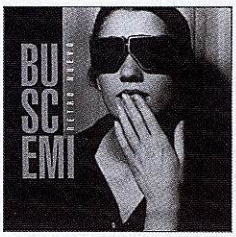

Buscemi

Retro Nuevo
EMI 493020 (2006)

Elektronik müzikten hoşlananlara önereceğimiz bir çalışma. Belçikalı sanatçı Dirk Swarternbroekx'in yazıp, kaydettiği, aranjörlüğünü yaptığı bu çalışmada 12 parça yer alıyor.

Sergio Cammariere

Il Pane, Il vino e, La Visione
EMI 01402 (2006)

Müzisyenler
Sergio Cammariere (vo)
Fabrizio Bosso (tp)
Mario Corvini (tb)
Massimo Pirone (tb, tuba)
Luca Bulgarelli (b)
Amedeo Ariano (d)

İtalyanların yeni gözde şarkıcısı Sergio Cammariere'in çalışması bizde de piyasada. Umarız bizde çıkanlar da oralara gider.

Italian Moods

EMI 94132 (2007)

Mina, Francesca Guccini, Mattia Donna, I Nomadi, Tiromancino, Tiziano Ferro, Niccolo Fabi, Delta V, Franco Battiato, Bruno Martino, Alice, Amalia Gre, Chrsitian Dona, Vasco Rosi, Pino Daniele, Subsonica, Pino Donaggio, Sergio Cammariere'den toplama şarkılarla İtalyan şarkıcılarını sevenlere...

Ennio Morricone

The Platinium
EMI 13232 (2007)

Ennio Morricone İtalyanların 2007 Academy Ödülü sahibi en tanınmış orkestra şeflerinden. Aklınıza gelebilecek pek çok film müziğinde imzası olan bu müthiş sanatçıya 3 CD'den oluşan bir platin koleksiyon seti ile ulaşabiliyorsunuz. Bu çalışmadaki bir kaç film müziği arasında yer alanlar; The Misson, The Good The Bad and the Ugly, One Open A Time in the West, Corleone, My name is Nobody, Lovers and Liars, Once Open A Time in America, For a Few Dollars More, ve 30 tane daha...

Steve Cole

True
Narada 58522 (2006)

Müzisyenler
Steve Cole (ts, keyb, prog)
Barry Danileon (tp, flg)
Don Levine (tb)
Jeff Golub (g)
Mike Logan (p)
Ricky Peterson (Ham.B3)
Khari Parkers (d)
Lenny Castro (perc)

Smooth jazz sevenlere 9 parçadan oluşan bir albüm ile Amerikalı saksofoncu Steve Cole'un bu yeni çalışmasını öneriyoruz.

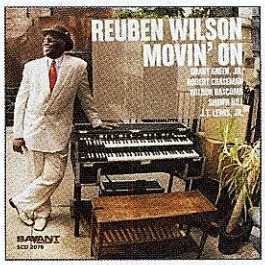

Reuben Wilson

Movin' On
Savant 20762 (2006)

Müzisyenler
Reuben Wilson (org)
Grant Green Jr. (g)
Robert Chaseman (s)
Wilbur Bascomb (b)
Shawn Hill (d)
J.T. Lewis (d)

Hip hop ve acid jazz'da pek çok müzisyenin etkilendiği en önemli isimlerden biridir Hammondcu Reuben Wilson. 9 parçanın çalındığı bu albümde Philadelphialı sanatçılar bir arada.

Lionel Loueke

Virgin Forest
ObliqSound 12269 (2006)

Müzisyenler
Lionel Loueke (vo, g)
Herbie Hancock (p)
Cyro Baptista (perc)
Gretchen Parlato (vo)
Gregoire Marlet (har)
Massimo Biolcati (b)
Ferenc Nemeth (d)

Batı Afrikalı Benin doğumlu gitarist ve şarkıcı Lionel Loueke'un bu CD'sini dinlerken kıtalararası müzikal bir seyahat yapmış gibi hissedeceksiniz. Ülkesinin müziğini jazz fikri ile çerçeveleyerek dinletiyor. Albümde yer alan konuk sanatçılar ise müthiş destekleri ile sanatçının yanında yer alıyorlar.

Bebo Ferra & Paolino Dalla Porta

Aria
ObliqSound 12269 (2006)

Müzisyenler
Bebo Ferra (g)
Paolino Dalla Porta (b)

Klasik ve akustik gitarcı Bebo Ferra ile bascı Paolino Della Porta'nın büyülü birliktelikleri...

Mina Agossi

Well You Needn't
Candid 79800 (2005)

Müzisyenler
Mina Agossi (vo)
Alex Hiele (b)
Ichiro Onoe (d)
Bachir Sanogo (perc)

Batı Afrika asıllı Fransız şarkıcı Mina Agossi bu yıl izmir Avrupa Jazz Festivali'nde ve İstanbul'da Notre Dame de Sion Kız Lisesinde konserler verdi. Bu çalışması da bu konserler vesilesi ile ülkemize giren ve şarkıcının son çalışması olan 2005'de çıkardığı albümü. Vokal severlerin ilgileneceğini düşünüyoruz.

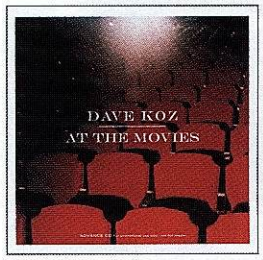

Dave Koz

At he Movies
Capitol 81227 (2006)

Smooth jazz'cı dave Koz oldukça değişik bir proje ile karşımızda. Bu kez film müziklerinden yola çıkarak kendi yorumuyla devam eden oldukça keyifli bir çalışma. Sanatçı konukların da renklendirdiği çalışmada Barry Manilov, Vanessa Williams, Anita Baker, India.Arie de var.

Frank Sinatra

Songs From the Heart
Capitol 68422 (2007)

Yepyeni bir toplama, 21 parça yer alıyor. Hala evinizde bir Frank Sinatra yoksa bu edinilebilecek en iyisi.

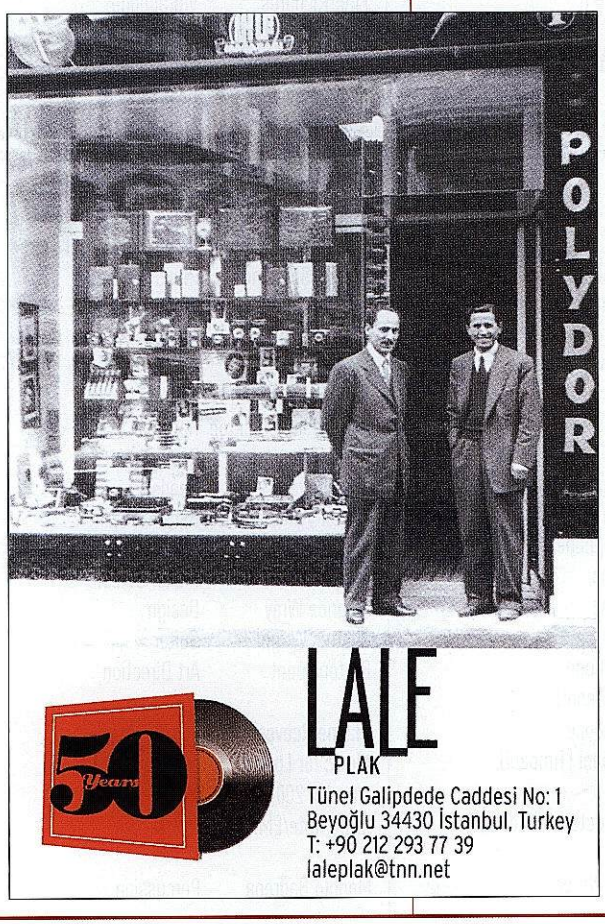

Seda Binbaşgil
esintiler@tnn.net

Return to the Emerald Beyond
The Mahavishnu Project

Jan 16, 2007
Cuneiform

Glenn Alexander	Guitar (Acoustic), Guitar (Electric), Vocals
Gregg Bendian	Arranger, Drums, Dumbeg, Producer, Liner Notes
Zach Brock	Violin
Bill Ellsworth	Design, Cover Art
Katherine Fong	Violin
Adam Holzman	Keyboards
David Johnson	Bass
Alan Nahigian	Photography
Premik Russell Tubbs	Flute, Saxophone

Music for Lovers
Nancy Wilson
Jan 15, 2007
Blue Note/EMI

Milt Bernhart	Trombone
Gene Bertoncini	Guitar
Harry Bluestone	Violin
Walter Bolden	Drums
Jimmy Bond	Bass
Benny Carter	Reeds
Ron Carter	Bass
Jules Chaikin	Trumpet
John Collins	Guitar
Eddie Costa	Vibraphone
Irving Cottler	Drums
Kenny Dennis	Drums
Alvin Dinkin	Viola
Bob Edmondson	Trombone
Teddy Edwards Octet	Sax (Tenor)
John Ewing	Trombone
Victor Feldman	Tympani [Timpani], Vibraphone
Sid Feller	Conductor, Orchestral Arrangements
Will Friedwald	Liner Notes
Dick Garcia	Guitar
Chuck Gentry	Reeds
Bobby Gibbons	Guitar
Anne Goodman	Cello
Lou Haderman	Violin
Freddie Hill	Trumpet
Paul Horn	Sax (Alto)
Jules Jacobs	Reeds
Gordon Jee	Creative Director
Carmell Jones	Trumpet
Hank Jones	Piano
Anatol Kaminsky	Violin
Nathan Kaproff	Violin
Louis Kaufman	Violin
Raphael Kramer	Cello
Harold Land	Sax (Tenor)
Stan Levey	Drums
Kurt Lundvall	Mastering
Joe Maini	Sax (Alto)
Virginia Majewski	Viola
Shelly Manne	Drums
Jack Marshall	Guitar
Billy May	Arranger, Conductor
Joe Mondragon	Bass
Oliver Nelson	Arranger, Conductor
Erno Neufeld	Violin
Joe Pass	Guitar
Tommy Pederson	Trombone
Stina Persson	Illustrations
Al Porcino	Trumpet
Milt Raskin	Piano
Emil Richards	Vibraphone
Lester Robertson	Trombone
Igor Roroshevsky	Cello
Meyer Rubin	Bass
Don Ruffell	Sax (Baritone)
Myron Sandler	Violin
Richard Seidel	Compilation Producer
Ralph Sharon	Piano
Sidney Sharp	Violin
George Shearing	Piano
Kenny Shroyer	Trombone
Willie Smith	Reeds
Marshall Sosson	Violin
Frederick Soykora	Cello
Ann Mason Stockton	Harp
Grady Tate	Drums
Bill Ulyate	Reeds
Buster Williams	Bass
Gerald Wilson	Arranger, Conductor
Jack Wilson	Piano, Celeste
Amanda Wray	Design
Charles Wright	Guitar
Burton Yount	Art Direction

Dianne Reeves
Music for Lovers
Jan 15, 2007
Blue Note/EMI

Manolo Badrena	Percussion

Brian Blade	Drums
Oscar Brashear	Trumpet, Flugelhorn
Rocky Bryant	Drums
Billy Carroll	Bass (Electric)
Leon "Ndugu" Chancler	Drums
Billy Childs Trio	Synthesizer, Piano, Conductor, Orchestration, String Arrangements, Rhythm Arrangements, Brass Arrangement, Synthesizer Orchestration, Harp Arrangement, Woodwind Arrangement
Paulinho Da Costa	Percussion
Jorge del Barrio	Synclavier, Synclavier String Arrangement
George Duke	Piano, Keyboards
Kevin Eubanks	Guitar (Acoustic)
Russell Ferrante	Arranger
Kenny Garrett	Sax (Soprano)
James Gavin	Liner Notes
Herbie Hancock	Arranger, Keyboards
Joe Heredia	Drums
Gregory Hutchinson	Drums
Munyungo Jackson	Percussion
Paul Jackson, Jr.	Guitar
Gordon Jee	Creative Director
Nick Kirgo	Guitar
Romero Lubambo	Guitar (Acoustic), Guitar
Kurt Lundvall	Mastering
Anthony Marinelli	Synthesizer Orchestration, Synthesizer Programming
Mulgrew Miller	Piano
Charnett Moffett	Bass
Dianne Reeves	Rhythm Arrangements
Otmaro Ruíz	Synthesizer, Piano
Richard Seidel	Compilation Producer
Bob Sheppard	Reeds
Marvin "Smitty" Smith	Drums
Reginald Veal	Bass
Freddie "Ready Freddie" Washington	Bass
Burton Yount	Art Direction

Sarah Vaughan
Music for Lovers
Jan 15, 2007
Blue Note/EMI

Malcolm Addey	Transfers
Red Callender	Bass
Benny Carter	Arranger, Conductor
Sonny Cohn	Trumpet
Henry Coker	Trombone
Joe Comfort	Bass
Don Costa	Arranger, Conductor
Frank Foster	Sax (Tenor)
Charlie Fowlkes	Flute, Sax (Baritone)
James Gavin	Liner Notes
Bobby Gibbons	Guitar
Freddie Green	Guitar
Al Grey	Trombone
Gordon Jee	Creative Director
Eddie Jones	Bass
Quincy Jones	Arranger, Conductor
Thad Jones	Trumpet, Arranger
Barney Kessel	Guitar
Bob Knight	Trombone
Eddie Kusby	Trombone
Kurt Lundvall	Mastering
Marty Manning	Arranger, Conductor
Billy Mitchell	Sax (Tenor)
Dick Nash	Trombone
Joe Newman Quartet	Trumpet
Earl Palmer	Drums
Sonny Payne	Drums
Stina Persson	Illustrations
Benny Powell	Trombone
Jimmy Rowles	Piano
Marshall Royal	Clarinet, Sax (Alto)
Lalo Schifrin	Arranger, Conductor
Richard Seidel	Compilation Producer
Tommy Shepard	Trombone
Kirk Stuart	Piano
Frank Wess	Flute, Sax (Alto), Sax (Tenor)
Joe Williams	Vocals
Amanda Wray	Design
Snooky Young	Trumpet
Burton Yount	Art Direction

Dinah Washington
Music for Lovers
Jan 15, 2007
Blue Note/EMI

Malcolm Addey	Tape Transfer
Everett Barksdale	Guitar, Orchestra
Patricia Brown	Piano, Orchestra
Billy Butler	Guitar, Orchestra
Eddie Chamblee	Sax (Tenor), Orchestra
Don Costa	Conductor, Orchestral Arrangements
Earl Edwards	Sax (Tenor), Orchestra
Will Friedwald	Liner Notes
Milt Hinton	Bass, Orchestra
Gordon Jee	Creative Director
Kurt Lundvall	Mastering
Fred Norman	Arranger, Conductor
Stina Persson	Illustrations
Richard Seidel	Compilation Producer
Jimmy Sigler	Organ, Orchestra
Jimmy Thomas	Drums, Orchestra
Jack Wilson	Piano, Orchestra
Amanda Wray	Design
Burton Yount	Art Direction

Joe Williams
Music for Lovers
Jan 15, 2007
Blue Note/EMI

Joe Benjamin	Bass
Harry "Sweets" Edison	Trumpet
Jimmy Forrest	Sax (Tenor)
James Gavin	Liner Notes
Freddie Green	Guitar
Milt Hinton	Bass
Gordon Jee	Creative Director
Clarence Johnson	Drums
Hank Jones	Piano
Jimmy Jones	Piano, Arranger, Conductor
Don Lamond	Drums
Kurt Lundvall	Mastering
Jimmy Mundy	Arranger, Conductor
Charlie Persip	Drums
Stina Persson	Illustrations
Tommy Potter	Bass
Richard Seidel	Compilation Producer
Sir Charles Thompson	Piano
Ben Webster	Sax (Tenor)
Ernie Wilkins	Arranger, Guitar Arrangements
Amanda Wray	Design
Burton Yount	Art Direction

Sonny Rollins
Sonny, Please
Dec 20, 2005-Mar 2006
Doxy

Clifton Anderson	Trombone, Producer
Phil Bray	Photography

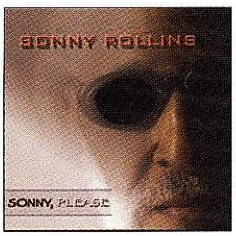

Bobby Broom	Guitar
Joe Corsello	Drums
Richard Corsello	Engineer, Editing, Mixing
Bob Cranshaw	Bass (Electric), Bass (Acoustic)
Kimati Dinizulu	Percussion
Peter Doris	Assistant Engineer
Steven "Steven J." Jordan	Drums
Jim Keller	Assistant Engineer
Fred Kevorkian	Mastering
John Montagnese	Assistant Engineer
Ross Peterson	Assistant Engineer
Sonny Rollins	Sax (Tenor), Executive Producer

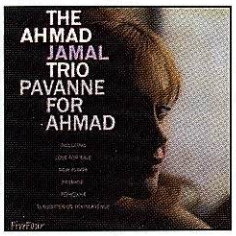

Ahmad Jamal
Pavanne for Ahmad
Nov 20, 2006
Five Four
Compilation

Eddie Calhoun	Bass
Ray Crawford	Guitar
Israel Crosby	Bass
Ahmad Jamal	Piano

European Concert
The Modern Jazz Quartet
Collectables
Compilation, Live
Jan 30, 2007

Nesuhi Ertegun	Supervisor
Julie Foster	Liner Notes
Lee Friedlander	Cover Photo
Percy Heath	Bass, Group Member
Milt Jackson	Vibraphone, Group Member
Connie Kay	Drums, Group Member
John Richard Lewis	Piano, Group Member
Gosta Wiholm	Engineer

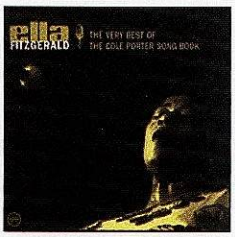

The Very Best of the Cole Porter Songbook
Ella Fitzgerald
Feb 13, 2007
Verve
Compilation

Milt Bernhart	Guitar, Trombone
Buddy Bregman	Arranger, Conductor
Pete Candoli	Trumpet
Bob Cooper	Clarinet, Oboe, Sax (Tenor)
Harry "Sweets" Edison	Trumpet
Maynard Ferguson	Trumpet
Ella Fitzgerald	Vocals
James Gavin	Liner Notes
Herb Geller	Clarinet, Sax (Alto)
Chuck Gentry	Clarinet (Bass), Sax (Baritone)
Conrad Gozzo	Trumpet
Norman Granz	Original Recording Producer
Corky Hale	Harp
Joe Howard	Trombone
Sarah Huo	Project Assistant
Bob Irwin	Mastering
Barney Kessel	Guitar
Hollis King	Art Direction
Bryan Koniarz	Supervisor
Robert LaMarchina	Cello
Herman Leonard	Photography
Edgar Lustgarten	Cello
Joe Mondragon	Bass
Ted Nash	Clarinet, Flute, Sax (Tenor)
Jayme Pieruzzi	Mastering
George Roberts	Trombone (Bass)
Mischa Russell	Concert Master
Richard Seidel	Sequencing, Selection
Bud Shank	Flute, Sax (Alto)
Paul "Scooby" Smith	Piano
Alvin Stoller	Drums
Lloyd Ulyate	Trombone
Isabelle Wong	Design

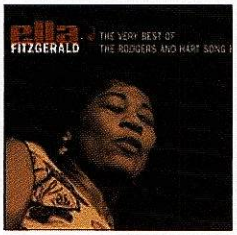

The Very Best of the Rodgers and Hart Songbook
Ella Fitzgerald
Feb 13, 2007
Verve
Compilation

Milt Bernhart	Trombone
Buddy Bregman	Arranger, Conductor
Pete Candoli	Trumpet
Bob Cooper	Clarinet, Horn (English), Oboe, Sax (Tenor)
Vincent DeRosa	French Horn
Maynard Ferguson	Trumpet
James Gavin	Liner Notes
Chuck Gentry	Bassoon, Clarinet (Bass), Sax (Baritone)
Conrad Gozzo	Trumpet
Norman Granz	Original Recording Producer
Corky Hale	Harp
Milt Holland	Glockenspiel, Marimba, Xylophone, Vibraphone
Joe Howard	Trombone
Sarah Huo	Project Assistant
Bob Irwin	Mastering
Barney Kessel	Guitar
Hollis King	Art Direction
Jule Kinzler	Flute
Arnold Koblentz	Horn (English), Oboe
Bryan Koniarz	Supervisor
Robert LaMarchina	Cello
Ray Linn	Trumpet
Edgar Lustgarten	Cello
Joe Mondragon	Bass
Abe Most	Clarinet
Ted Nash	Clarinet, Flute, Sax (Soprano), Sax (Tenor)
Jayme Pieruzzi	Mastering
George Roberts	Trombone (Bass)
Mischa Russell	Concert Master
Willie Schwartz	Clarinet, Flute, Sax (Alto), Sax (Soprano)
Richard Seidel	Sequencing, Selection
Bud Shank	Clarinet, Flute, Sax (Alto), Sax (Soprano)
Paul "Scooby" Smith	Piano, Arranger
Maurice Stein	Sax (Alto)
Alvin Stoller	Drums
Lloyd Ulyate	Trombone
Isabelle Wong	Design

Maynard Ferguson
Wow! The Formative Years
Feb 27, 2007
ASV/Living Era
Compilation

Manny Albam	Sax (Baritone)
Laurindo Almeida	Guitar
Chico Álvarez	Trumpet
Georgie Auld	Sax (Tenor)
Don Bagley	Double Bass
Charlie Barnet	Sax (Alto)
Ray Bauduc	Drums
Dick Bellerose	Trombone
Milt Bernhart	Trombone
Harry Betts	Trombone
Ralph Blaze	Guitar
Kurt Bloom	Sax (Tenor)
Gene Bockey	Sax (Alto)
Kay Brown	Vocals
Ray Brown	Double Bass
Stumpy Brown	Trombone (Bass)
Bob Burgess	Trombone
Bart Caldarell	Bassoon, Sax (Tenor)
Jimmy Campbell	Drums
Conte Candoli	Trumpet
Phil Cenicola	Sax (Tenor)
Buddy Childers	Trumpet
Jimmy Cleveland	Trombone
Al Cohn	Sax (Tenor)
Bob Cooper	Oboe, Sax (Tenor), Cor Anglais
Curtis Counce	Bass
Ray Crick	Compilation
Al DeRisi	Trumpet
Vinnie DiVittorio	Sax (Alto)
Jimmy Dorsey	Clarinet, Sax (Alto)
Gene Englund	Tuba
Rolf Ericson	Trumpet
Digby Fairweather	Liner Notes
Maynard Ferguson	Trumpet, Trombone (Valve), Trumpet (Bass)
Joe Ferrante	Trumpet
Arnold Fishkin	Double Bass
Bob Fitzpatrick	Trombone
Russ Freeman Trio	Piano
Gary Frommer	Drums
Herb Geller	Sax (Alto)
Lorraine Geller	Piano
Bob Gioga	Clarinet (Bass), Sax (Baritone)
Jimmy Giuffre	Sax (Tenor)
John Graas	French Horn
Dick Hafer	Sax (Tenor)

Herbie Harper	Trombone
Martin Haskell	Audio Restoration, Remastering
Milt Hinton	Double Bass
Bill Holman	Sax (Tenor)
John Shane Howell	Trumpet
Budd Johnson	Sax (Tenor)
Hank Jones	Piano
Tiny Kahn	Drums
Dick Kenney	Trombone
Stan Kenton	Piano
Barney Kessel	Guitar
Nappy Lamare	Guitar
Don Lamond	Drums
Mimi LaRocca	Sax (Baritone)
Ray Linn	Trumpet
Bill Lolatte	Double Bass
Al Lorraine	Trombone
Shelly Manne	Drums, Tympani [Timpani]
Kenny Martlock	Trombone (Bass)
Frank Mayne	Sax (Tenor)
Tony Middleton	Compilation
Red Mitchell	Double Bass
Joe Mondragon	Double Bass
Abe Most	Sax (Alto)
Jimmy Nottingham	Trumpet
Don Paladino	Trumpet
Frank Patchen	Piano
Art Pepper	Flute, Sax (Alto)
Al Porcino	Trumpet
Mark Ranshaw	Artwork
Shorty Rogers	Trumpet
Joe Rotondi, Jr.	Piano
Ernie Royal	Trumpet
Bill Russo	Trombone
Sonny Russo	Trombone
Eddie Safranski	Double Bass
Jimmy Salko	Trumpet
Doc Severinsen	Trumpet
Bud Shank	Flute, Sax (Alto), Sax (Baritone)
Al Stewart	Trumpet
Alvin Stoller	Drums
Charlie Teagarden	Trumpet
Nino Tempo	Sax (Tenor)
Nick Travis	Trumpet
Al Waslohn	Piano
Paul Weigrand	Trombone (Bass)
Ray Wetzel	Trumpet
Ernie Wilkins	Sax (Baritone)
Claude Williamson	Piano
Herbert Winfield	Trombone

What's Up?: The Very Tall Band
Oscar Peterson/Ray Brown/Milt Jackson
Feb 27, 2007
Telarc

Paul Blakemore	Editing, Mastering
Ray Brown	Bass
Anilda Carrasquillo	Art Direction, Design

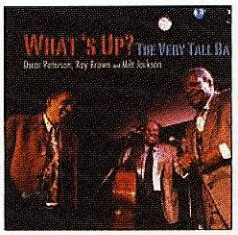

Chaz Clifton	Live Mixing
Robert Friedrich	Assistant Engineer
Milt Jackson	Vibraphone
Elaine Martone	Producer, Production Supervisor
Amit Peleg	Live Mixing
Oscar Peterson	Piano
Barbara Pease Renner	Piano Preparation
Jack Renner	Engineer
Karriem Riggins	Drums
Robert Woods	Executive Producer

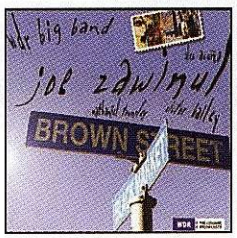

Brown Street
Joe Zawinul
Nov 27, 2006
Wilson Bros.

Alex Acuña	Percussion
Victor Bailey	Bass
Joachim Becker	Producer, Mixing
Rob Bruynen	Trumpet, Flugelhorn, Band
Mattis Cederberg	Tuba, Trombone (Bass), Band
Klaus Genuit	Mixing
Andy Haderer	Trumpet, Flugelhorn, Band
Annette Hauber	Production Coordination
Dave Horler	Trombone, Band
Ines Kaiser	Photography
John Marshall	Trumpet, Flugelhorn, Band
Vince Mendoza	Arranger
Jens Neufang	Clarinet (Bass), Sax (Baritone), Sax (Bass), Band
Ludwig Nuss	Trombone, Band
Joachim Oster	Design
Klaus Osterloh	Trumpet, Flugelhorn, Band
Olivier Peters	Clarinet, Flute, Sax (Soprano), Sax (Tenor), Band
Kenny Rampton	Trumpet, Flugelhorn, Band
Lucas Schmid	Executive Producer
Koji Paul Shigihara	Guitar, Band
Karolina Strassmayer	Clarinet, Flute, Sax (Alto), Band
Nathaniel Townsley	Drums
Heiner Wiberny	Clarinet, Flute, Sax (Alto), Sax (Soprano), Band
Ivan Zawinul	Sound Effects, Engineer, Mixing
Joe Zawinul	Arranger, Keyboards, Producer, Vocoder

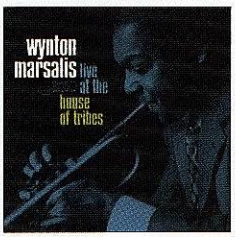

From the Plantation to the Penitentiary
Wynton Marsalis
Mar 6, 2007
Blue Note

Jessica Benjamin	Paintings
Walter Blanding	Sax (Soprano), Sax (Tenor)
Shanieka D. Brooks	Product Manager
Stanley Crouch	Liner Notes
Isabel Allen Floyd	Production Coordination
Jay Goin	Assistant Engineer
Carlos Henríquez	Bass
Gordon Jee	Creative Director
Hyomin Kang	Assistant Engineer
Keith Karwelies	A&R
Delfeayo Marsalis	Producer
Wynton Marsalis	Trumpet
Dan Nimmer	Piano
David Robinson	Engineer
Jennifer Sanon	Vocals
Patrick Smith	Mixing
Genevieve Stewart	Production Coordination
Rachel Stickney	Production Coordination
Alex Venguer	Assistant Engineer
Eli Wolf	A&R
Burton Yount	Art Direction, Design
Leon Zervos	Mastering

RADYO OXİ-GEN 95.9 NTV RADYO 102.8 AÇIK RADYO 94.9 TRT RADYO-3 88.2 RADYO ÜNİVERSİTE 91.5
İTÜ RADYOSU 103.8 RADYO ODTÜ 103.1 DİNAMO 103.8 RADYO BOĞAZİÇİ 107.9

	PROGRAM SAATİ	PROGRAMIN ADI	HAZIRLAYAN SUNAN	RADYO ADI
PAZARTESİ	01:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	01:00-02:00	Caz Basamakları	Umut Pelit	TRT Radyo-3
	04:00-05:00	21.Yüzyılda Caz		TRT Radyo-3
	09:00-10:00	Jazzgate By Dockers' San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	09:00-10:00	Snooze Groove	Shrimpy	Dinamo 103.8
	11:00-14:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	12:00-13:00	Caz Atak	Nejat Emrah Yörük	Açık Radyo
	12:00-13:00	Dj Barthez	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	15:00-17:00	DJ Yakuza	DJ Yakuza	Radyo Oxi-Gen
	16:00-17:00	Caz Panoraması	Ahmet Berker	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Jak Kohen - Atilla Aksoy - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu	Açık Radyo
	18:00-21:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	23:00-01:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Caz Kulübü	Hamdi Ünlü	TRT Radyo-3
SALI	01:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	01:00-02:00	Genç Cazcılarımız	Hakan Çorbalı	TRT Radyo-3
	03:30-04:30	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Atilla Aksoy - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu	Açık Radyo
	04:00-05:00	Caz Panoraması	Ahmet Berker	TRT Radyo-3
	09:00-10:00	Jazzgate By Dockers' San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	12:00-13:00	Öğlen Açık	Deniz Koloğlu	Açık Radyo
	12:00-13:00	Dj Barthez	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	15:00-17:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	15:00-17:00	Basic Soul	Simon Harrison	Dinamo 103.8
	16:00-17:00	Yirmiyedinci Boylam	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	17:00-19:00	Jazz Corner		Radyo Boğaziçi
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Jak Kohen - Atilla Aksoy - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu	Açık Radyo
	21:00-22:00	Gitaresk	Jak Kohen	Açık Radyo
	22:00-23:00	Esintiler	Seda Binbaşıgil	Açık Radyo
	22:00-23:00	Blue Random	DJ Ngt	Radyo Oxi-Gen
	23:00-01:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Sadece Caz		TRT Radyo-3
ÇARŞAMBA	01:00-02:00	Blues'un Tonları		TRT Radyo-3
	01:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	03:30-04:30	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Atilla Aksoy - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu	Açık Radyo
	04:00-05:00	Yirmiyedinci Boylam	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	09:00-10:00	Jazzgate By Dockers' San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	09:00-12:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	12:00-13:00	Radyo-Aktif Serpinti	Volkan Artunç	Açık Radyo
	12:00-13:00	Dj Barthez	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	16:00-17:00	Pop Caz	Faruk Onur	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Jak Kohen - Atilla Aksoy - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu	Açık Radyo
	17:00-20:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	22:00-23:00	Ayın Karanlık Yüzü	Yosi Falay	Açık Radyo
	22:00-23:00	Bizzare Z	DJ Bizzare Z	Radyo Oxi-Gen
	23:00-01:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Caz Ustaları	Umut Pelit	TRT Radyo-3
	23:00-00:00	Caz Portreleri	Mustafa Aykın	Açık Radyo

Filiz Küçük
filizkucuk@yahoo.com

	PROGRAM SAATİ	PROGRAMIN ADI	HAZIRLAYAN SUNAN	RADYO ADI
PERŞEMBE	01:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	03:30-04:30	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Atilla Aksoy - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu	Açık Radyo
	04:00-05:00	Pop Caz	Faruk Onur	TRT Radyo-3
	09:00-10:00	Jazzgate By Dockers' San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	12:00-13:00	Öğlen Açık	Deniz Koloğlu	Açık Radyo
	13:00-15:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	16:00-17:00	Cazda Kadın Portreleri		TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Jak Kohen - Atilla Aksoy - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu	Açık Radyo
	20:00-21:00	Mavi Tren	Güven İlter	Açık Radyo
	20:00-21:00	Aksak	Mr.Pink	Dinamo 103.8
	22:00-23:00	Bu Şimdi Caz mı?	Seda Binbaşgil	Açık Radyo
	23:00-01:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
CUMA	01:00-02:00	Caz Koleksiyonu	Ali Güngör	TRT Radyo-3
	01:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	03:30-04:30	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Atilla Aksoy - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu	Açık Radyo
	04:00-05:00	Cazda Kadın Portreleri		TRT Radyo-3
	09:00-10:00	Jazzgate By Dockers' San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	12:00-13:00	Caz Türbülans	Recep Şencan	Açık Radyo
	15:00-17:00	DJ Yakuza	DJ Yakuza	Radyo Oxi-Gen
	16:00-17:00	Cazın Rüyası		TRT Radyo-3
	16:00-18:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	17:15-18:00	TRT İstanbul Hafif Müzik ve Caz Orkestrası	Caner Beklim	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Jak Kohen - Atilla Aksoy - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu	Açık Radyo
	21:00-22:00	Aşağı Mahalle	Ümit Baykara	Açık Radyo
	23:00-00:00	Şu Caz Dedikleri	Ali Sönmez	TRT Radyo-3
CUMARTESİ	03:30-04:30	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Atilla Aksoy - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu	Açık Radyo
	04:00-05:00	Cazın Rüyası		TRT Radyo-3
	05:00-10:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	10:00-12:00	DJ Barthez	DJ Barthez	Radyo Oxi-Gen
	13:10-14:00	Evde Çalamadıklarım	Tuncel Gülsoy	NTV Radyo
	14:00-15:00	Kulüp Kayıtları	Nardis Jazz Club'dan	Açık Radyo
	16:00-17:00	Sesler ve Düşler	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	16:00-19:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	17:00-18:00	Mavi Nota	Cengiz Işılay	Açık Radyo
	19:00-20:00	Elektro-akustik	Groove Zone	Açık Radyo
	19:00-20:00	Latino Time	Ayhan Sicimoğlu	Radyo Oxi-Gen
	22:00-00:00	Gilles Peterson Worldwide	Gilles Peterson	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Günümüzde Caz	Hülya Tunçağ	TRT Radyo-3
PAZAR	04:00-05:00	Sesler ve Düşler	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	04:00-11:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	09:00-10:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	12:00-17:00	Oxi-Gen Sunday	Rick The Reeder	Radyo Oxi-Gen
	13:00-16:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	15:05-16:00	Caz'ın Ustalarından	Sevin Okyay	NTV Radyo
	16:00-17:00	21.Yüzyılda Caz	Levent Karakardeş	TRT İzmir Radyosu
	17:00-18:00	Öteki Caz	Dirk Stromberg-Korhan Erel-Robert Reigle Şevket Akıncı-Volkan Ergen-Volkan Terzioğlu	Açık Radyo
	17:15-18:00	Kırık Çerçeve	Hamdi Ünlü	TRT Radyo-3
	18:00-20:00	Fuji Sunday	Mehmet C.Garan	Radyo Oxi-Gen
	18:00-20:00	Beyond Jazz	Lennart Schoors & Jurriaan Persyn	Dinamo 103.8
	19.00-20.00	Caz Bistro	Banu Şahin	Radyo ODTÜ
	20:00-22:00	Dj Yakuza	Dj Yakuza	Radyo Oxi-Gen
	20:00-21:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	21:00-22:00	Mavi Tını	Arda Bayoğlu	Radyo ODTÜ
	21:00-00:00	Jazzmatass	İ.Can Sezgin-Tuna Baycan	Radyo Üniversite
	22:00-23:00	Cemojam	Cem Kocacıklıoğlu	Dinamo 103.8
	23:00-00:00	Cazın Şarkısı	S.Teoman Baber	TRT Radyo-3

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

Eylem Pelit

Eylem Pelit ile Körleme'yi Mart ayı sonlarında, bir demo kaydı öncesinde stüdyoda gerçekleştirdik.

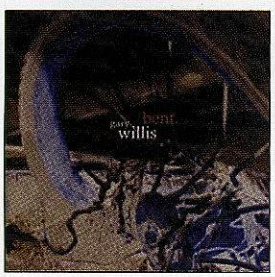

Gary Willis
Bent | Alchemy 1998
Bowlegged (Willis)
Gary Willis (b), Scott Kinsey (keyb), Dennis Chambers (d), Bob Berg (ts)

Gary Willis. Davulcu ise Dennis Chambers. Tuşlularda Scott Kinsey, saksofonda Steve Tavaglione vardır herhalde. Müzik çok yeni bir müzik değil, ama onu farklı yapan bir icra ve sound var. Bence bu da yenilikçi bir şeydir. Vital Information da böyle çalar, icra yenidir ama onlarda sound yeni değil. Bu grup Weather Report gibi bir etki yaratıyor. Ya da yakın zamana gelelim, Yellowjackets'ın taklidi bir çok grup vardır. Gary Willis'in grubu da bence özgün bir sese sahip. Çok jazz'dan saymıyorum açıkçası, ama müziği illa sınıflandırmazsak çok başarılı basçıdır Willis. Beğenirim yaptıklarını. Jaco ekolünün modern kolunun geldiği son noktalardan. Perdesiz çalmasının getirdiği kaçınılmaz bir Jaco çağrışımı oluyor; o yollardan geçtiği belli. Jaco öyle bir yol çizmiş ki, çukurlara düşmeden kaçmak zordur o yoldan. (Gülerek) Ya da düşünce kalmayacaksın orada. Konu basçılar olunca, benim aklıma tabii Anthony Jackson geliyor; çok ayrıcalıklı bir yere koyuyorum onu.

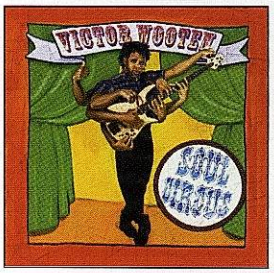

Victor Wooten
Soul Circus | Vanguard 2005
Soul Circus (Wooten)
Victor Wooten (b, prog), JD Blair (d), Joseph Wooten (keyb), Shawn Wallace (sax), Kelly Gravely (vo), M.C. Sookie (rap), Roy Wooten (cajon)

İlginç bu. Bob Mintzer olabilir saksofoncu... ya da Michael Brecker ekolü çalan herhangi biri. Şakacı bir basçı tabii, her kimse. Bunny Brunel bu tarz müzikler çalar, ama sound o değil. Victor Wooten'a benziyor sanki. Tapping girince kendini ele veriyor, ama perdesiz çalarken pek duymamıştım. Victor Wooten severim, Bela Fleck'ten tanırım esasen, birkaç albümü bilirim ama müzikal anlamda etkileyen bir basçı değil. Popüler sound ve popüler ajilite ilk etapta büyülüyor ama gerçek basçılığın bu olmadığını düşünüyorum. Eskiyen teknikler bunlar çok güzel olsa da; yani birinci, ikincide heyecanlandırır ama üçüncüde artık aynı şey duyulur olur. Bir Keith Jarrett'ı düşünelim, her dinleyişte başka bir ölçünün başka bir notasını duyarsın. Charlie Haden basçı olarak herkesi tatmin etmez, ama bence anlaması zordur, derin bir adamdır. Bu dinlediğimizi algılaması daha kolay. İnsanı tahrik eden bir yönü var tabii, aslında bir bakıma çocuklara, gençlere müziği sevdiren bir özellik bu.

The Dirty Dozen Brass Band
What's Going On | The Shout! Factory 2006
Flyin' High (Gaye/Stover)
Gregory Davis, Efrem Towns (tp), Kevin Harris (ts), Roger Lewis (bar), Kirk Joseph (sou), Revert Andrews (tb), Terence Higgins (d), Jamie McLean (g), Anthony Marinelli (keyb), Leon Mobley (perc)

Aranjmanı ön planda olan bir çalışma. Yazıcı birinin albümü olabilir. Tom Scott'ın yazılarına benzettim, ama bu belli ki yeni bir albüm. Ben özellikle Don Sebesky düzenlemelerini çok severim. Bu biraz pop bir albüm. Earth, Wind and Fire bile diyesim geldi, ama onlara göre daha müzikal. Siyahi, soul, belki Quincy Jones'un ticari işlerinden olabilir. Keyifli bir müzik, ama bu tarz yazılar çok heyecanlandırmaz. Big band müziği çok severim, Istanbul Superband ile çalıyoruz zaman zaman.

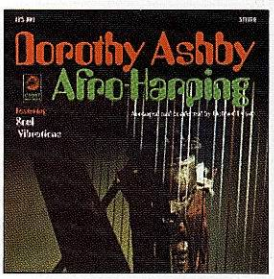

Dorothy Ashby
Afro Harping | Cadet 1968
Afro Harping (Ashby)
Dorothy Ashby (hp), Richard Evans (arr), diğer müzisyenler belirsiz

Bu daha eski bir sound. Şimdi bu eski tarzda çalan yeniler mi, yoksa orijinal mi? Blues çalıyorlar. Dave Valentin gibi melodik çalan bir adam, ama o değil. İsmen bilmiyorum sanırım. Siyahi bir müzik olduğunu da söyleyebilirim. Çok fazla dinlediğim türden bir müzik değil, çok macera olmadığı için... ama şimdi dinlemiş, duymuş oldum. Duke Ellington müziklerindeki bazı pop aranjmanları ve film müziklerini andıran bir sound aynı zamanda. Böyle arp çalınan bir albüm de duymamıştım hiç.

Türkiye'nin Tek Jazz Dergisi

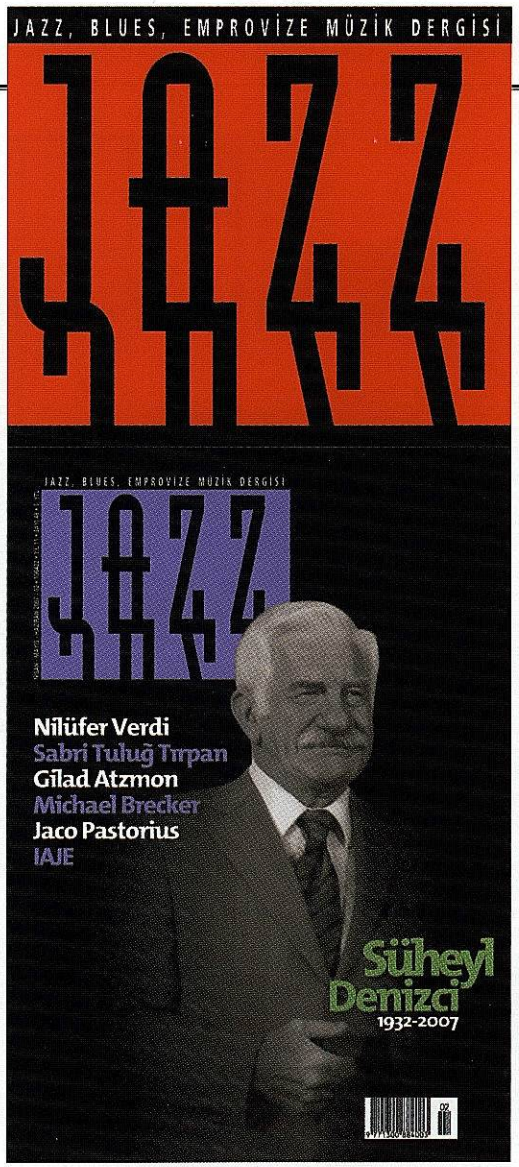

Jazz müziği, diğer müzik türlerinden farklı olarak kalıplara ve sınırlamalara kendini hapsetmemiş, özgürlükçü bir müziktir... Dinleyicisinin yaşı yoktur...

Jazz müziği ile ilgili Türkiye'de kaynak, bilgi ve belge kolay kolay, hatta hiç bulunamadığı için, bu alandaki boşluğu yine jazz müziğini ve dinleyicisini destekleyen kuruluşlarla birlikte **Jazz** dergisi kapatıyor...

ABONE FORMU

Yılda dört sayı yayınlanan **Jazz** dergisine abone olmak istiyorum.

ADI SOYADI

ADRESİ

POSTA KODU

ŞEHİR TEL FAKS

KREDİ KARTI İLE

Kredi kartı hesabıma 20 YTL 'yi borç kaydediniz

❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Kredi Kartı No: |_|_|_|_| |_|_|_|_| |_|_|_|_| |_|_|_|_|

Adı Soyadı: |_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|_|

Geçerlilik Tarihi: |_|_| |_|_| İMZA:

Şirket ise vergi dairesi ve no.su:.....

HAVALE İLE

Abone bedeli olan 20 YTL'yi Boyut Yayıncılık A.Ş.'nin

❑ İŞ BANKASI HARBİYE ŞB. 396883 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ YAPI KREDİ MASSİT ŞB. 1001177 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ GARANTİ BANKASI YENİBOSNA ŞB. 6298375 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

■ Bu formu doldurduktan sonra 212.413 33 34 no'lu fax'a ya da Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34204 Bağcılar-İstanbul adresine gönderiniz. Tel.0212.413 33 33

SUBSCRIBE TO JAZZ

❑ Yes, I want to subscribe to the JAZZ

❑ One year (4 issues) 20.00 $

❑ Check enclosed

❑ Charge my ❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Account number: |_|_|_|_| |_|_|_|_|

Expiration Date: |_|_| |_|_|

Signature:.....

PLEASE PRINT

NAME

STREET

CITY, STATE, PROVINCE

COUNTRY, ZIP/ POSTAL CODE

■ After filling completely, please send this form to the fax number or to the address mentioned below:
Adress: Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34560 Bağcılar-İstanbul
Phone: +90.212.413 33 33 - Fax: +90.212.413 33 34

BULMACA

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

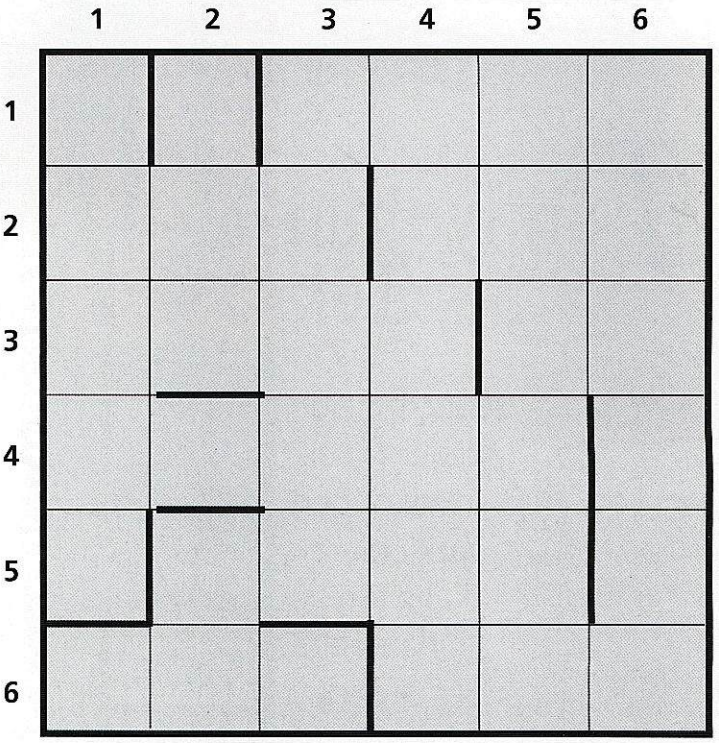

Soldan sağa:

1-_____ Love Supreme (Coltrane)/Pop-jazz albümleriyle tanınan bir piyanist: Rachel _____/The Rippingtons isimli pop-jazz grubunun liderinin ismi.

2-Soyadı Morgan olan trompetçi (d. 1938 – ö. 1972)/Adderley kardeşlerden kornet çalanı (d. 1931 – ö. 2000).

3-Bir Dave Holland albümü: _____ All/Çalışmalarını ülkemizde sürdürmekte olan gitarist Donovan Mixon'ın bir kaydı: Look _____, No Hands! (Philogy, 1993).

4-Yukarıdan aşağı beşinci sorudaki cazcının bir albümü: The _____ Tree (tersi)/Do notasının harf karşılığı.

5-Harika bir Gianluigi Trovesi albümü: From G to _____ (Soul Note, 1992)/ Yukarıdan aşağı beşinci soruda bahsi geçen cazcının bir başka albümü: Did You _____ That?/ Mi notasının harf karşılığı.

6-Chuck Loeb, Bob Mintzer Big Band gibi müzisyen ve grupların kayıtlarını yapmış bir müzik şirketi/Bir çalgı.

Yukarıdan aşağıya:

1-Moanin' albümünde ünlü bir beste: _____ Came Betty/ Re notasının harf karşılığı.

2-John McLaughlin'in son albümü: Industrial _____/La notasının harf karşılığı/Radyo kanallarını tarif etmekte kullanılan bir kısaltma.

3-Hard bop döneminden, görece az bilinen bir trompetçi: Dizzy _____/Scott Henderson'ın Well to the Bone albümünde açılış parçası: Lady _____.

4- Don Byron, Soweto Kinch ve Kenny Barron'ın birer albümlerinin isimlerinde bu kelime vardır.

5-The Crusaders'ın kurucularından piyanistin soyadı.

6-Bir vokalist: _____ Kent.

Bulmacamızı doğru olarak cevaplayan aşağıda isimleri olan okurlarımız bizden CD kazanmışlardır.

Çağatay Afyon-Erenköy/İstanbul
İlker Soytekin-Ümraniye/İstanbul
Gözde Tıknaz-Üsküdar/İstanbul
Haluk Turan-Bakanlıklar/Ankara
Arsal Arısal-İzmit/Kocaeli
Ekrem Alkan-Kaş/Antalya
Ali Koçak-Antakya/Hatay
İbrahim Yıldız-Beyoğlu/İstanbul
Servet Özdemir-Seyhan/Adana
Mahir Metin-Tokat/Merkez

Bu sayıdaki bulmacayı doğru olarak yanıtlayanlar CD kazanıyor!

İsim, adres ve telefonlarınızı yazmayı e-mail'lerinizi u n u t m a y ı n !

Jazz/Bulmaca
Matbaacılar Sitesi
No. 115 Bağcılar
34560 / İstanbul

GEÇEN SAYININ DOĞRU CEVABI

	1	2	3	4	5	6
1	N	A	M	F	L	E
2	O	C	O	L	U	M
3	S	O	S	A	S	D
4	N	O	T	V	A	O
5	E	L	L	I	N	G
6	B	E	Y	O	N	D

CAZGIR

Özgen Özman

ARTIK BAHANENİZ KALMADI!

SİZ GİDEMİYORSANIZ, SPOR SALONU EVİNİZE GELİYOR

Tüm dünyada her yaştan milyonlarca kişi formda ve sağlıklı kalmanın formülünü Pilates'te buluyor.

Spor salonlarına gitmeye zamanı olmayanlar, formda olmak, kilo vermek, sırt, bel, boyun ağrılarında kurtulmak isteyenler, yeni doğum yapanlar, duruş bozukluğu olanlar... *Bu set sizin için.*

TÜM DÜNYADA MİLYONLARCA SATAN, EŞSİZ BİR **PİLATES ve EGZERSİZ** SETİ

Başlangıç seviyesinden, ileri düzeye kadar, hareketlerin ***Türkçe dublajlı*** olarak **adım adım** açıklandığı **11 kitap** ve **11 DVD** sayesinde, spor salonlarına, özel derslere ihtiyaç duymadan **pilates öğrenecek, zinde bir yaşamın keyfini süreceksiniz.**

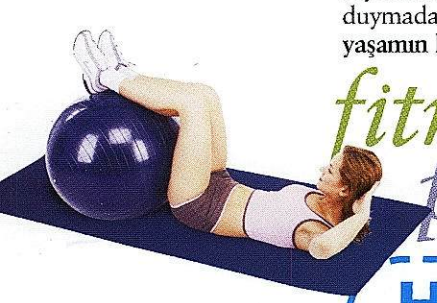

fitness pilates®

HEDİYE!

EGZERSİZ YER MİNDERİ

180 x 60 cm ölçülerindeki bu minder ile yer hareketlerinizi kolaylıkla yapacak, yumuşak zemin rahatlığını her an, her yerde yanınızda bulacaksınız.

EGZERSİZ TOPU

Spor salonlarının yeni gözdesi pilates topu ile çalışarak, egzersizlerinizden maksimum verim sağlayacak, kısa zamanda forma girecek ve çalışırken çok keyif alacaksınız.

65 cm çap, dayanıklı, kaymaz yüzey, gerilim atmak için birebir, her yaş ve her egzersiz seviyesine uygun.

Bu benzersiz set, inanılmaz ama ayda sadece

13,68 -YTL

100 YTL *değerinde* **Egzersiz Topu** *ve* **Yer Minderi HEDİYE!**

HEMEN **ARA!**
BOYUT YAYIN DANIŞMA HATTI

EVİNİZE **ÜCRETSİZ TESLİM**

0212 444 53 53

BOYUT YAYIN GRUBU

marantz®

Kararınızı vermeden önce, test edin.

because music matters

SR 8001

extremeaudio

"Ses ve Görüntü Teknolojileri"

Merkez:
Eski Üsküdar İçerenköy Yolu Aydoğan Ap. No:12/2 81120 İçerenköy, İstanbul **Tel:** 0216 574 38 77 **Faks:** 0216 574 38 46

Showroom:
Büyükdere Cad. Yeniçeri Sok. Hedef İş Merkezi No:2 Kat:5 34416 4. Levent, İstanbul **Tel:** 0212 278 25 44 **Faks:** 0212 317 93 76

Bayilerimiz:
İstanbul: **AKMERKEZ-ÜÇEL:** 0212 282 04 27 **AKTİVO:** 0216 369 70 46 **BY FE:** 0212 574 34 56 **CAN HI-FI:** 0212 259 10 10 **CUSTOM ELEKTRONİK:** 0212 287 26 1
DERTEC: 0212 528 82 65 **DİKMEN ELEKTRONİK:** 0216 348 39 80 **EGESS:** 0216 330 95 97 **ELEKTRO HOME:** 0216 413 43 27 **OPTIMUS:** 0212 280 31 7
PROJECT HOUSE BY EK: 0212 287 60 94 **PROKARE:** 0216 363 09 40 - 320 23 40 **STAGE:** 0212 216 73 35 **SUNU İLETİŞİM:** 0212 327 15 15 **SVS:** 0212 852 00 6
TEKNİK SAAT: 0216 348 03 39 **VISIO VOX:** 0212 327 15 15 **VOLUME:** 0216 369 75 27
Ankara: **DEMİR TİCARET:** 0312 441 72 93 *İzmir:* **EGEMEN:** 0232 482 10 10 **PERSONA ELEKTRONİK:** 0232 463 00 07 *Bursa:* **CD BANK:** 0224 221 60 2
Eskişehir: **ABACI 1:** 0222 220 26 26 **ABACI 2:** 0222 220 20 20

Serviste problem yaşamamak için aldığınız ürünün bandrollü ve garanti belgeli olmasına lütfen dikkat ediniz.

www.extreme-audio.com **info@extreme-audio.com**